

Ellen Schreiber

Vampire
Kusses

Елън Шрайбер

Вампирски целувки

Глава 1. Малко чудовище

Случи се за първи път, когато бях на пет. Тъкмо бях приключила с оцветяването на книжката ми от детската градина. Беше изпълнена с рисунки в стил Пикасо на мама и татко, залепен с лепило Елмърс колаж от гланцова хартия и отговорите на въпроси (любим цвят, домашни любимци, най-добри приятели и т.н.), подписан отдолу от нашата стогодишна учителка госпожа Пийвиш.

Заедно със съучениците ми седяхме на пода в полукръг в зоната за четене.

– Бродли, какъв искаш да станеш, когато пораснеш? – попита госпожа Пийвиш след като на всички останали въпроси бе отговорено.

– Пожарникар! – извика той.

– Синди?

– Ъ... медицинска сестра, – прошепна кротко Сидни Уорън.

Госпожа Пийвиш попита и останалите от класа. Полицаи. Астронавти. Футболисти. Най-накрая дойде и моят ред.

– Рейвън, каква искаш да станеш като пораснеш? – попита госпожа Пийвиш, пронизвайки ме със зелените си очи.

Не казах нищо.

– Актриса?

Поклатих глава.

– Лекарка?

– Ъх, не – казах аз.

– Стюардеса?

– Бляк! – отвърнах аз.

– Тогава каква? – попита тя раздражена.

Помислих за момент.

– Искам да стана...

– Да?

– Искам да стана... вампир! – извиках за шок и изненада на госпожа Пийвиш и съучениците си. За момент помислих, че е започнала да се смее; може би наистина бе започнала. Децата, седящи до мен, се отдръпнаха.

Прекарах голяма част от детството си, гледайки как другите се отдръпват.

Била съм зачената на водното легло на баща ми – или на покрива на колежанското общежитие на майка ми под искрящите звезди – зависи от това кой от родителите ми разказва историята. Те са сродни души, които не биха могли да се разделят със седемдесетте: истинска любов, съчетана с наркотици, малко малинов тамян и звученето на Грейтфул Дед. Мъж, накичен с броеници около шията, със срязани дънки, сплетена дълга коса, необръснат, с очила като на Елтън Джон, загар, кожено елече, чарлстон и сандали. Мисля, че са късметлии, че не съм по-ексцентрична. Можеше да искам да бъда върколак със сплетена с мъниста хипи коса! Но някак вампирите станаха моята мания.

Сара и Пол Мадисън станаха по-отговорни след навлизането ми в този свят – или да се поправя и да кажа, че родителите ми станаха „по-малко слепи“. Продадох микробуса Фолксваген, в който живеяха, и всъщност имуществото започваше да се разпада. Хипи апартаментът ни беше обзаведен с триизмерни светещи в мрака постери на цветя и оранжеви лампи с мърдаща се сама материя Плейдо – лава лампи – които можеш да гледаш вечно. Беше най-доброто време. Тримата се смеяхме и играехме „Чуутс“ и „Ледърс“ и смучехме „Туийнкис“. Оставахме до късно, гледайки филми за Дракула, „Тъмните сенки“ с небезизвестния Барнабас Колинс и „Батман“ на черно-белия телевизор, който бяхме взели след като си бяхме открили банкова сметка. Чувствах се защитена под одеялото на непрогледния мрак, слушайки растящия стомах на мама, който издаваше звуци, подобни на тези от оранжевите лава лампи. Представях си, че ще роди нещо по-мърдащо се от Плейдо.

Всичко се промени, когато тя роди пластелиненото нещо – само че не беше Плейдо. Тя роди Загубеняка! Как можа? Как можа да унищожи всичките нощи с Туийнки? Сега си ляга рано и съществото, което родителите ми наричаха „Били“, плачеше и вдигаше шум по цяла нощ. Изведнъж бях сама. Само Дракула – Дракула от телевизията – ми правеше компания, докато мама спеше, Загубенякът ридаше, а татко сменяше миризливи пелени в тъмнината.

И ако това не бе достатъчно зле, изведнъж те ме пратиха на място, което не беше моят апартамент, което нямаше триизмерните плакати на цветя по стените, а имаше скучни колажи с отпечатъци от детски ръце. Кой обзавежда тук? Чудех се. Беше пълно с момичета с надиплени рокли и момчета с панталони с ръб и идеално заресани коси като от Сийрс каталози. Мама и татко го наричаха „детска градина“.

– Ще ти бъдат приятели, – увери ме мама, когато се притиснах към нея. Тя ми помаха за довиждане и ми изпрати въздушни целувки, докато

стоях сама до внушителната госпожа Пийвиш, която беше толкова сама, колкото може да бъде човек. Гледах как мама се отдалечава със Загубеняка, носейки го, обратно към мястото, което беше изпълнено със светещите в мрака плакати, филми с чудовища и Туийнкис.

Някак преживях деня. Изрязвайки и залепяйки черна хартия върху черна хартия, рисувайки с пръсти черни устни на Барби и разказвайки призрачни истории на асистентката, докато децата тичаха наоколо, сякаш всички бяха братовчеди на пикник на американски семейства. Дори бях щастлива да видя Загубеняка, когато мама най-накрая дойде да ме вземе.

Тази нощ тя ме намери с устни притиснати в телевизионния екран, докато се опитвах да целуна Кристофър Лий в „Ужаса на Дракула“.

– Рейвън! Какво правиш толкова късно? Утре си на училище!

– Какво? – казах аз. Черешовият пай „Хостес“, който ядох, падна на пода, а сърцето ми падна заедно с него. – Но аз мислех, че ще бъде само един път? – рекох паникьосана.

– Скъпа Рейвън. Трябва да ходиш всеки ден!

Всеки ден? Думите отекнаха в главата ми. Беше доживотна присъда!

Тази вечер Загубенякът нямаше начин да се конкурира с драматичните ми стенания и ридания. Докато лежах сама в леглото си, се молах за вечна тъмнина и слънце, което никога да не изгрее.

За съжаление на другия ден се събудих от ослепителна светлина и чудовищно главоболие.

Жадувах да бъда около поне един човек, с който някак да имам връзка. Но не можех да намеря такъв нито вкъщи, нито в училище. Вкъщи лава лампите бяха заменени с лампиони стил Тифани, светещите в мрака постери бяха покрити с тапети на Лаура Ашли, а сивкавият ни черно-бял телевизор бе заменен от нов цветен 25-инчов модел.

В училище вместо да пея песните от „Мери Попинз“, аз си подсвирквах мелодията от „Екзорсисът“.

По средата на времето в детската градина се опитах да стана вампир. Тревър Мичел, идеално заресан и рус със сини очи, бе моето отмъщение от мига, в който го видях да се опитва да се пореже пред мен на пързалката. Той ме мразеше, защото бях единственото дете, което не се страхуваше от него. Децата и учителите му се умилкваха, защото баща му притежаваше голяма част от земите, върху които живееха. Тревър бе хапеца фаза, не защото искаше да стане вампир като мен, а само защото беше зъл. Беше отхапал плът от всеки, освен от мен. А идваше и моя

ред в списъка.

Бяхме на площадката, стояхме до баскетболния кош, когато опипах кожата на малката му слаба ръка толкова силно, че помислих, че кръв ще бликне оттам. Лицето му цялото почервения. Стоях неподвижно и чаках. Тялото на Тревър затрепери от гняв и очите му се разшириха отмъстително, докато аз се усмихвах дяволито. И тогава той остави зъбните си отпечатащи върху очакващата ми ръка. Госпожа Пийвиш се намери принудена да го накаже до училищната стена, а аз щастливо затанкувах по площадката, чакайки да се трансформирам във вампир.

– Тази Рейвън е странно дете, – дочух госпожа Пийвиш да казва на другата учителка, докато минавах покрай ридаещия Тревър, който сега бе изпаднал в истерия срещу твърдата асфалтова настилка. Пратих му благодарствена въздушна целувка с ухапаната си ръка.

Носех се гордо с раната си, докато се люлеех на училищната люлка. Сега можех да летя, нали? Но имах нужда от нещо, което да ми даде начална скорост. Седалката се издигаше високо на нивото на оградата, но аз се целях към пухкавите облаци. Ръждясалата люлка се изкриви, когато скочих от нея. Мислех, че ще полетя през площадката – точно към слияния Тревър. Вместо това тупнах върху калната земя, причинявайки си много по-сериозни вреди от тази на ръката ми. Плачех повече заради факта, че не притежавах свръхестествени сили като героите по телевизията, отколкото заради пулсиращата от болка плът.

Госпожа Пийвиш ме остави до стената да почивам, а раната ми бе превързана с лед и сега сополивият Тревър можеше спокойно да си играе. Той ми изпрати подигравателни въздушни целувки и рече:

– Благодаря.

Изплезих му се и го нарекох с дума, която бях чула мафиотите в „Кръстникът“ да използват. Госпожа Пийвиш веднага ме прати вътре. Бях изпращана вътре доста често по време на детските ми почивни междучасия. Бях предопределена да си почивам от почивните междучасия.

Глава 2. Дулсвил

На знака в началото на града трябва да пише „Добре дошли в Дулсвил – по-голям е от пещера, но е достатъчно малък, за да Ви докара клаустрофобия!“

Население от 8 000 човека, всички от които си приличат, прогноза за времето, която е ужасна през цялата година – слънчево време – обградени от малки сладки къщички и разпростиращи се фермерски земи – това е Дулсвил. Товарният влак, който минава в 8:10 през града, отделя едната страна на железопътната линия от другата, царевичните полета от голф игрището, тракторите от голф количките. Мисля, че целият град е на обратно. Как може земя, на която растат царевица и пшеница, да струва по-малко от земя пълна с пясъчни дупки?

Стогодишната сграда на съда се намира на градския площад. Не съм си навлякла достатъчно проблеми, за да ме завлекат там – или поне все още. Бутици, пътнически агент, компютърен магазин, цветар и второкласно кино, в което местата са разположени около площада.

Иска ми се къщата ни да се намираше върху железопътните линии, на колела, и да ни изнесе от града, но ние сме от дясната страна близо до кьнтри клуба. Дулсвил. Единственото вълнуващо място е изоставено имение, което някаква заточена баронеса построила на върха на Хълма Бенсън, където умряла в изолация.

Имам само една приятелка в Дулсвил – фермерско момиче, Беки Милър, която е по-непопулярна и от мен. Бях в трети клас, когато официално се запознахме. Седях на стълбите в училище и чаках майка ми да дойде да ме вземе (закъсняваше, както обикновено) забелязах разстроено момиче, седящо в началото на стълбите, плачещо като бебе. Нямахме никакви приятели, тъй като беше срамежлива и живееше в източната част на железопътната линия. Тя беше едно от малкото фермерски момичета в нашето училище и в час седеше два реда зад мен.

– Какво има? – попитах, изпитвайки съжаление към нея.

– Майка ми ме забрави! – тя крещеше, ръцете ѝ покриваха жалкото ѝ мокро лице.

– Не, не е – утеших я аз.

– Тя никога не къснява толкова! – проплака тя.

– Може би е попаднала в задръстване.

– Мислиш ли?

– Разбира се! Или може би ѝ се е обадил някой от досадните продавачи, които винаги питат „Майка ти вкъщи ли е?“

– Наистина ли?

– Случва се постоянно. Или може да е спряла да вземе нещо за ядене и да е имало голяма опашка.

– Тя би ли направила това?

– Защо не, трябва да ядеш, нали? Тъй че не се притеснявай. Ще дойде.

И разбира се, син пикап докара една извиняваща се майка и приятелски настроено, пухкаво овчарско куче.

– Майка ми каза, че можеш да дойдеш у нас в събота, ако вашите ти разрешат – каза Беки, която дотича обратно при мен.

Никой преди това не ме беше канил в къщата си. Не бях стеснителна като Беки, просто не бях популярна. Винаги закъснявах за училище, защото се успивах, носех слънчеви учила в час и мненията ми не бяха типични за Дулсвил.

Беки имаше заден двор голям колкото Трансилвания – страхотно място да се криеш, да играеш на чудовища и да ядеш всичките пресни ябълки, които стомахът на един третокласник може да побере. Аз бях единственото дете, което не я беше било или наричало с гадни прякори, и дори ритах всеки, който опитах. Тя беше моята триизмерна сянка. Бях най-добрата ѝ приятелка и бодигардът ѝ. И все още съм.

Когато не играех с Беки, прекарвах времето си слагайки си черно червило, лакирайки си ноктите, носейки вече износените си кубинки и потъвайки в романите на Ан Райс. Бях на единадесет, когато семейството ни отиде на почивка в Ню Орлиънс. Майка ми и баща ми искаха да играят Блекджек в корабното казино Фламинго. Загубенякът искаше да отиде в аквариума. Но аз знаех къде отивам: исках да посетя рождената къща на Ан Райс, историческите домове, които беше възстановила, и имението, което беше нарекла дом.

Стоях хипнотизирана пред железните порти на готическото мегаимение, с майка ми (която не беше поканена) до мен. Можех да усетя враните, летящи над нас, въпреки че вероятно нямаше такива. Беше срамота, че не бях дошла през нощта – щеше да бъде много по-красиво. Няколко момичета, които изглеждаха точно като мен, стояха от другата страна на улицата и правеха снимки. Исках да изтичам при тях и да кажа „Бъдете ми приятелки. Можем да направим обиколка на гробищата заедно!“ За първи път в живота си се чувствах принадлежаща към нещо. Бях в града, в който слагаха ковчезите един върху друг, така че да

можеш да ги видиш, вместо да ги заравят дълбоко в земята. Имаше колежани с руси коси и прически на шипове. Готините хора бяха навсякъде, освен на улица „Бурбън“, където туристите изглеждаха все едно идват от Дулсвил. Изведнъж една лимузина се появи от ъгъла. Най-черната лимузина, която бях виждала. Шофьорът, облечен в черно и носещ шофьорска шапка, отвори вратата и тя излезе!

Откачих и гледах безизразно, все едно времето бе спряло. Точно пред очите ми беше моят идол от всичките ми живи идоли, Ан Райс.

Тя блестеше като филмова звезда, Готически ангел, райско създание. Дългата ѝ черна коса падаше под раменете и лъщеше; носеше златна панделка за коса, дълга плаваща копринена пола и зашеметяващо вампирска, черна мантия. Онемях. Помислих, че може би ще изпадна в шок.

За щастие майка ми никога не онемяваше.

– Може ли да ви помоля да дадете автограф на дъщеря ми?

– Разбира се, – отговори кралицата на нощните приключения мелодично.

Вървах към нея, все едно гумените ми крака щяха да се разтопят от слънцето всеки момент.

След като подписа жълто листче, което по принцип се използва за напомняне и което майка ми намери в чантата си, Готическата звезда и аз стояхме една до друга, усмихвайки се, а ръката ѝ бе около кръста ми.

Ан Райс се съгласи да се снимаме заедно! Никога през целия си живот не се бях усмихвала така. Тя вероятно се усмихваше, както преди се е усмихвала милиони пъти. Момент, който тя нямаше да запомни и момент, който аз нямаше да забравя.

Защо не ѝ казах, че обожавам книгите ѝ? Защо не ѝ казах колко много означава за мен? Че мислех, че е преживяла неща, които никой друг не е.

Кресях ентузиазизирано през остатъка от деня, разказвайки случката на баща ми и на Загубеняка на закуската ни в античното пастелно розово легло. Беше първият ни ден в Ню Орлиънс, но аз бях готова да се прибираме вкъщи. На кой му пукаше за някакъв глупав аквариум, Френски квартал, блус групи и Марди Грас, при положение че току-що бях видяла вампирски ангел?

Чаках цял ден да проявят филма, само за да открия, че снимката ми с Ан Райс не е излязла. Потиснатата се върнах в хотела заедно с майка ми. Освен факта, че двете ни имаше на снимките отделно, беше ли възможно комбинацията от две обожателки на вампири да не може да бъде

заснета? Или това беше напомняне, че тя е гениална писателка на бестселъри, а аз съм пищящо замечтано дете, преминаващо през тъмна фаза. А може би просто майка ми не ставаше за фотограф.

Глава 3. Чудовищна бъркотия

Моят сладък 16-ти рожден ден. Не трябва ли всички рождени дни да бъдат „сладки“? Защо пък 16 трябваше да е най-сладък? Струваше ми се доста глупаво.

В Дулсвил, всички прекарват моя рожден ден като най-обикновен ден.

Всичко започна когато Загубенякът ми се разкрещя:

– Ставай, Рейвън! Не искаш да закъснееш. Време е за училище.

Как така две деца можеха да идват от двама еднакви родители и в същото време да са толкова различни? Може би имаше нещо общо с теорията за пощальона. Но при случая със Загубеняка, майка ми сигурно бе имала афера с библиотекаря.

Измъкнах се от леглото и се облякох в памучна черна рокля без ръкави, черни кубинки и очертах устните си с черен молив.

Две снежнобели торти, едната във формата на единица, а другата – във формата на шестлица, ме очакваха на кухненската маса.

Потопих кутрето си в тортата и облизах сметаната по него.

– Честит рожден ден! – целуна ме майка ми. – Това е за довечера, но можеш да го сложиш още отсега, – каза тя и ми подаде един пакет.

– Честит рожден ден, Рейв! – каза и баща ми, и също ме целуна по бузата.

– Хващам се на бас, че си нямаш и идея какво ми подарявате, – под-разних го аз.

– Не. Но със сигурност е доста скъпо.

Разтърсих пакета и дочух дрънкащ звук. Погледнах опаковъчната хартия, на която пишеше: „Честит Рожден Ден“. Може би бяха ключове за кола – мой собствен Батмобил! Все пак, това бе шестнадесетият ми рожден ден!

– Исках да ти купя нещо специално, – каза ми майка ми усмихната.

Развълнувано разкъсах хартията и повдигнах капачето на кутийката за бижута. Вътре намерих низ от бляскави бели перли.

– Всяко момиче трябва да има перлена огърлица за специални случаи! – засия майка ми.

Това като цяло бе версията на майка ми за мънистените огърлици на любовта на хипитата. Насилих се да се усмихна, като се помъчих да прикрия разочарованието си.

– Благодаря! – казах аз и ги прегърнах и двамата.

Понечих да сложа огърлицата обратно в кутията, но те ме погледнаха странно, така че аз неохотно я сложих и им се представих.

– Стои ти чудесно, – майка ми направо светеше.

– Ще ги запазя за нещо наистина специално, – отговорих аз докато ги прибирах обратно в кутията.

Звънецът на входната врата иззвъня и Беки влезе, носейки малка черна торбичка за подаръци.

– Честит рожден ден! – извика тя, когато отидохме във всекидневната.

– Благодаря. Нямахте нужда да ми купуваш нищо.

– Казваш това всяка година, – подразни ме тя и ми подаде подаръка. – Между другото, видях един автомобил снощи пред Имението! – прошепна тя.

– Няма начин! Да не би някой да се е нанесъл най-накрая?

– Предполагам. Но хората пренасяха дъбови бюра, старинни часовници и големи пакети, на които пишеше „Пръст“. И имат син – тийнейджър.

– Вероятно е бил роден, носейки панталони в цвят каки. И съм сигурна, че родителите му са скучни хора, завършили „Бръшлянената лига“ – отговорих аз. – Надявам се да не я променят и да изгонят всички паяци.

– Да. И да изкъртят железната порта и да сложат бяла ограда.

– И пластмасова гъска в предния двор.

И двете се изкикотихме като луди, а аз пхнах ръка в торбичката.

– Исках да ти купя нещо специално, тъй като ставаш на шестнайсет.

Извадих черна кожена огърлица с амулет, направен от калай. Беше във формата на прилеп!

– Обожавам го! – изпищях аз и веднага си го сложих.

Майка ми хвърли поглед към нас от кухнята.

– Следващият път ще й дадем пари, – чух я да казва на баща ми.

– Перли! – прошепнах аз на Беки, докато излизахме.

Бях в час по физкултура и носех черна риза, къси панталонки и кубинки вместо задължителните бели дрехи и гуменки. Ама наистина, какъв ли бе смисълът? – помислих си аз. Бялото облекло правеше ли от хората по-добри атлети?

– Рейвън, не ми се ще пак да те изпращам при директора. Защо просто не ме пощадиш веднъж и не се облечеш така, както трябва? –

Мистър Харис, учителят ни по физкултура изстена.

– Днес е рожденият ми ден. Може би вие трябва да ме пощадите поне веднъж!

Той ме загледа, без да знае какво да отвърне.

– Само днес, – съгласи се. – И не защото имаш рожден ден, а защото не съм в настроение да те изпращам при директора.

Беки и аз се разкикотихме и се запътихме към съблекалните, където чакаше целия клас.

Тревър Мичъл, моето възмездие от детската градина, и неговият тътрещ се подчинен, Мат Уелс, ни последваха. Бяха сресани идеално, консервативни и богати сноби. Знаеха че изглеждат страхотно и на мен ми се догади от тяхната самонадеяност.

– Сладките шестнадесет години! – Тревър очевидно бе чул разговора ми с мистър Харис. – Колко чудесно! Тъкмо узряла за любов, не смяташ ли, Мат? – вървяха по петите ни.

– Така е, пич, – съгласи се Мат.

– Но може би си има причина, че тя не носи бяло – бялото е за девствените, нали, Рейвън?

Беше възхитителен, без съмнение. Сините му очи бяха красиви, а косата му беше перфектна, като на манекен. Имаше си момиче за всеки ден от седмицата. Беше лошо момче, но и богато, което го правеше доста скучен.

– Хей, не съм аз тази с бялото бельо, нали? – попитах го. – Прав си – има причина че нося черно. Може би ти си този, на когото му трябва повече излизане.

Беки и аз седнахме на края на скамейките оставяйки Тревър и Мат назад.

– Е, как ще прекараш рождения си ден? – изкрещя Тревър, седнал заедно с останалата част от класа, но достатъчно високо, за да чуят всички. – Ти и фермерката ти Беки, ще си стоите вкъщи петък вечер, гледайки „Петък Тринадесети“? Може би ще пускате малко обяви? „Шестнадесетгодишно, необвързано момиче-чудовище търси партньор, с който да се обвърже за вечността.“

Целия клас се разсмя.

Не обичах когато Тревър се закачаше с мен, но се ядосвах още повече, когато той обиждаше Беки.

– Не, мислехме да наминем към партито на Мат довечера. Иначе няма да можем да си намерим нищо интересно за вършене.

Всички бяха шокирани, а Беки подбели очи, сякаш за да каже: „В

какво ме забъркваш сега?“ Никога досега не бяхме присъствали на известните партита на Мат. Никога не бяхме получавали покани, пък и да бяхме, едва ли щяхме да отидем някога. Е, поне аз.

Целият клас чакаше реакцията на Тревър.

– Разбира се, ти и Игор можете да дойдете... но запомнете: Ние пием бира, а не кръв! – Класът отново се разсмя и Тревър и Мат си плеснаха ръцете.

Точно тогава прозвуча свирката на мистър Харис, която сигнализира, че е време да станем от пейките и да започнем да тичаме около стадиона, подобно на хрътки.

Но Беки и аз вървахме, без да обръщаме внимание на потящите ни се съученици.

– Не можем да отидем на партито на Мат, – каза Беки. – Кой знае какво могат да ни направят?

– Ще видим какво ще направят. Или какво ще направим ние. Това е сладкият ми шестнадесети рожден ден, забрави ли? Рожден ден, който никога няма да забравя!

Глава 4. Истина или страх

Най-вълнуващите неща, които ми случили се в Дулсвил през живота ми, в хронологичен ред, са:

1. Влакът за 3:10 прескочи релсите, изсипвайки кутии с Тутси ролс, които ние изядохме.

2. Гимназист пусна черешова бомба в тоалетната, която взриви канализацията, а училището затвори за седмица.

3. На шестнадесетия ми рожден ден, семейство, набедено че е вампирско се нанесе в обладаното имение на върха на Хълма Бенсън!

Легендата за Имението е следната: Било е построено от румънска баронеса, която напуснала страната си след бунт на селяни, в който загинал съпругът ѝ заедно с повечето от семейството му. Баронесата построила новия си дом на Хълма Бенсън, за да заприлича на европейския ѝ във всеки детайл, освен труповете.

Тя живеела със слугите си в пълна изолация, ужасена от непознати и тълни. Бях малко дете по времето на смъртта ѝ и никога не съм я виждала, въпреки че си играех до надгробния ѝ камък на гробището. Хората казват, че тя седяла на прозореца на горния етаж през нощта, гледайки луната, и че дори сега, когато луната е пълна, ако погледнеш от точния ъгъл, можеш да видиш духа ѝ, седящ на същото място, виращ се в небето.

Но аз никога не съм я виждала.

Имението беше изоставено от тогава. Чуха се слухове, че там живее вещерска румънска дъщеря, интересуваша се от черна магия. Във всеки случай, тя не се интересуваше от Дулсвил (умна госпожа!) и никога не припари до мястото.

Имението на Хълма Бенсън беше доста прелестно за мен в готическия си вид, но бе трън в очите за всички останали. Беше най-голямата къща в града – и най-празната. Баща ми казва, че това е защото е завещано. Беки твърди, че е обладано. Аз мисля, че е, защото жените в града се страхуват от прах.

Имението, разбира се, винаги ме е изумявало. Бе моята Къща Мечта на Барби и аз изкачвах хълма много нощи, надявайки се да видя дух. Но всъщност, съм влизала вътре само веднъж, когато бях на дванадесет. Надявах се, да мога да го пооправя и да го превърна в игрална къща. Щях да сложа надпис, гласящ, ЗАБРАНЕНО ЗА ЗАГУБЕНЯЦИ. Една

вечер изкачих грубата желязна порта и изприпахх по ветровитата алея.

Имението беше наистина величествено, с лози, спускащи се по страните му като сълзи, избеляла боя, изпочупени керемиди, и плашещи тавански прозорци. Дървената врата стоеше като Годзила, висока и силна – и заключена. Прокраднах се отзад. Всички прозорци бяха заковани с дълги пирони, но забелязах няколко отпуснати дъски, висящи над прозореца на мазето. Опитвах се да ги откача, когато чух гласове.

Свих се зад някакви храсти, когато банда гимназисти минаха наблизо. Повечето бяха пияни, а един беше изплашен.

– Хайде, Джек, всички сме го правили – излъгаха, бугайки момче, носещо бейзболна шапка, към Имението. – Влез вътре и ни донеси съсхрена глава!

Можех да видя, че Джек Патерсън бе нервен. Беше красиво, заслужаващо да си паднеш по него момче, от вида, който трябва да прекарва времето си в игра на баскетбол или да сваля момичета, не да се промъкват в обладани къщи, за да спечели приятели.

Беше сякаш Джек вече бе видял призрак, когато доближи Имението. Изведнъж погледна зад храстите, където се криех аз. Въздъхнах, а той изпищя. Помислих, че и двамата щяхме да получим инфаркт. Запълзах назад, защото чух бандата да приближава.

– Пищи като малко момиченце, а все още не е вътре! – подигра му се един от тях.

– Разкарайте се от тук! – каза Джек на момчетата. – Очаква се от мен да вляза сам, нали?

Той изчака останалите да отстъпят и после ми кимна, че е чисто.

– По дяволите, момиче, изплаши ме! Какво правиш тук?

– Живея тук и си забравих ключовете. Опитвам се да се върна вътре – пошегувах се.

Той си пое дъх и се усмихна.

– Коя си ти?

– Рейвън. Вече знам кой си ти. Ти си Джек Патерсън. Баща ти държи магазина, от който майка ми си купува чантите. Виждала съм те на касата.

– Да, знаех си, че изглеждаш позната.

– Е, защо си тук?

– Предизвикателство е. Приятелите ми мислят, че мястото е обладано, и от мен се иска да вляза вътре и да измъкна сувенир.

– Нещо от рода на стар диван?

Усмихна се със същата онази усмивка.

– Да, идиоти. Но няма значение. Няма начин.

– Да, има! – и аз му показах отпуснатите дъски на прозореца до мазето.

– Ти влез първа – каза, бутайки ме напред с треперещи ръце. – Ти си по-малка.

Проврях се лесно през прозореца.

Вътре, бе наистина тъмно, дори за мен. Едва можех да премахна паяжините. Обикнах го! Имаше купища от кашони навсякъде, и миришеше като мазе, което беше тук от началото на света.

– Хайде идвай вече! – казах.

– Не мога да мръдна! Заклещих се.

– Трябва да мръднеш. Искаш ли да те намерят със задницата, стърчаща навън?

Протегнах се и дръпнах и бутнах. Накрая Джак влезе, за мое облекчение, но не и негово.

Поведох ужасения гимназист през тъмното мазе. Стискаше толкова силно ръката ми, че си помислих, че ще ми счупи пръстите.

Но беше приятно да държа ръката му. Беше голяма и силна и мускулеста. Не като на Загубеняците, чиито малки ръце винаги бяха мокри и лепкави.

– Къде отиваме? – прошепна с ужасен глас. – Нищо не виждам!

Можех да различа формите на огромни столове и дивани, покрити с прашна бяла покривка, вероятно някога принадлежащи на старата жена, която гледала луната.

– Виждам стълби – казах. – Просто ме следвай.

– Не отивам по-нататък! Луда ли си?

– Какво ще кажеш за голямо огледало? – подразних го, надничайки зад покривка.

– Ще взема някой от тези празни кашони!

– Това не става. Приятелите ти ще те убият. Ще бъдеш посмешница до края на живота ти. Повярвай ми, знам как стоят нещата.

Погледнах го и видях ужаса на лицето му. Не бях сигурна дали беше изплашен от приятелите си отвън, или от стъпалата на мазето, които могат да се пречупят при най-малкия натиск. Или може би го беше страх от призрци.

– Окей – казах. – Чакай тук.

– Сякаш мога да отида някъде? Нямам идея как да се върна!

– Но първо...

– Какво?

– Пусни ми ръката!

– Ох, да.

Той ме пусна.

– Рейвън.

– Какво?

– Пази се!

Спрях.

– Джак, вярваш ли в духове?

– Не, разбира се, че не!

– Значи не мислиш, че тук има дух? На тази стара жена?

– Шшт! Не говори толкова високо!

Усмехнах се, чакайки. Но тогава се сетих за предизвикателството на бандата му и хванах шапката му. Той отново изпищя.

– Успокой се, това съм само аз, не съм от тези страшни духове, в които не вярваш.

Внимателно се изкачих по скърцащите стъпала и се натъкнах на гардеробна врата. Но тя се отвори, когато завъртях дръжката. Намирах се в широк коридор. Лунната светлина мъждееше през пукнатините на дъските. Имението изглеждаше дори по-голямо отвътре. Докосвах стените докато вървах, прахта нежно минаваше през ръцете ми. Завих на тъгла и се озовах пред огромно стълбище. Какви ли съкровища се намираха в края му? Нима там се появяваше духа на баронесата?

Изкачих се на пръсти, толкова тихо, колкото ми позволяваха тежките ми кубинки.

Първата врата бе заключена, както и втората и третата. Допрях ухо до четвъртата, и чух звука на немощен плач от другата страна. Студени тръпки ме побиха. Бях в Рая. Когато се заслушах по-съсредоточено, разбрах, че това беше просто вятъра свистейки през закованите прозорци. Отворих дрешник, който изскърца като стар ковчег. Може би щях да намеря скелет! Единственото нещо, което открих обаче, бяха няколко стари закачалки покрити с паяжини, вместо дрехи. Чудех се къде ли са духовете. Влязох в библиотеката. Отворена книга лежеше на малка масичка, сякаш жената, която гледаше луната я бе чела преди да умре.

Хванах Румънски Замъци от полицата, надявайки се да отворя таен проход към страшно подземие. Нищо не помръдна, освен космат черен паяк, който премина през прашния рафт.

Но в следващият момент, чух силен шум и почти скочих от покрива – беше звука на рог! Изплашена, изпуснах книгата. Тотално бях забравила за бандата на Джак и новата ми мисия.

Избягах обратно по стълбите, прескачайки последната стълба. Силна светлина озаряваше дневната. Изкачих се на прозореца и се подадох навън, криейки се зад дъските. Можех да видя гимназистите, седящи на капака на колата си, фаровете осветяваха портата на Имението.

Единият от тях гледаше към мен, затова изкарах шапката на Джак през цепнатината между дъските и я развях, сякаш току-що бях кацнала на луната. Почувствах се триумфираща. Гимназистите вдигнаха палци в отговор.

Намерих Джак потен, седящ в ъгъла на мазето, върху няколко дървени подпори. Сигурно мисли за плъховете така, както и за духовете.

Хвана ме така, както майка хваща детето си.

– Защо се забави?

Поставих шапката отново на главата му.

– Ще ти потрябва.

– Какво направи с нея?

– Осведомих ги, че си вътре. Готов ли си?

– Готов! – и той ме издърпа през прозореца, сякаш мястото гореше. Забелязах, че този път не се заклеши.

Върнахме дъската обратно на мястото ѝ. Изглеждаше сякаш никога не сме били там.

– Не искаме това да е лесно за никой друг – казах.

Гледаше ме така, сякаш не знаеше какво да прави с мен или как да ми се отблагодари.

– Чакай! Не си взех сувенир! – осъзна.

– Ще се върна вътре.

– Няма начин! – каза, сграбчвайки ръката ми.

Замислих се за момент.

– Ето, вземи това – дадох му огърлицата си. Черна, кожена връзка с медальон от оникс. – Струва само три долара, но изглежда, сякаш е било притежание на баронеса. Само не давай на никой да я оцени.

– Но ти свърши цялата работа, а аз ще обера лаврите.

– Вземи го преди да си сменя решението.

– Мерси!

Претегли огърлицата в ръката си и ме дари с топла целувка по бузата. Скрих се зад треперещия белведер, докато той тичаше към приятелите си, размахвайки огърлицата пред лицата им, давайки им гепи. Сега те го обожаваша, както и аз. Придържах мръсната си ръка към прясно целунатата ми буза.

След този ден Джак се движеше с клуба на готините и дори стана

президент на класа. От време на време, го засичах по центъра, и той винаги ми се усмихваше широко.

Нямах възможност да се върна в Къщата Мечта на Барби. Разнесоха се слухове, че Джек се е промъкнал в Имението. Опасявайки се, че повече деца ще могат да влязат, полицаите патрулираха в околността през нощта. Щяха да минат години докато посетя Имението отново.

Глава 5. Светлина в прозореца

Все още потни от физическо, Беки и аз минахме покрай Имението на връщане към къщи. Забелязах нещо, което не бях виждала до сега: светлина на прозореца. Прозорците вече не бяха заковани!

– Беки, виж! – изпищях развълнувано. Това беше най-хубавият подарък за рождения ми ден! Имаше фигура, стояща на таванския прозорец, вираща се в звездите.

– О, не! Истина е, Рейвън. Те са призраци! – изпищя тя, впивайки се в ръката ми.

– Е, този дух кара черен Мерцедес! – казах, сочейки лъскавата кола, паркирана на алеята.

– Да тръгваме – помоли тя.

Изведнъж светлината на тавана изгасна.

И двете въздъгнахме едновременно. Ноктите на Беки се впиха в пуловера ми втора ръка. Чакахме, с широко отворени очи и безмълвни.

– Хайде, да тръгваме! – каза Беки.

Аз не помръднах.

– Рейвън, закъснявам за вечеря! Със сигурност ще закъснеем за партито на Мат!

– Охо, падаш си по Мати? – подразних я, очите ми бяха като залепени за Имението.

Но когато не ми отговори, се обърнах да я видя. Бузите ѝ бяха червени.

– Падаш си! – казах с въздишка. – А твърдиш, че аз съм странна! – издекламирах, поклашайки глава.

– Рейвън, трябва да тръгвам!

Бях готова да чакам до сутринта, но който и да беше вътре нямаше намерение да излиза.

Таванската светлина бе запалила огън в душата ми.

– Видях Мерцедес, паркиран до Имението! – информирах семейството си на вечеря. Закъснях, както винаги, този път за собствената си вечеря по случай рождения ми ден.

– Чух, че приличат на семейство Адамс – каза Загубеният.

– Може би имат дъщеря на твоята възраст. Някоя, която не иска да се забърква в неприятности – добави майка ми.

– Тогава няма да ми е от полза.

– Може би има баща, с който мога да играя тенис – каза баща ми с надежда.

– Който и да е, ще има нужда да се отърве от всичките стари огледала и щайги – добавих, без да осъзнавам какво казвам.

Всички ме погледнаха.

– Какви щайги? – попита майка. – Не ми казвай, че си влизала в къщата!

– Не, просто чух.

– Рейвън! – каза майка ми с неодобрителен родителски тон.

Изглежда никой в Дулсвил не бе виждал новите собственици. Беше прекрасно да имаме мистерия в този град, за разнообразие. Всички вече знаеха почти всичко, което се беше случило в Дулсвил, и повечето не си заслужаваше да се знае.

Мат Уелс живееше на добрата страна на града, на ръба на Оукли Уудс. Беки и аз пристигнахме късно и влязохме на партито сякаш бяхме кино звезди, влизащи на премиера. Или може би аз бях. Горката Беки висеше здраво за ръката ми, сякаш щеше да посети зъболекар.

– Всичко ще бъде наред – уверих я. – Това е парти!

Но аз знаех, защо е нервна. Бяхме изложени на присмех, когато можеше да сме в къщи и да гледаме телевизия, както каза Тревър. Но защо снобите трябва да получават цялото забавление? Само, защото спалнята на Мат беше с размера на хола ни? Само, защото не носехме дрехи, които са „на мода“? Това значеше ли, че трябва да стоя въщи на шестнадесетия си рожден ден?

Почувствах се като Мойсей, разсичащ Червено Море, докато тълпа от сноби се изместваха един по един при нашето влизане. Съучениците ни ме огледаха, впили поглед в обикновеното ми Готическо облекло. Жалко, че Томи Хилфигер не беше тук. Той щеше да се поласкае. Всички носеха неговите дрехи като училищна униформа. Музиката на Аеросмит се носеше от дневната на Мат. Плътна ивица дим се носеше над диваните, а миризмата на бира се бе наситила във въздуха като евтина есенция. Двойките, които не ни зяпаха неодобрително, зяпаха себе си влюбено. Щеше да бъде напразно да се опиташ да говориш с някой.

– Не мога да повярвам, че дойдохте – каза Майк, забелязвайки ни в коридора. – Бих ви снимал, но не знам дали ще сте видими на снимката! – И все пак, въпреки дразненето, Мат не беше толкова жесток колкото Тревър. – Бирите са отзад – добави. – Искате ли да ви покажа пътя?

Беки изпитваше страхопочитание към Мат. Тя поклати глава и се заключи в тоалетната. Мат се засмя и се насочи към кухнята. Аз изчаках я дневната до огромна тонколونا, разглеждайки CD-тата. Майкъл Болтън, Селин Дион, и няколко анимационни мелодийки. Не бях изненадана.

Върнах се да проверя Беки и заварих вратата на тоалетната отворена. Тя не беше в коридора, затова минах през тълпата от пияни съученици към кухнята. Група от кукли с хиляда-доларови-прически впиха поглед в мен и напуснаха, оставяйки ме сама. Или поне така си мислех.

– Хей, секси Чудовищно Маце – каза глас зад мен. Принадлежеше на Тревър.

Беше се подпрял на стената до мен, с кутийка Будуайзър в ръце.

– Да не би тази реплика да минава на всяко парти?

Той се усмихна с съблазняваща усмивка.

– Никога не съм целувал момиче с черни устни.

– Никога не си целувал момиче – казах и минах покрай него.

Той хвана ръката ми и ме придърпа към себе си. Погледна ме със сините си очи и ме целуна по устата! Трябва да призная, беше си добър целувач, и не болеше, че беше прелестен.

Тревър Мичъл никога дори не ме бе докосвал, да не говорим за целувал, освен когато ме ухапа в детската градина. Най-много получавах потупване по главата, когато минавах покрай него. Трябваше да е пиян. Може би беше шега – може би просто се опитваше да се гаври с мен. Но начина, по който устните му се усещаха срещу моите, изглеждаше сякаш и на двама ни ни харесваше. Не знаех какво да си мисля, когато ме дръпна през задната врата, покрай пияна двойка, размазала се на стълбите, покрай кофи за боклук и фонтан, под високи дървета и тъмнина.

– Страх ли те е от тъмното, Чудовищно Момиче? – дърветата пропускаха толкова малко светлина, че беше трудно да се различат червените райета на пуловера му.

– Не, всъщност го харесвам.

Избута ме към едно дърво и започна да ме целува наистина. Ръцете му бяха навсякъде – по мен, по дървото.

– Винаги съм искал да целуна вампир! – каза, поемайки си дъх.

– Винаги съм искала да целуна неандерталец.

Той се засмя и продължи да ме целува.

– Та, това значи ли, че сме заедно? – попитах. Сега аз бях тази, която си поемаше дъх.

– Какво?

– Като например, когато отиваме на училище? Ще се държим за ръце по коридорите и ще седим заедно на обяд? Ще гледаме филми през уикендите?

– Да, все тая.

– Значи ходим?

– Да – засмя се той. – Можеш да ме гледаш как играя мач, а аз мога да те гледам как се превръщаш в прилеп. – Започна нежно да ме хапе по врата. – Обзалагам се, че ти харесва, нали, Чудовищно Момиче?

Сърцето ми потъна. Разбира се, че не исках да съм гадже на Тревър. Не беше сякаш той е Марс, а аз Венера – дори не бяхме от еднаква вселена! И аз дори не го харесвах. Знаех, защо ме доведе тук, знаех какво искаше да направи и знаех на кого ще каже. И накрая ще може дори да спечели десет долара от цялото това залагане с приятели за „сваляне на Готическото Маце“. Надявах се да ме опровергае. Въпреки това, той ме убеждаваше, че съм права.

Време беше да се залавям за работа.

– Искаш ли да видиш защо не нося бяло? Искаш ли да летиш с мен?

– Да – усмихна се той, нещо като уплашена усмивка, но много настоятелна. – Обзалагам се, че летиш като Супергърл!

Избутах го през оградата, към гората. Очевидно можех да виждам по-добре от него. Нощните ми навици ме правиха чудесен наблюдател в мрака. Не толкова добър като котка, но близо. Чувствах се сигурна и обезопасена, водена от красивата луна. Погледнах нагоре и видях няколко прилепа, носейки се от дърветата. Никога не бях виждала прилепи в Дулсвил. Но също не ходех и на много партита.

– Не виждам – каза Тревър, махайки клон от косата си.

Докато вървахме, той разперваше ръцете си сякаш щеше да удари нещо. Някои хора са зловни, когато са пияни; някои са трезви пияници. Но Тревър беше страхлив пияница. Наистина беше доста отблъскващ.

– Да спрем тук – каза той.

– Не, още малко по-нататък – казах, следвайки прилепите, докато летяха през гората. – Шестнадесетият ми рожден ден е. Искам това да е нощ, която никога няма да забравя! Имаме нужда от абсолютно уединение.

– Това е достатъчно уединено – каза той, обръщайки се в опит да ме целуне.

– Почти стигнахме – казах аз. Светлините от къщата не можеха да се видят вече, и ние нямаше как да направим пет крачки без да се ударим в някое дърво.

– Това е перфектно! – отсякох накрая.

Той ме притисна силно, не защото ме обичаше, а защото го беше страх. Беше толкова жалко.

Имаше нежен ветрец през дърветата, и миризмата на есенни листа. Чух скърцане на прилепи над нас. Пълната луна осветяваше крилата им. Щеше да е романтично, ако имах истинско гадже с мен.

Тревър беше напълно сляп в мрака, опипвайки всичко с ръцете си и устните си. Целуна ме навсякъде по лицето и докосна гърба ми. Дори и сляп, не му отне много време да напипа копчетата на блузата ми.

– Не, ти пръв – казах.

Вдигнах му пуловера, толкова не-непохватно, колкото успях. Никога не бях правила това преди. Носеше V-образна тениска отдолу и още една под нея.

„Това ще отнеме цяла вечност“, помислих си.

Усетих голата му гърд. Защо не? Беше точно пред мен. Беше нежна и гладка и мускулиста.

Той ме придърпа по-близо, моята дантелена, черна, копринена блуза, докосвайки голото му тяло.

– Сега ти, скъпа.

Въздъгнах, подбелвайки очи.

Наклоних го надолу бавно на коравата земя. Махнах обувките и чорапите му. Той бързо махна останалото.

Застана облегнат на ръцете си, чисто гол. Зяпнах го на бледата светлина, запаметявайки момента. Колко момичета бяха оставили Г-н Перфектен до дърво, само за да ги проклина на другия ден? Нямах да съм първата, нямах и да съм последната. Просто щях да съм различна.

– Побързай – ела тук – каза той. – Студено ми е!

– Само минутка. Не искам да ме видиш гола.

– Не мога да те видя! Едва виждам ръцете си!

– Е, чакай секунда.

Взех дрехите на Тревър Мичел в ръцете си. Пуловера му, V-образната блуза, хахитата, чорапите, и бельото. Взех силата му. Маската му. Целият му живот. Какво трябваше да направи момиче с това?

Това момиче побягна. И бягах толкова бързо, както никога до сега. Сякаш се бях упражнявала всеки ден в училище. Ако Г-н Харис можеше да ме види сега, със сигурност щеше да ме включи в отбора по бягане.

Прилепите също отлетяха, сякаш бяха в синхрон с моите движения. Бързо достигнах къщата, с принадлежностите на Тревър в ръце. Снобите, пиесици на задната веранда, бяха прекалено заети да си бърбрат за

празните животи, за да ме видят как изпразвам торба пълна с бирени кутийки и напъхвам вътре дрехите на Тревър.

Внесох торбата вътре и хванах стъписаната Беки за ръката. Тя тъкмо носеше бира до маса с играчи на покер.

– Къде беше? – изпищя тя. – Никъде не можах да те намеря! Бях принудена да сервирам на тези откачалки! Напред назад – бира, чипс, бира, чипс. А сега и цигари! Рейвън, от къде за Бога да намеря цигари?

– Забрави за цигарите! Трябва да бягаме!

– Хей, захарче, къде са тези бисквитки? – настоя пиян атлет.

– Барът е затворен! – изкрещях в лицето му. – Хубавото обслужване изисква хубав бакшиш!

Взех печалбата му от покера и я напъхах в чантата на Беки.

– Време е да тръгваме! – казах, дърпайки я.

– Какво има в торбата? – попита.

– Боклук, какво друго?

Избутах я през входната врата. Едно от предимствата да нямаш приятели е да няма на кой да казваш „чао“.

– Какво стана? – продължи да пита тя, докато я дърпах през градината. Нейният десетгодишен пикап стоеше накрая на улицата, чакайки ни като база. – Къде беше, Рейвън? Имаш листа в косата.

Изчаках докато бяхме на половината път до вкъщи, преди да се обърна към нея с огромна усмивка и да изкрещя.

– Изчуках Тревър Мичъл!

– Какво направи!? – изкрещя обратно, като едва не кривна от пътя. – С кой?!

– Изчуках Тревър Мичъл.

– Не, не си! Не, не можеш! Не, не би могла!

– Не, имам в предвид метафорично. Прецаках го толкова лошо, Беки, и имам дрехи, за да го докажа! – и ги изкарах от торбата една, по една.

Смеехме се и крещяхме, докато Беки не зави зад ъгъла към Хълма Бенсън.

Някак Тревър щеше да намери обратния път през мрака. Но нямаше да носи богаташките си дрехи, за да се прикрие. Щеше да е гол, замръзал, сам. Щеше да покаже кой всъщност е.

Щях да помня моят Супер Шестнадесети рожден ден до края на живота си, а сега и Тревър Мичъл също щеше да го помни.

Докато пътувахме по безлюдния селски път, който лъкатушеше около Хълма Бенсън, фаровете осветяваха страшните дървета. Молци

атакуваха предното стъкло, сякаш се мъчеха да ни предупредят да хванем друг път.

– Имението е напълно тъмно – казах, когато го доближихме. – Искаш ли да спрем, за да го огледаме?

– Рожденият ти ден свърши – каза Беки с изтощен глас, придържайки крака си на газта. – Ще спрем другата година.

Изведнъж фаровете осветиха фигура, стояща на средата на пътя.

– Внимавай! – изкрещях.

Мъж със снежнобяла кожа и остра черна коса, облечен с черно наметало, черни джинси, и черни Док Мартинс, бързо вдигна ръка да предпази очите си – очевидно от светлината на фаровете, а не от внезапния сблъсък с пикапа на Беки.

Беки наби спирачки. Чухме глух удар.

– Добре ли си? – изплака тя.

– Да. А ти?

– Ударих ли го? – изпищя тя, паникьосано.

– Не знам.

– Не мога да погледна – каза тя, скривайки глава под кормилото. – Не мога! – започна да плаче.

Изскочих от пикапа и плахо тръгнах към предницата, страхувайки се от това, което мога да видя, лежашо на пътя.

Но нищо не видях.

Проверих под пикапа и търсих следи. Един по-близък оглед и забелязах кръв, разпръсната по решетката.

– Добре ли си? – извиках.

Но отговор не последва.

Взех фенер от жабката на Беки.

– Какво правиш? – попита тя, загрижено.

– Търся.

– Какво?

– Имаше малко кръв.

– Кръв? – изплака Беки. – Убих някой!

– Успокой се! Може да е било елен.

– Елените не носят черни джинси! Ще се обадя на 911!

– Давай – но къде е тялото? – оспорих я. – Не караше достатъчно бързо, за да го изстреляш в горите.

– Може би е под пикапа!

– Вече проверих. Вероятно просто го удари и той си е заминал. Но искам да се уверя.

Беки хвана ръката ми, забивайки нокти в плътта ми.

– Рейвън, не отивай! Да се махаме от тук! Ще се обадя на 911!

– Заклучи вратите ако искаш – казах, измъквайки се от нея. – Но дръж двигателя и фаровете включени.

– Рейвън, кажи ми. – Беки въздъхна едва, гледайки ме с ужасени очи. – Кой нормален мъж би вървял по средата на катранено-черен път? Мислиш ли, че може да е...?

Усетих приятни тръпки по ръката ми.

– Беки, не ми вдъхвай допълнителни надежди!

Побутнах храстите, които водеха долу до пропастта. После се отправих към върха, точно към Имението.

Изпищях.

– Какво има? – изплака Беки, сваляйки прозореча.

Кръв! Плътни локви в тревата! Но нямаше тяло! Последвах кървавите петна, уплашена, че трупа му може да виси някъде. И тогава се спънах на нещо много твърдо. Погледнах надолу, очаквайки отсечена глава. Изпълнена с предчувствие сведох фенера надолу. Беше отворена кутия от боя.

– Мъртъв ли е? – прошепна Беки, когато се върнах при пикапа.

– Не, но мисля, че си убила кутията му – казах, поклащайки кутията пред нея. – Какво ще боядисва посред нощите? И къде отиваше?

– Беше просто боя! – каза Беки, с чувство на облекчение, затваряйки телефона си и съживявайки двигателя. – Да се махаме от тук!

– Какво правеше този глупак по средата на пътя? – поколебах се на глас. – Може би е искал да нарисова някакви графити или нещо от сорта.

– От къде дойде? Къде може да отишъл толкова бързо? – промърмори ми обратно.

В страничното огледало забелязах отражението на тъмното Имение, точно навреме, за да видя светлина на таванския прозорец.

Глава 6. На показ

Историята за Голия Тревър моментално достигна до цялата Гимназия Дулсвил. Някои ученици разказваха как е влязъл тромаво в къщата на Мат, облечен в памперс от торба за боклук; други твърдяха, че е намерен припаднал гол в задния двор. Никой нямаше представа, че бях замесена. Само Тревър знаеше истинската история. Очевидно бе опитал да я пробута на приятелите си като неочаквана среща с мажоретка. Във всеки случай, всички се посмяха.

Тревър ме остави на мира. Дори не ме поглеждаше. Готическото момиче най-накрая беше дало на популярния футболист-сноб да се разбере. Но не исках да ме обвини в кражба. Трябваше да му върна дрехите, нали така?

Първо беше обувка, мисля, че лявата. Провесих я от външната страна на шкафчето ми. Отначало никой не я забелязваше. Тези, които най-накрая й обърнаха внимание, я погледнаха и продължиха. Но на следващата сутрин я нямаше. Един човек я беше забелязал. А сега беше време и другите, освен добрия стар Тревър, да започнат да забелязват.

Дясната мокалина я сполетя същото, само че до нея пишеше „ЛИПСВА ЛИ ТИ НЕЩО, ТРЕВЪР?“

Този път чувах хихиканията, докато учениците минаваха. Те не осъзнаваха чие шкафче беше това. Но бързо започнаха да наваксват.

Всеки ден бе провесван по един чорап или тениска. Започнах да забелязвам момичета-сноби, които никога не биха ме заговорили, изведнъж да погледнат към мен в час по алгебра, усмихвайки се одобрително. Те бяха част от момичетата на Тревър, на които бе обещано всичко, и които не бяха получили нищо. Е, аз имах много да показвам.

По времето, в което панталоните му с цвят какви бяха провесени, целите с петна от трева и пръст, всички знаеха чие е шкафчето. Всички деца в коридора ми се усмихваха. Не беше точно като момчетата да ме канят на среща, но изведнъж станах популярна – по някакъв тих начин. Освен, разбира се, когато бях около Тревър. Но се чувствах в безопасност. Сега, след като всички знаеха чие е шкафчето, той щеше да е главният заподозрян, ако нещо се случеше с мен.

Все пак той отпрати странна заплаха.

– Ще ти сритам задника, Чудовище – каза той един ден. Грабна челюстта ми в ръцете си, когато с Беки тръгнахме към вкъщи.

– Кубинките нараняват повече от мокасините, Неандерталецо – отговорих аз. Лицето ми бе притиснато между ръцете му.

– Пусни я, – каза Мат, дърпайки го назад. Можех да видя, че дори Мат изпитваше удоволствие от перченето ми. Сигурна съм, че понякога държанието на Тревър му идваше в повече. Все пак бе принуден да му бъде най-добър приятел.

– Никога няма да бъдеш нещо повече от изрод – изкрещя Тревър. За щастие Мат отново го издърпа назад. Не ми се влизаше в битка след цял ден училище.

– Само почакай и ще видиш! – изкрещя той обратно към мен.

– Говори с адвоката ми! – извиках аз, като тайно се надявах, че няма да ми трябва пластичен хирург вместо адвокат.

Време за големия финал. Много ученици се бяха събрали около шкафчето ми. Дори видях един от новите ученици да снима.

Беше кулминацията, която всички чакаха: Бялото бельо Келвин Клайн на Тревър залепено за шкафчето ми. Бележката под него гласеше: „БЯЛОТО Е ЗА ДЕВСТВЕНИЦИ, НАЛИ ТРЕВЪР?“

Щеше да стои там известно време. Всички го видяха. Абсолютно всички!

– Рейвън, ти повреди училищна собственост, – крещеше ми директор Смит по-късно същия ден. Била съм в кабинета му толкова много пъти, че беше все едно виждах стар приятел.

– Тези шкафчета са тук от цяла вечност, Франк, – отговорих аз. – Може би е време да кажеш на ръководството, че имаме нужда от нови.

– Не мисля, че виждаш колко сериозно е положението, Рейвън. Съсипа шкафче и изложи честта на ученик.

– Каква чест? Попитайте мажоретките и половината военен клуб колко пъти ги Тревър е излагал тях!

Директор Смит тропаше с молива си в яростта си.

– Трябва да те запишем на нещо, Рейвън. Някой клуб, към който можеш да принадлежиш, нещо, което ще ти помогне да намериш приятели.

– Има ли някакви места в клуба по шах? Или в този по математика? – попитах саркастично.

– Има и други занимания.

– Можете ли да ми гарантирате място при мажоретките? Разбира се, ще трябва да нося черна надиплена пола.

– Това е нещо, в което трябва да се пробваш. Обзалагам се, че ще си много добра.

– Очевидно почетните ученици, като Тревър, много уважават мажоретките.

– Рейвън, гимназията е труден период за повечето деца. Просто така стоят нещата. Дори хората, които изглеждат така сякаш се чувстват на място, всъщност не се чувстват така. Но ти имаш толкова възможности. Имаш въображение. Умна си. Ще го разбереш. Само не повреждай повече шкафчета, докато търсиш отговорите.

– Разбира се, Франк – казах аз, взимайки пропуската за наказание. – Ще се видим скоро.

– Не прекалено скоро, нали, Рейвън?

– Ще се опитам да не ти създавам много работа, – казах и затворих вратата.

На следващия ден забелязах нещо на шкафчето си, което не бях закачила аз. С черна боя беше написано: РЕЙВЪН Е УЖАС!

Усмихнах се. Много умно, Тревър. Наистина умно. Почувствах нещо топло вътре в мен. Това беше първият път, когато той ми правеше комплимент.

Глава 7. Честит Хелоуин

Хелоуин. Любимият ми ден в годината. Единственият ден, в който се вписвам. Единствения, в който всеки ме приема и ми прави комплименти, и дори бивам награждавана от щедрите съседни, които не мислят, че съм прекалено голяма да празнувам – или по скоро ги е страх да видят какви ще са номерата ми. Но тази година реших, че наистина искам да нося костюм. Пазарувах в магазини, в които по принцип не бих влязла и заех някои неща от майка ми. Вързах косата си на опашка с розови панделки и облякох мек, бял, кашмирен пуловер и розова поличка за тенис. Придадох си естествен блясък с пудрата и ружа на майка ми и сложих меко розово червило. Дори носех тенис ракетата на баща ми. Обикалях къщата и повтарях неща от рода на: „Скъпа мамо, ще се прибера вкъщи след урока ми по тенис!“

Загубеният не ме позна, когато минах покрай него в кухнята. После ченето му увисна, когато разбра, че това съм аз, а не съседското дете, искащо захар.

– Никога не съм те виждал да изглеждаш толкова... добре – каза той, облечен като бейзболен играч. Помислих, че ще повърна в същия момент.

Родителите ми искаха да ни снимат. Иди ги разбери. Държача се така, сякаш щях да ходя на бал. Позволих им да направят само една снимка. Помислих, че баща ми най-накрая трябва да има моя снимка, която гордо може да окачи в офиса.

По-късно Беки и аз обядвахме в стола. Всички ме гледаха, сякаш бях новото момиче. Наистина, никой не ме позна. Отначало беше забавно, но после стана досадно. Зяпах ме, когато бях облечена в черно. Зяпах ме, когато бях облечена в бяло. Не можех да спечеля! Тогава Тревър дойде в стола, облечен като Дракула. Косата му беше зализана назад, и носеше черно наметало. Имаше пластмасови зъби и горещо-червени устни.

Стоеше с Мат, докато обикаляше да ме намери. Искаше да набие новия си вид в лицето ми. Мат най-накрая ме посочи и Тревър замръзна. Гледаше ме дълго и строго, от горе до долу. Никога не го бях виждала да ме зяпа така преди. Беше все едно си бе паднал много по мен, докато оглеждаше белия ми пуловер и естествения блясък.

Помислих си, че със сигурност ще дойде и ще каже нещо тъпо, но

вместо това седна на другия край на стола с гръб към мен. Дори си тръгна преди мен. Бях се освободила от него! Но грешах. Знаех си, че пририето ни няма да трае дълго.

Моята малка тиквена кошничка бе почти пълна със Смартис, Сникерс, Мери Джейн, Джоли Ранчерс, Двойна дъвка, и още много вкусни лакомства. И най-важното – пръстени във формата на паяк и временни татуировки. С Беки обиколихме града и сега се чудехме какво ни очаква на вратата на мистериозното Имение. Пазехме най-хубавата къща за накрая. Очевидно всички останали също.

Всъщност имаше опашка на вратата. Сякаш бяхме в Дисниленд. Духове, пънкари, Мики Маус, Фред Флинстоун и Хоумър Симпсън, всички чакаха нетърпеливо реда си. И няколко любопитни родители, които се появиха, за да видят какво има вътре. Циркът беше в града, и всеки беше дошъл да види изродите.

– Той е много зловещ – каза дванадесетгодишен Франкенщайн на един върколак, докато ни подминаваха.

Загубеният ни забеляза, минавайки през алеята.

– Струва си чакането, Рейвън. Ще го обикнеш! Това е сестра ми! – горделиво каза той на своя загубенияшки приятел Батман, който ме погледна с влюбени очи.

– Видяхте ли съсухрени глави? Или чудовища с рокове? – попитах.

– Не.

– Тогаво може би си губим времето.

– Старецът е много страшен. Изглежда зловещо, а дори не носи костюм!

Можех да видя как Загубеният се опитваше да се обвърже с мен, тъй като това беше първият път, в който той наистина можеше да ме покаже пред приятелите си. Но също можех да видя, че Загубеният очакваше шамар.

– Мерси за информацията.

– Мерси? Ъ... да... разбира се, Сестричке.

– Ще се видим в къщи, ако искаш да си разменяме някакви сладки.

Загубеният кимна незабелязано. Усмихна се и замина, сякаш най-после беше срещнал изгубената си от дълго време сестра.

Беки и аз нетърпеливо чакахме реда си. Бяхме последни на опашката, и когато Чарли Браун и вещицата, която беше пред нас отстъпи с лакомствата си, вратата се затвори. Огледах S-образната дръжка и се зачудих, дали това беше инициалът на новия собственик. Когато се доближих, видях че беше змия със смарагови очи. Внимателно почуках,

надявайки се Готическият мъж да отвори. Исках да го попитам дали той бе мъжа на пътя онази вечер, и ако да, какво правеше? Повечето хора тренират в фитнеса, не на плашещи селски пътища по сред нощите. Но никой не отговори.

– Да тръгваме – предложи Беки нервно.

– Не, цяла вечност чаках това! Няма да си замина докато не получа някакви бонбони. Дължи ни ги!

– Уморена съм. Цяла вечер сме навън. Вероятно е някой плашеш стар мъж, който просто иска да си легне. Аз искам същото.

– Не може да си тръгнем сега.

– Отивам си, Рейвън.

– Не мога да повярвам, че си такава бърза. Хайде, мислех, че сме най-добри приятели.

– Наистина сме. Но е късно.

– Добре, добре. Ще ти се обадя утре и ще ти кажа за Господин Зловещ.

Имаше достатъчно маскирани наоколо и не се притеснявах за Беки. Щеше да се прибере безопасно. Но аз щях ли?

Взирах се в змийската дръжка и се почудих кой седи зад голямата дървена врата. Може би новият собственик щеше да ме дръпне вътре и да ме вземе за заложник в обладаното си имение. Само можех да се надявам!

Почуках отново и чаках. И чаках.

Почуках отново. И удрях и удрях и удрях. Ръката ми ме заболя. Минах от другата страна, когато чух ключалката да се отключва и вратата да се отваря. Бързо избягах обратно на стъпалата. И там стоеше той, пред мен: Зловещият Мъж.

Беше висок и кльошав, лицето му и ръцете му снежно бели, в контраст с катранено черната му икономска униформа. Нямаше коса, не че я беше загубил, просто никога е нямал, и имаше чудовищно зелени очи. Изглеждаше така, сякаш бе живял векове наред. Обикнах го.

– Нямаме повече бонбони, госпожице – каза с дълбок, чужд акцент, докато слизаше към мен.

– Наистина ли? Но все трябва да имате нещо. Рулца с фъстъчено масло? Филия хляб?

Той отвори вратата не по-широко от необходимото. Не можех да видя нищо зад него. Как изглеждаше мястото отвътре? Как се бе променило от последната ми визита? И кои бяха „ние“, и те ли изглеждаха толкова зловещо? Можехме всички да сме приятели. Усетих някой да

ме гледа и се опитах да вляза вътре.

– Кой друг живее тук? – попитах нагло. – Имате ли син?

– Нямам деца, госпожице. И се извинявам, но нямаме нищо останало – започна да затваря вратата.

– Чакай! – избързах напред и блокирах вратата с обувката си. Бръкнах в кошницата си и извадих Сникърс и пръстен с паяк. – Бих искала да ви поздравя за нанасянето ви в квартала. Това е любимото ми лакомство и любимата ми Хелуинска почерпка. Надявам се и ти да ги харесаш.

Почти не се усмихна. Но когато поставих лакомствата в паяжинно-бялата му длан, се усмихна с изкривена, страшна, беззъба усмивка. Дори и очите му изглеждаха весели.

– До скоро – казах, танцувайки по стълбите.

Срещнах зловещ мъж! Всеки в града можеше да се похвали, че е взел лакомство от него, но кой друг можеше да каже, че му е подарил такава?

Спрях се на алеята и погледнах обратно към Имението. Видях тъмна фигура, гледаща през таванския прозорец. Беше ли Готическият Мъж? Бързо спрях да се въртя и се загледах обратно, но там нямаше друг, просто повея на черното перде.

Току-що бях преминала през желязната врата, когато страшен вампир в червено Камаро спря на завоя.

– Искаш ли превоз, малко момиченце? – попита Тревър. Мат Фермера седеше удобно зад волана.

– Майка ми изрично ми е забранила да говоря с непознати – казах, отхапвайки си от Мери Джейна. Не бях в настроение за сблъсък с Тревър.

– Не съм непознат, скъпа. Не си ли малко големичка да обикаляш за лакомства?

– Не си ли прекалено големичък, за да правиш целия град в тоалетна хартия?

Тревър излезе от колата и дойде при мен. Изглеждаше доста секси. Разбира се, за мен всички вампири бяха секси, дори и фалшивите.

– Какво се предполага да си ти? – попита.

– Облечена съм като изрод, не виждаш ли?

Опитваше се да е спокоен, но надминаваше границите си. Аз бях единственото момиче, което му бе отказало. Единственото момиче в града, което не можеше да има. Винаги бях мистерия, заради начина по който се държа и дрехите, които нося, а сега стоях пред него облечена

като перфектно мечтано момиче.

– Значи посещаваш Амитивил сама? – погледна към Имението. – Ти си лудо маце, нали? – плъзна се надолу, изпращайки ми знаци – беше невероятен в наметалото на Дракула.

Нищо не отговорих.

– Обзалагам се, че никога не си целувала вампир, преди – каза той, а пластмасовите му зъби лъщяха на светлината.

– Е, когато видиш някой, ми кажи – казах и започнах да вървя.

Той ме хвана за ръката.

– Престани, Тревър!

Придърпа ме по-близо.

– Е, аз никога не съм целувал тенис играч – пошегува се.

Изсмях се, бе толкова клиширана реплика. Целуна ме по устата, а изкуствените зъби пречеха. И аз му позволих. Може би наистина ми беше зле, от въртенето по моравата.

Най-после си пое дъх.

– Е сега вече си! – казах, освобождавайки се. – Мисля, че Мат Фермерът те чака!

– Не получих бонбони! – каза той, показвайки тиквената ми кошничка. Извади един Сникърс.

– Хей, това ми е любимо! Вземи си ролце с фъстъчено масло.

Отвори Сникърса с вампирските зъби, които паднаха на земята, покрити с шоколад и карамел. Бързо посегнах към тях, но той ме хвана за ръката, изсипвайки бонбоните ми навсякъде.

– Виж какво направи! – изкрещях.

Напълни шепи с бонбони и ги пхна в дънките си. Наблюдавах докато останалите ми лакомства се разпиляха по моравата. Единствените, които успях да спася бяха няколко отегчителни Смартис и размазана вафла Марс.

– Все още ли искаш да си вещь? – попита той, джобовете му бяха пълни с моята нощна работа, докато ме придърпваше. – Все още ли искаш да си ми гадже?

Изведнъж ме пусна и зяпна Имението.

– Сега ще ти донеса истински бонбони.

Този път хванах ръката му. Кой знае какво щеше направи Тревър, когато стигне до вратата?

– Липсвам ли ти вече? – попита той, учуден, че не съм избягала.

– Те нямат бонбони.

– Е, ще видим тази работа!

– Светлините им са изгасени. Легнаха си.

– Това ще ги събуди. – Изкара от кутия с боя от джоба на мантията си. – Определено имат нужда от някой, който знае как да декорира!

Тръгна към Имението. Побягнах след него.

– Не, Тревър. Недей!

Той ме избута. Щеше да вандализира единственото нещо в този град, което беше наистина красиво.

– Не! – проплаках.

Той махна капачката и разтръска флакона.

Опитах се да го издърпам от ръката му, но той ме хвърли на земята.

– Да видим... какво ще кажеш за „Добре дошли в квартала!“?

– Не, Тревър, недей!

– Или „Вампирите обичат компанията!“? Ще сложа твоето име.

Не само щеше да вандализира собствеността, ами и щеше да ме наптои. Отново поклати флакона. И започна да пръска Имението.

Скочих на крака и извадих тенис ракетата. Преди играех с баща ми, а никоя игра не бе по-важна от тази. Заклучих поглед на алуминиевата пълна с боя, кутия, сякаш беше топка и я ударих с всички сили. Кутията литна, и, както обикновено става, ракетата я последва. Тревър извика толкова силно, че помислих, че целия свят ще го чуе. Предположих, че бях ударила не само кутията.

Изведнъж входната лампа светна, и аз чух как вратата се отключва.

– Да се изнасяме от тук! – креснах на Тревър, който лежеше на земята, държейки ръката си.

Бях готова да избягам, когато усетих нещо, което не бях усещала до сега: присъствие. Обърнах се и въздъгнах тихо, защото страхът беше отнел гласа ми. Стоях замръзнала.

Там стоеше той. Не Зловещият Мъж. Не господин или госпожа Семейство в Имението. А Готически Мъж, Готическа Дръжка, Готически Принц. Стоеше пред мен, като рицар на нощта!

Дългата му черна коса лежеше на раменете му. Очите му бяха тъмни, дълбоки, любвеобилни, самотни, очарователно интелигентни, замечтани. Портал към черната му душа. Той също стоеше на място, вдишвайки в мен. Лицето му бе бледо като моето, а черната му стегната флаелка беше напъхана в черните му дънки, които бяха натикани в чудовищни пънк-рок кубинки.

По принцип страхът е нещо, което усещах само, когато знаех, че майка ми прави парти стил Мери Кей и ще ме иска за модел. Но аз бях на частна собственост, и любопитството ми да срещна това странно

същество беше заменено от ужаса да бъде хваната.

Тенис обувките наистина бяха добър избор тази вечер. Можех да чуя как Тревър вика след мен, следвайки ме бегом.

– Ти, чудовище! Счупи ми ръката!

Влетях през отворената врата и се качих в чакащото Камаро.

– Закарай ме у дома! – изпищях. – Сега!

Мат се изплаши от неочаквания му пасажер. Само ме погледна с мълчалив отказ.

– Закарай ме веднага! Или ще кажа на полицията, че си замесен!

– Полицията? – промърмори. – В какво ни забърка Тревър?

Можех да видя ядосаният Граф Тревър, бягайки през алеята, наметалото му носещо се от вятъра. Почти беше до вратата. Готическото Момче не беше помръднало, но продължаваше да ме зяпа.

– Карай! Просто карай шибаната кола! – изкрещях, колкото ми позволяваха дробовете.

Моторът запали и се отдалечихме, докато Имението и необикновените му обитатели не бяха извън ползрението ни. Обърках се и погледнах през задния прозорец, към крещящия Дракула Тревър зад нас.

– Честит Хелоуин – казах на Мат, като въздъхнах от облекчение.

Глава 8. Да си търсиш белята

Вървах към кабинета по история, тъй като щях да имам час там, когато видях Тревър да върви малко по-напред от мен. Забелязах нещо необичайно за досегашния му стил на обличане – носеше ръкавица за голф на дясната си ръка.

– Създаваш ново течение в модата ли? – подразних го аз, настигайки го. – Предполагам, че е направо късмет, че не играеш футбол с ръцете си!

Той пренебрегна коментарите ми и продължи да върви напред.

– Предполагам, че ще трябва да пропуснеш няколко сесии на клуба ти за графити, – пошегувах се аз. – След като пръста, с който натискаш спрея, е извън строя.

Той спря и ме изгледа студено. Но явно помисли по въпроса и реши да не ми отговаря.

Упс! Май бях наранила нещо повече от ръката му.

– Виждам, че си се прибрал у дома благополучно, – продължих аз, преследвайки го. – Маг се погрижи страхотно за мен. Той е перфектен джентълмен!

Но тогава разбрах всичко. Бях отнела на Тревър гордостта му, гаджетата му, а сега бях принудила най-добрия му приятел да го предаде и да застане на страната на врага. Стана ми гадно за него... Почти.

Тревър спря и ме погледна, сякаш щеше да избухне. Но вниманието ми бе отвлечено от една странна фигура, която говореше със секретарката в кабинета на директора. Беше Зловещият Човек! Изглеждаше много блед на флуоресцентната светлина, а тялото му бе заматнато със сиво палто. И от кокалестата му бяла ръка висеше тенис ракетата на татко.

Притеглих ядосаният Тревър до стената, където можехме да подслушаме целия разговор.

– Какво правиш? – попита той, мъчейки се да се отскубне от мен.

– Шшт! Това е икономът от Имението! – прошепнах аз и го посочих.

– Е и?

– Търси нас!

– Как може да търси нас? Беше тъмно, глупачке!

– Този човек ни видя! Вероятно е намерил флаконите спрей в предния двор, или каквото там си пръскал на стената, а сега ги носи като

доказателство! И у него е тенис ракетата на баща ми!

– По дяволите, откачалке, ако не ме бе ударила, нищо от това нямаше да се случи!

– Ако не се беше раждал – също, гадняр такъв. Шшт, тихо!

– Сър, можете да оставите тенис ракетата при нас и ние ще направим официално съобщение, – чух мисис Гербер да му отговаря. – Как казахте, че е било облечено момичето?

– Тенис екип, госпожице.

– За Хелуин? – Тя се засмя и посегна да вземе ракетата.

Но Зловещият Човек се отдръпна назад.

– Предпочитам засега да я задържа. Ако намерите собственичката, нека дойде и да си я поиска. Приятен ден, – каза той и се поклони на очарованата мис Гербер.

Аз се паникьосах напълно и издърпах Тревър зад една статуя на Те-ди Рузвелт.

– Това е капан, – казах аз, сграбчила здраво ръката му, или по-скоро – ръкавицата му. – Сигурна съм, че полицията ще ни чака с белезниците!

Учениците зяпаха Зловещият Човек, докато той зловещо тръгна към изхода на училището, хвърляйки поглед наоколо, докато излизаше. Търсеше нас.

– Взима доказателството със себе си, а това нещо струва двеста долара, – прошепнах на Тревър.

– Да, доказателството, – отвърна той. – Срещу теб!

– Срещу мен? Твоите отпечатаци са навсякъде! И освен това този човек те видя.

– Видя ме само като бягах. Може и да е гонел теб. Беше толкова ядосана, че са им свършили бонбоните, че си напръскала къщата му докато не си го чула да шуми отвътре, тогава си изпуснала бонбоните и си хвърлила тенис ракетата – обясни ми той, сякаш бе Шерлок Холмс, решаващ случаят на Изгубената Тенис Ракета.

– Ще натопиш мен? Не мога да повярвам!

– Не се безпокой, мила, няма да те вкарат в затвора заради това провинение. Само лудият иконом ще ти изнесе една поучителна лекция.

Бях си навлякла достатъчно неприятности заради нещата, които бях направила; не исках да ме накажат и за нещо, за което не бях виновна.

Тревър тръгна към своя кабинет.

Настигнах го.

– Ще ти го върна тъпкано, ако се случи нещо лошо!

– На кого ще повярват, откачалке? На почетния ученик, който играе в училищния футболен отбор, или на готическия изрод с една приятелка, който прекарва повече време в дирекцията, отколкото в час?

– Дължиш ми една тенис ракета! – изкрещях безпомощно, докато го гледах как се отдалечава.

Признавам си, Тревър си беше отмъстил за Голата Нощ Насред Гората. Заради него бях загубила невероятно-фантастичната ракета на татко. И най-вече, бе ме направил враг в очите на единствените хора в града, които може би щяха да ме разберат и да ми бъдат приятели. Те бяха свободата ми в Дулсвил, моята връзка с цивилизацията, а сега заради Тревър щеше да ми е по-трудно да се вмъкна в Имението, отколкото ако бе барикадирано както преди.

Глава 9. Истински ад

– Какво? – изкрещя баща ми по време на вечерята, след като му казах, че съм изгубила ракетата му.

– Е, не е точно изгубена. Просто не е у мен.

– Тогава я върни, ако знаеш къде е.

– Това е невъзможно точно сега.

– Но утре имам мач!

– Знам, татко, но има и други ракети. – Опитях се да намаля значението точно на тази ракета. Голяма грешка!

– Други? Така лесно ли е за теб? Просто иди и си купи друга Принс Пресижън Оуес ракета?

– Нямах това предвид...

– Достатъчно лошо е, че повреждаш училищната собственост!

– Съжалявам, но...

– Да съжаляваш не е достатъчно този път. Извинението няма да ми спечели мача утре. Ракетата ще го направи. Не мога да повярвам, че ти позволих да я изнесеш изобщо оттук!

– Но, татко, сигурна съм, че и ти си правил грешки, когато си бил хипи-тийнейдър.

– И съм си плащал за тях! Сякаш ти ще ми платиш ракетата.

В банковата ми сметка имаше около 5 долара, останки от парите за Сладкия ми шестнадесети рожден ден. И все още дължах 25 долара пощенска такса за „Премиър видео“. Бързо пресметнах наум. Щеше да се наложи татко да ми дава джобни докато навърша 30.

Тогава той каза трите думи, които отекнаха в главата ми и ме замаяха от ярост. Когато ги каза, помислих, че ще експлодирам и ще се разпилея на милиони нещастни парченца.

– Намери си работа! – заяви той. – Вече ти е време. Може би това ще те научи на някаква отговорност!

– Не може ли просто да ме шамаросаш? Или да ме накажеш? Или да не ми говориш с години, както правят родителите по онези шоута? Моля те, татко!

– Край! Точка по въпроса! Ще ти помогна да си намериш работа, ако не можеш сама. Но ще трябва сама да работиш.

Изтичах в стаята си, ревейки като Загубеняка, когато беше бебе, пищейки с цяло гърло:

– Вие просто не разбирате напрежението, под което са поставени днешните тийнейджъри!

Докато плачех на леглото си, си представях как се промъквам в Имението, както направих с Джек Патерсън, когато бях на 12, и си връщах ракетата.

Но също така знаех, че сега бях малко по-едра в бедрата и че прозорецът, който използвахме, беше заменен. Сигурна съм, че новите собственици също имат аларма и при всички положения, къде щях да търся ракетата из толкова много стаи и килери? И докато претърсвам трескаво, щях със сигурност да бъда хваната от Зловещия Човек, който притежава оръжие или някакви средновековни изобретения за мъчения. Работата на половин работен ден беше по-безболезненият вариант, но не чак толкова.

В този момент наистина ми се искаше да бъда вампир – никога не бях чувала Дракула да е работел.

Връзки. Щяха да са чудесни, като баща ми познаваше Стивън Спилбърг или кралицата на Англия, а не Джанис Армстронг от „Армстронг Травел“, който просто не ми се нравеше.

Още по-лошо от показването ми там след училище три пъти седмично, отговаряйки на телефонните обаждания с весел глас, копирайки билети с онази отвратителна светлина в очите и разговарянето със сноби, отиващи до Европа за четвърти път, бе тотално консервативното облекло.

– Съжалявам, но няма да можеш да носиш тези... – започна Джанис, зяпайки обувките ми. – Как им казвате, вие децата?

– Кубинки.

– Не сме в армията. А да слагаш червило е добре, но то трябва да е червено.

– Червено?

– Е, можеш да си избереш и друг нюанс.

Много благородно, Джанис!

– Какво ще кажеш за розово?

– Ще бъде страхотно. И ще трябва да носиш поли. Но не твърде къси.

– Червени поли? – попитах.

– Не, не е задължително да са червени. Могат да бъдат зелени или сини.

– Мога да си избира всякакъв нюанс? – ако щеше да ме накара да се чувствам като идиот, тогава щях да се държа като такъв.

– Разбира се. И чорапите...

– Да не са черни?

– Скъсани.

– А лакът, – започна тя, гледайки пръстите ми.

– Да не е черен, но може да е всеки друг цвят. Или може би розов ще е перфектно – изрецитирах аз.

– Много добре, – каза тя с широка усмивка. – Вече свикваш!

– Благодаря, – казах, като се изправих, за да си тръгна. Погледнах си часовника. Интервюто бе отнело 15 минути, но ми се сториха като час. Тази работа щеше да е истинско мъчение.

– Ще се видим утре тогава, 4 часа, Рейвън. Някакви въпроси?

– Ще ми платите ли за интервюто?

– Баща ти каза, че си забавна, но не спомена чудесното чувство за хумор, което имаш. Ще се сработим прекрасно. Кой знае, може и да искаш да станеш пътнически агент, когато пораснеш.

Госпожа Пийвиш, небезизвестната ми учителка от детската градина, щеше да се гордее.

– Вече знам каква искам да стана, – отвърнах. Искаше ми се да кажа „вампир“, само заради доброто старо време. Но знаех, че тя няма да разбере.

– Каква искаш да станеш?

– Професионална тенисистка. Дават безплатни ракети!

Майка ми ми купи дрехи с ужасен светъл цвят, така че спретнато се вписвах в бизнес света на Дулсвил. Извадих ги от пазарните пликосе и откачих, когато видях цените.

Глава 10. Работещ вампир

Биг Бен, Айфеловата кула и Хавайски залез минаваха през администрацията в Армстронг Травъл, напомняйки, че имаше живот извън Дулсвил, и че вълнението беше доста далече.

Единственото интересно нещо в работата в Армстронг бяха клюките. В нормални обстоятелства, щях да намеря скандалите на града доста скучни – кметът е хванат в крачка с момиче от Вегас, местен репортер от WGYS фалшифицирал история за извънземно, лидер на Сладките откраднал печалбата от надпревара с курабийки.

Но сега животът бе различен – имаше клюки за семейството от Имението.

Руби, лудата колежка, ме запозна с най-пресните. Тя е като ходещо Бюро за Справки.

– Все още е мистерия какво прави съпруга, – визирайки семейството в Имението, – но очевидно е заможен. Икономът пазарува от Уексли в събота точно в осем вечерта и взима дрехите от химическото във вторници – всички черни костюми и наметала. Съпругата е висока бледа жена около четиридесетте, с дълга черна коса и винаги носи тъмни очила.

– Все едно са вампири – заключи Руби, без да знае за слабостта ми. – Забелязвани са само през нощта; изглеждат толкова зловещо, тъмно, и отблъскващо, сякаш са изскочили от хорър филм. И нито един посетител не е влизал в къщата. Нито един. Мислиш ли, че крият нещо?

Попивах всяка нейна дума.

– Живеят там повече от месец – продължи. – И не са преобядисали мястото, или дори окосили тревата! Вероятно дори са добавили скърцащи врати!

Джанис се засмя високо и игнорира звънящия си телефон.

– Марси Джейкъбс твърдеше абсолютно същото – добави Джанис. – Можеш ли да си представиш? Да не си косиш моравата или да засадиш цветя. Дори да не се почудиш какво си мислят съседите?

– Може би не им пука какво мислят съседите. Може би им харесва така – изпротестирах.

И двете ме погледнаха ужасено.

– Но слушай сега – каза Руби. – Чух, че съпругата била в италианското бистро на Джорджио и поръчала специалитета на Хенри... без чесън! Това го казва сина на Натали Мичъл.

„Е, и?“ помислих си. „На мен ми харесва пълнолунието. Това прави ли ме върколак? Голяма работа. А и кой може да се довери на Тревър и семейството му?“ Звънецът на предната врата прекрати клюкарската сесия. И новият посетител ни накара да потреперим.

Зловещият Мъж!

– Имам да свърша някой неща отзад! – прошепнах на Руби, чийто очи бяха залепени на кокалестия човек.

Изнесох се колкото се може по-бързо, без да поглеждам назад дока-то не стоях безопасно зад копирната машина. И все пак копнеех да избягам към господин Зловещ, да прегърна крехкото му тяло и да му кажа, че съжалявам за Хелоунския шедьовър на Тревър. Исках да чуя всичко, което щеше да ми каже за света през неговите очи, за приключенията и пътешествията му. Но не можех, затова се покрих зад копирната маши-на и преснех ръката си.

– Бих желал два билета за Букурещ – чух го да казва, сядайки до бюрото на Руби.

Проточих врат, за да го видя.

– Букурещ? – попита Руби.

– Да, Букурещ, Румъния.

– И кога бихте желали да отпътувате?

– Аз няма да ходя, мадам. Билетите са за господин и госпожа Стърлинг. Те биха искали полет на първи ноември, за три месеца.

Руби поработи с компютъра си.

– Две места... в икономическа?

– Не, първа класа, моля. Докато екипажа им доставя кърваво вино, ще са винаги доволни! – каза с плътния си акцент, смеейки се.

Руби се засмя неловко, а аз се изкикотих вътрешно.

Отиде до принтера и му подаде копие.

– Цената на билетите е равна на цената, на която даряваш кръв, те-зи дни! – Зловещия Мъж се разсмя, пеейки.

Ставаше добре!

Руби използва кредитната му карта.

– Вие няма ли да отидете, сър? – попита тя, когато той се подписа, в опит да измъкне повече информация от него. Само така, Рубс!

– Не, момчето и аз ще останем тук.

Момче? Да не визираше Готическия Мъж? Или Стърлингс имаха дете, което можех да гледам? Можех да си играя на криеница с него в Имението.

– Стърлингс имат момче? – попита Руби.

– Той не излиза много. Стои си в стаята, слушайки силна музика. Това правят повечето седемнадесетгодишни.

Седемнадесет? Добре ли чух? Седемнадесет? Говореше за Готическия Мъж. Но защо не ходеше на училище?

– Винаги е имал учител. Или както казвате тук, на домашно учение – отговори Зловещият Мъж, сякаш бе прочел мислите ми. Или можеше да каже, учение в Имението! Никоой не беше домашен ученик в Дулсвил.

– Седемнадесет? – повтори Руби, опитвайки се да измъкне повече информация от застарелите му кости.

– Да, седемнадесет... ставайки на хиляда.

– Знам какво е – прекъсна го Руби. – Моето момиче току-що навърши тринадесет, и вече си мисли, че знае всичко!

– Държи се сякаш е живял преди, ако ме разбирате, с големите си мнения за света. – Зловещият Мъж се засмя, което го докара до кашлица.

– Може ли да ви помогна с нещо друго?

– Бих искал карта на града.

– На нашия град? – попита тя, смеейки се. – Не съм сигурна дали въобще получаваме.

Обърна се към Джанис, която поклати глава.

– Там е центъра, а там са царевичните полета – каза Руби, сочейки през бюрото. – Сигурен ли сте, че не искате на някое по-интересно място? – попита тя, предлагайки му карта на Гърция.

– Това е цялото вълнение, което един стар мъж на моята възраст може да понесе, благодаря – каза с усмивка. – Центърът ми напомня на моето село в Европа. Минаха векове от последната ми визита.

– Векове? – попита любопитно Руби. – Е, тогава много добре прикривате годините си – пошегува се.

Ако някой можеше да изкопчи информация от ходещ труп, то това бе Руби. Можеше да флиртува с най-добрите от тях.

Лицето на Зловещия Мъж се промени от бяло вино, до светло червеникаво.

– Толкова сте мила, скъпа – каза той, попивайки плешивата си глава с червена носна кърпичка. – Благодаря за отделеното време – каза, готвейки се да си тръгва. – Беше ми приятно, а вие също бяхте много дружелюбна – хвана ръката ѝ в кокалестата си длан и се усмихна широко.

Когато се изправи, погледна директно към мен и през мен, сякаш знаеше, че ме е виждал и преди. Можех да усетя студения му поглед,

докато се обръсах, бързо събирайки тринадесет копия на ръката ми.

Не се осмелих да се обърна назад, докато не чух вратата да се затваря. Излязох навън, докато минаваше покрай предния прозорец – и той се обърна гледайки точно към мен. Усетих студени тръпки по тялото си. Обикнах го!

Останалия ден прелетя покрай мен. Едва забелязах, че беше след шест.

Преметнах чантата си през рамо.

– Уау, ще трябва да ти плащаме за допълнително време! – каза Руби, докато ставах от рецепцията.

Ако не можех да съм Елвира, невеста на Дракула, щях да съм Руби. Тя ми беше пълна противоположност в своите бели дрехи – бели ботуши със стегната бяла рокля, или изискан бял костюм с панталон и бели токчета. Носеше бяло-русата си коса на кок и винаги дооправяше грима си с бяла компактна пудра. Дори имаше и бял пудел, който понякога водеше със себе си в агенцията. Винаги я посещаваха гаджета. Знаеха, че е от по-висшите.

Доближих до бюрото ѝ, което беше покрито с бели кристали, бели ангели, и усмихнато тринадесетгодишно момиче в снимка, носещо бяло костюмче.

– Руби? – попитах, докато тя се бореше с бялата си кожена чанта.

– Какво, скъпа?

– Просто се чудех? – казах, играейки си с дръжката на чантата ми. – Ти...

– Какво има, мила? Седни. – Дръпна стола на Джанис и го допря до своя.

– Относно днес... Знам, че звучи налудничаво, но ти... е... ти вярваш ли във... вампири?

– Дали вярвам? – засмя се тя, докосвайки кристалната си огърлица. – Вярвам в много неща, скъпа.

– Но вярваш ли във вампири?

– Не!

– Оу. – Опитах се да прикрия разочарованието си.

– Но какво знам? – засмя се. – Сестра ми, Кейт, се кълне, че е видяла духа на стар фермер, когато бяхме деца. А аз ходех с един, който видял нещо сребърно да се изстрелва право в небето, а най-добрата ми приятелка, Евелин, се кълне, че нумерология ѝ е помогнала да намери мъжа си, а моя масажист лекува хора, като поставя магнити на бедрата им. Което е фантазия за някои, е истина за други.

Попивах всяка нейна дума.

– Та, дали вярвам във вампири? – продължи. – Не. Но също не вярвах, че Рок Хъдсън е гей. Какво разбирам аз? – усмихна се с искряща бяла усмивка.

Смеех се, докато вървах към вратата.

– Рейвън?

– Да?

– Ти в какво вярваш?

– Вярвам в... откритията!

Глава 11. Невероятната мисия

– Имам мисия! – изпищях на Беки, която вече чакаше на люлките в Евънс парк. Бях й казала да се чакаме в 19:00 ч. – Никога няма да повярваш какво се случва!

– Имаш още един чифт от бельото на Тревър?

– Тревър кой? Не, това няма нищо общо с него! Нищо общо с града. Това е напълно извън този свят!

– И то е?

– Знам всичко за семейството от Имението!

– А, вампирите?

– Знаеш?

– В целия град се знае. Някой казват, че е заради начина, по който се обличат. Други казват, че просто са странни. Господин Мичъл каза на баща ми, че трябва да са доста нечовечни, щом за яли в „При Джорджи“ и са издържали на чесъна.

– Но това са семейство Мичъл все пак. Както и да е, май ще трябва да добавя това в дневника си. Всяка малка информация е решаваща!

– За това ли се срещаме?

– Беки, ти... вярваш ли във вампири?

– Не.

– Не?

– Не!

– И това е? Няма дори да си помислиш за това?

– Можеше да ме питаш и по телефона. Прекъснах си още съвсем в началото макароните със сирене!

– Това е от голямо значение!

– Да не си полудяла? Искаш да вярвам във вампири?

– Ами...

– Рейвън, ти вярваш ли в тях?

– От години искам. Но кой знае? Не вярвах, че Рок Хъдсън е гей.

– Кой е Рок Хъдсън?

Извъртях очи.

– Няма значение. Помолих те да се срещнем тук, за да ми помогнеш със задачата ми. Виждаш ли, отговорите не са в слуховете, а в истините, а истините са в Имението. И всяка съботна вечер Зловещият Иконом отива до Уексли за час пазаруване. Минах с колата покрай Имението и

изглежда нямат никаква охранителна система. И ако си изиграя правилно картите, Готическото Момче ще си стои в таванската си стая, надул Мерилин Менсън. Никога няма да ме чуе.

– Никога няма да те чуе да правиш какво?

– Да търся истината.

– Това звучи толкова откачено.

– Благодаря ти.

– Е, значи имаш нужда от мен, да си стоя въщи, чакайки до телефона, за да можеш, когато се прибереш успешно у вас, да ми се обадиш и да ми споделиш всички детайли?

Погледнах я строго.

– Не, имам нужда да ми помагаш като наблюдаваш.

– Знаеш ли, че това е престъпление? Наистина сериозно престъпление? Нахлуване с взлом?

– Е, ако успея да намеря отворен прозорец, няма да се наложи да разбивам нищо. Само ще вляза. И ако всичко мине по план, никой няма да узнае и така все едно дори не съм влизала. Няма дори да си навлека неприятности с излизането!

– Аз... не трябва...

– Трябва.

– Не мога.

– Можеш.

– Няма.

– О, да, ще го направиш!

Разговорът спря.

– Ще го направиш! – казах, този път непоклатимо. Мразех да се държа господарски, но това трябваше да се направи. Станах от люлката.

– Няма да крада нищо. Ще бъдеш съучастник в едно нищо. Но ако наистина открия нещо важно, нещо колосално, забележително, напълно извън този свят, тогава и двете ще си поделим Нобеловата награда.

– Имаме време до събота, нали?

– Да. Което ми предоставя доста време да събера още информация и да претърся щателно основите на Имението. А ти имаш доста време, за да...

– Измислям извинения?

Усмихнах се.

– Не, за да си довършиш макароните със сирене.

Глава 12. Време за напускане

Беше по-хубав от деня на завършването: денят, в който свършваше почасовата ми работа.

Имах 200 долара след като платих данъците.

Достатъчно за скъпия ми стар баща да купи лъскава нова тенис ракетата и кошче, пълно със светли неоновени тенис топчета.

Почувствах се малко меланхолично, когато взех пуловера си да напусна Агенция Армстронг, чека ми на безопасно място в чантата ми.

Руби ме дари с огромна прегръдка, истинска, не като порцелановата бебешка прегръдка на Джанис.

Помахах за довиждане на Биг Бен, Айфеловата кула, и Хавайския залез.

– Чувствай се свободна да идваш, когато пожелаеш! – Каза Ръби. – Ще ми липсваш. Една на милион си, Рейвън.

– Ти също!

И тя наистина бе такава, и бе приятно най-после да имам връзка с някой, който бе различен от еднотипните граждани на Дулсвил.

– Някой ден ще откриеш своето едно-на-милион момче!

– Благодаря, Руби!

Беше най-милото нещо, което някой някога ми е казал.

Тогава Кайл Гарисън, голф специалистът на Дулсвил, дойде да пофлиртува с Ръби. Тя бе открила много едно-на-милион момчета за себе си.

Но ги заслужаваше.

Поставих чека на нощното си шкафче, после легнах в леглото, щастлива, че затворническата ми присъда беше вече свършила, и можех да осребря чека утре, после гордо да предам печалбата си на татко.

Разбира се, не можех да заспя. Лежах будна цяла нощ, чудейки се как ли ще изглежда моето едно-на-милион момче. Молех се да не носи карирани панталони, като Кайл.

После се замислих за момчето от Имението. И се зачудих дали вече съм срещнала момчето на милиони.

– На какво се усмихваш? – Попита ме Тревър на следващия ден след обяда. Не можех да не се усмихвам, дори и на Тревър. Бях толкова щастлива.

– Оттеглям се. – Засиях. – Сега мога да живея от интереси!

– Наистина? Поздравления. Свикнах да те виждам в сладките секретарски тоалети. Сега можеш да ги носиш само за мен, – каза той, облягайки се до мен.

– Изчезни, – извиках, избутвайки го. – Няма да развалиш деня ми!

– Няма да разваля деня ти, – каза той, заставайки пак до мен. – Гордея се с теб. – Усмихна се с прекрасната си усмивка, която бе смесена със скрито зло. – Сега сигурно имаш пари, за да ме изведеш на среща. Обичам хоръри.

– Те са твърде страшни за деца като теб. Ще ти се обадя след няколко години.

Засмях се и го подминах. Този път не ме спря. Вероятно все пак нямаше да развали деня ми.

Отидох бързо да се срещна Беки при шкафчето си за сладолед след училище и ъпдейт на плана „Имение“. Имаше тъпла ученици, стоящи около шкафчето ми.

Беки се опита да ме дръпне настрана, но я избутах през тромавите ученици. Когато се доближих, те отстъпиха.

Погледнах към шкафчето си, и сърцето ми падна на земята. Висяща на въже, прикрепена за сребриста лента седеше тенис ракетата на баща ми, с табелка с надпис: ИГРАТА СВЪРШИ! АЗ ПЕЧЕЛЯ!!!

Главата ми се завъртя, както в Екзорсистът. Тревър Мичъл е пазил ракетата през цялото време. Възможно ли бе някак да я е взел, в деня в който Зловещия мъж дойде?

Тялото ми се разтресе. Всички тези телефонни линии, всички тези ядосани клиенти, всички скучни факсове.

Гледах как хората излитат, карат коли или ски извън Дулсвил, докато им давах билети към свободата. Всичко, защото Тревър бе чакал подходящия момент да върне ракетата...

Изкарах писък, започващ в ботушите ми, и свършващ, отразявайки се в стената пред мен.

Няколко стреснати учители излязоха, за да проверят какво става.

– Рейвън, добре ли си? – Попита г-ца Лени.

Не знаех дали тъпата се бе разотшла, или още бе там; виждах само тенис ракетата. Не можех да дишам, камо ли да говоря.

– Какво се е случило? – извика г-н Бърнс.

– Задушаваш ли се? Имаш ли астма? – Попита г-ца Лени.

– Тревър Мичъл... – започнах да говоря през стиснатите си зъби.

– Да?

– Е бил набит. В болницата е!

– Какво? Как?

– Къде? Кога? – питаха панираните учители, редувайки се.

Поех дълбоко въздух.

– Не знам как или къде! – Обърнах се към тях, разгневена, а главата ми готова да експлодира. – Но едно ще ви кажа – ще бъде скоро!

Обърканите учители не загледаха.

Грабнах ракетата с цялата си мощ, толкова силно, че залепената лентата повлече със себе си част от зелената боя на вече съсипаното ми шкафче.

Бързо напуснах училище, жадувайки за кръв.

Учениците се бяха разпръснали по предната алея, чакащи превоза си. Когато не намерих Тревър, забързах към задната част на сградата.

Забелязах го на хълмчето на футболното игрище. Чакаш ме. Беше заобиколен от целия футболен отбор.

Тревър бе планирал това. Чакал е търпеливо този ден, докато аз не търпеливо работех. Знаел е, че ще го последвам. Знаел е, че ще бъда бясна. Знаел е, че ще искам да се бия с него.

И за да покаже на приятелите си, че е кралят, че е стигнал до Готическото Момиче, ако не до дървото, то с помощта на тенис ракетата. Искал е всичките му приятелчета да го потвърдят.

Забързах, заредена с жадна за кръв ярост. От хълма бях на игрището, докато тринадесет спортиста и един горд враг ме гледаха.

Всички чакаха да лапна вдицата, вдицата бе Тревър.

Избутах снобите-футболисти и застанах пред Тревър, стискаща ракетата на баща си, готова за убийството.

– Беше в мен през цялото време, – призна той. – Настигнах откачени иконом онзи дан след училище. Искаше сам да върне ракетата, но ми казах, че съм ти гадже. Изглеждаше разочарован.

– Казал си му, че си ми гадже? Отвратително!

– По-отвратително е за мен, скъпа. Ти щеше да излизаш с футболист. Аз щях да излизам с откачалка!

Замахнах с ракетата, готова за удар.

– Щях да ти я върна по-рано, но изглеждаше толкова щастлива, като ходеше на работа.

– Ще ти се наложи да носиш нещо повече от бейзболна ръкавица, когато приключи с теб този път!

Тръгнах към него и той отскочи назад.

– Знаех, че ще дойдеш да ме търсиш. Момичетата винаги го правят!

– обяви той гордо.

Тълпата от негови марионетки се засмя.

– Но ти също ме търсиш, нали, Тревър?

Той ме загледа объркан.

– Истина е, – продължих. – Кажете на приятелите си! Всички са тук. Но съм сигурна, че те вече го знаят. Кажете им защо го правите!

– За какво говориш, откачалко? – можех да видя, че изражението му бе готово за битка, но не бе очаквал да е такава.

– Говоря за ЛЮБОВ, – казах свенливо.

Тълпата се разсмя. Имах оръжие, по-силно от ракета за 200 долара: унижение.

Да обвиниш сноб футболист, че си пада по Готическо момиче бе едно, но да използваш тази дума със сигурност щеше да го разбие.

– Наистина си откачена! – изкрещя той.

– Не се срамувай. Сладко е, наистина, – казах самодоволно и се усмихнах на вратаря. – Тревър Мичъл ме обича. Тревър Мичъл ме обича! – запях.

Тревър не знаеше какво да каже.

– Взимаш наркотици, момиче, – съобщи Тревър.

– Тъп отговор, Тревър. – Погледнах усмихнатите му приятели сноби-футболисти и после се загледах в него. – Начинът, по който се чувстваш, бе толкова очевиден, трябваше да знам от самото начало.

После с най-силния си глас казах: „Тревър Мичъл, ти си влюбен в мен.“

– Да бе, клоун такъв! Все едно имам твой плакат в спалнята си. Ти не си нищо повече от шегата. Вярно, шегата малко заболя, но това само ме зареди за следващия рунд.

– Не си отишъл до Оукли Уудс заради плакат. Не си се облякъл като вампир, за да впечатлиш плаката. И не си скрил ракетата на баща ми, за да привлечеш вниманието на бесен плакат!

Футболистите явно бяха впечатлени от аргументите ми, защото не ме атакуваха, нито защитиха Тревър, но изчакаха, за да видят какво ще стане.

– Никой от приятелите ти не ми обръща внимание, – продължих. – Това е защото на тях не им пука за мен, но на теб ти пука. Пука ти като много. Ти ми обръщаш внимание всеки ден.

– Ти си луда! Не си нещо повече от дрогирана загубенячка, и това е всичко, което някога ще бъдеш.

Тревър погледна Мат, който само се усмихваше неудобно и свива

рамене. Останалите му приятели се подхилкваха и си шепнеха неща, които не можех да чуя.

– Искаш ме толкова много, – изкрещях в лицето му. – И не можеш да ме имаш!

Той се засили към мен и беше добре, че държах ракетата на татко, за да се защитя от юмруците. Трябваше да има нещо състрадателно в това бесен спортист да напада момиче, или може би бандата спортисти на Тревър се радваха да го видят унижен, защото го издърпаха назад, и Мат, заедно с останалите, застана пред мен като красива преграда.

Тогава г-н Харис наду свирката си за тренировка.

Нямаше време да благодаря на Мат и другите, или да кажа „Е, беше забавно – трябва пак да го направим някой път.“ махнах се триумфално. Нямах търпение да кажа на Беки.

Вявах ли, че Тревър бе влюбен в мен? Не. Беше невероятно като съществуването на вампири. Господин Популярен да обича Госпожица Непопулярна.

Но изложих добри доводи, и важното бе, че всички се вързаха...

Най-сетне бях свободна.

Глава 13. Едно обсебено момиче

Изведнъж останалите граждани на Дулсвил започнаха да докладват, че са видели Готическото Момче.

– Той наистина изглежда страхотно, но какви ли странни неща стават в тази област от духове къща! – Прошепна Моника Хейвърс на Джоси Къндъл в часа по алгебра.

– Той е излизал от своята тъмница?

– Да, Тревър Мичъл го е видял в гробището през нощта, каза, че е капела кръв от устата му, и щом Тревър се е приближил, онзи внезапно е изчезнал!

– Наистина? Хей, скоро излизала ли си с Тревър?

– Няма начин! Всички знаят, че е влюбен в онази Рейвън. Но само чуй това. Видях призрачното момче миналия петък. Беше сам. Кой отива сам на кино?

– Само някой побъркан загубеняк, – каза Джоси.

– Именно!

Завъртях очи отвратена.

След вечеря отидох до магазина „Севън Илевън“ с Беки, за да взема сода за майка ми, когато забелязах заглавие на вестник – „Родих двуглаво бебе-вампири.“

– Е, сигурно е вярно! – пошегувах се. – Вампирите съществуват. Прочетох го в „Национален лъжец“?

Беки и аз се заехме като малки момиченца.

Обърнах се и Готическото момче седеше точно зад мен, гледайки десертите зад ъгъла.

Носеше очила Рей Бан, като призрачна рок звезда, и държеше пакет свещи.

– Ти не си ли момчето... – прошепнах останала без дъх, все едно бях видяла знаменитост.

– Следващият, – каза продавачът, викайки го към ъгъла.

Той дори не ме забеляза. Последвах го, застанала близо до него, но бях избутана от червенокоса фитнес кралица и нейната загоряла пристрастена към легла приятелка, които купуваха списания със знаменитости и вносна минерална вода.

Готическото момче взе чантата си и излезе от магазина, повдигайки слънчевите си очила, веднага, след като излезе навън в сумрака.

Двете жени го изгледаха злобно, сякаш бе ходещо зомби.

– Това ми напомня, Филис, – прошепна фитнес кралицата. – Видях това хлапе в книжарница „Кларксън“. Толкова е блед! Никога ли не е чувал за слънце? Поне е можел да използва крем за изкуствен тен. Има сериозна нужда от промяна във външния вид!

– Забеляза ли какво четеше?

– О, да, – си припомни тя. – Беше книга за гробището на Хълма Бенсън!

– Ще трябва да кажа на Натали Мичъл. Тя е убедена, че са вампири!

– Може би ще разберем повече за семейство Стърлингс с таблоидите следващата седмица: „Тийнейджър-вампири играе бейзбол с истински прилепи“ – и те се захилиха като мен и Беки преди малко.

– Побързай! – казах нетърпеливо. Докато ние с Беки пристигнахме на паркинга, него вече го нямаше.

Клюката продължи на масата ни за вечеря.

– Джон Гарвър от съда ми каза, че Стърлингс не са купили Имението, а са го наследили, – каза баща ми.

– Джими Фийлдс каза, че не ядат истинска храна, само буболечки и клони, – добави Загубенякът, както само един загубеняк би го направил.

– Какво ви става на всички? – изкрещях. – Те са просто различни – и не нарушават законите!

– Сигурна съм, че не ги нарушават, Рейвън, – съгласи се майка ми. – Но са странни. Дрехите им са чудати.

Всички ме погледнаха – черното ми червило, черният лак за нокти, боядисана в черно коса, черна рокля, и потракващи черни пластмасови гривнички.

– Е, аз също нося чудати дрехи. Това значи ли, че съм странна?

– Да, – казаха те едновременно.

Всички се смяхме на това, дори аз. Но дълбоко в себе си се чувствах зле, защото знаех, че те всъщност не се шегуваха, и знаех че те се чувстват зле, поради същата причина.

Слънцето си бе отишло, Луната сега се усмихваше на мен и Беки. Бях готова за мисията. Носех сухо вместо бляскаво черно червило, черен пуловер, черни джинси, и малка черна чантичка, в която имаше фенерче и фотоапарат за еднократна употреба. Мистър и мисис Стерлинг бяха в Европа. Мерцедесът им не бе в ползрението ми. Зловещият мъж

сигурно бе отишъл до магазина, и ако буташе количката в супермаркета, със същата скорост, като тази с която караше колата си, имаш достатъчно време.

Пред мен стоеше ръждясалата метална порта. Всички отговори на слуховите бяха от другата ѝ страна. Бързо изкачване и разследването щеше да започне.

За съжаление, разследването се отлагаше за малко, защото Беки имаше страх от катерене.

– Не ми каза, че ще изкачим портата! Страх ме е от височини!

– Моля те! Преодолей го. Времето ни тече.

Беки погледна безобидната стара порта, като че ли беше Еверест.

– Не мога. Прекалено е високо!

– Можеш – оспорих. – Ето. – Събрах ръце, за да я повдигна. – Ще трябва цялата ти тежест да застане тук!

– Не искам да те нараня.

– Няма. Давай.

– Сигурна ли си?

– Беки! Чакала съм този момент с месеци, а ако го развалиш, защото се страхувах да стъпиш на ръката ми, ще се наложи да те убия.

Тя пристъпи, и аз изпъсках, и внезапно тя бе залепена за портата като ужасен паяк.

– Не можеш само да висиш. Трябва да се изкачиш!

Тя опита. Наистина опита. Можеш да видиш как всеки мускул в тялото и се разтягаше. Не беше тежка, но не беше и силна.

– Представи си, че ще отидеш в затвора, ако не се изкачиш.

– Опитвам се!

– Давай, Беки, давай! – скандирах като мажоретка. Тя бавно се изкачи и достигна заострения връх. После се побърка от ужас.

– Не мога да продължа. Страх ме е.

– Не гледай надолу.

– Не мога да помръдна!

Започвах да се паникьосвам. Тя можеше да развали всичко. Можеше да мине някое ченге или някой досаден съсед. Или самото Готическо Момче можеше да слезе от таванската си стая, за да провери какво вдигаше повече шум от силното свирене на диска му на „The Cure“.

– Ето, аз ще отида – издигнах се по портата, завих около Беки и се метнах през върха. Сега си ти на ред! – прошепнах, докато висях от другата страна.

Тя не помръдна. Даже очите ѝ бяха затворени.

– Мисля, че имам пристъп на паника.

– Супер! – казах, завъртайки очи. – Не можеш да го направиш! – Може би трябваше да взема със себе и Загубеняка. – Беки?

– Не мога!

– Добре, добре! Слез надолу.

Двете се хлъзгахме от двете страни на портата. Парчето метал разделяше нас, но не и приятелството ни.

– Надявам се да не съм развалила всичко, – каза Беки.

– Хей, нали поне ме докара.

Тя се усмихна, оценявайки казаното.

– Ще наблюдавам къщата.

– Не, прибери се. Някой може да те види.

– Сигурна ли си?

– Беше приятно да вися около теб, – пошегувах се. – Но вече трябва да тръгвам!

– Надявам се да откриеш всичко, което търсиш.

Беки се върна на безопасно място в колата си и аз продължих, без едни детектив. Бях БРР – Бюро за Разследвания на Рейвън. Трябваше да сложа край на слуховете. А ако бяха повече от слухове, светът трябваше да разбере.

Единствената светлинка идваше от таванския прозорец, покрит с пердета. Можех да чуя слабият вой на електрическа китара, докато ходех на пръсти около къщата. За щастие не чух кучета да лаят. Намерих любимия си прозорец. Нямах дъски или тухли, счупеният прозорец бе подменен. Ако бяха поправили едно нещо в Имението, защо трябваше да бъде моят специален прозорец? Покатерих се и проверих другите прозорци. Всички бяха заключени. Внезапно забелязах нещо, отразяващо светлината на Луната. Наведох се и видях, че до един храст лежеше чук, и до чука бе най-красивото нещо, което някога съм виждала. Беше прозорец, подпрян със тухла. Някой бе работил тук и беше оставил нещата му да изсъхнат. Целунах новия си приятел – тухлата с ръката си. „Благодаря ти, тухло, благодаря ти!“

Беше много по-трудно да премина този път. Бях яла много сладкиши, откакто бях навършила 12 години.

Преглъщах, бутах, дърпах, пъшках и се повдигах. Преминах. Бях вътре! Дадох гепи на въздуха, въздуха от плесенясалото прашно мазе в подземие на Имението.

Фенерчето ме водеше през кошове и стари мебели. Видях три правоъгълника, подпрени на стената, покрити с одеяла. Картини?

Изтръгнах в очакване, когато хванах ъгъла на одеялото и бавно го дръпнах. Въздъгнах. Лице с две замръзнали от ужас очи ме гледаше. Беше огледало!

Стиснах бушуващото си сърце. Покрито огледало? Сложих одеялата обратно едно след друго. Всички бяха огледала! Със златни рамки, с дървени рамки, овални и правоъгълни. Не можеше да бъде! Кой си покриваше огледалата? Само вампири!

Продължих да оглеждам мазето. Махах покривките от китайски чинийки и чашки, не като стъклените, от които аз пиех. После намерих кутия с табелка ВОДНИТЕ БОИ НА АЛЕКСАНДЪР, пълни с рисунки на имоти като този, в който се намирах в момента.

Имаше и други картини: Спайдърмен, Батман и Супермен. И версия на голямото трио заедно: Франкенщайн, Върколакът и Граф Дракула.

Започнах да ги прибирам в раницата си, но бях обещала на Беки да не взимам нищо, затова ги снимах.

Намерих навит пергамент с избледняло родословно дърво. Имаше дълги, невъзможни за произнасяне, имена на графини и барони от минали векове. И на дъното на листа – Александър. Нямахме обаче дати на раждане и смърт!

Най-после отворих три кашона със надпис „ПОЧВА“. Имаха румънски марки.

Докато си проправях път към стълбите, попаднах на нещо, покрито с бял чаршаф. За това дойдох – ТРЯБВАШЕ да бъде ковчег. Беше с точно такива размери и звучеше като дървен, когато плеснах по него с ръцете си. Страхувах се, точно колкото се вълнувах. Затворих очи и силна дръпнах чаршафа. Поех дълбоко въздух и творих широко очи. Беше просто една масичка за кафе.

Върнах прашния чаршаф на мястото му и започнах да се изкачвам по скърцащите стълби. Завъртях стъклената дръжка на вратата и натиснах, но нямаше полза. Бутнах отново с всичка сила, и вратата внезапно изпука и се отвори. Влязох, летейки, в коридора.

Коридорът бе облицован с портрети на мъже и жени със сиви коси, заедно със няколко диви картини, които бяха на Ван Гог или Пикасо. Щях да знам със сигурност, ако внимавах в час по изобразително... Чувствах се, все едно обикалям музей, само че имаше свещи вместо флуоресцентни лампи.

Влязох на пръсти в дневната. Мебелите бяха в стил „декоративно изкуство“. Много стилно. Огромни червени кадифени завеси падаха от

прозорците – същите прозорци, през които бях размахала червена бейзболна шапка. Можех да усетя как музиката пулсираше през тавана.

Погледнах във светещия си в тъмното часовник. Вече бе 8:30. Трябваше да тръгна. Но спрях на дъното на главното стълбище. Не можех да се кача. Много бе рисковано. Но трябваше да видя всичко. Кога щях да получа шанс като този отново?

Първата стая, в която влязох, бе грандиозна читалня, книги върху книги, библиотеката на семейство Стерлинг. Но, благодаря на Бога, нямаше библиотекар. „Просто дойдох да потърся «Престъпление и наказание»“ нямаше да мине при Зловещия. Бързо надникнах в другите стаи. Никога не бях виждала толкова много бани на един етаж. Дори и футболен стадион нямаше толкова много. Една малка гостна изглеждаше изненадващо спартанска със единично легло. В главната спалня имаше легло с балдахин с черни дантелени завеси, обикалящи колоните. Беше суетна обстановка, но без огледало! Малки гребенчета, четки и лакове за нокти в цветове като черно, сиво и кафяво. Тъкмо щях да проверя гардероба, когато музиката внезапно спря. Чух стъпки над главата си.

Бързо се спуснах по стълбите. Не се обръщах, за да съм сигурна, че няма да се спъна или да падна, както онези момичета от филмите за Петък, 13-ти. Борейки се с дръжките на вратите, пръстите ми неконтролируемо се разтрепериха, като тези на глупавите момичета в хорър филмите. Бях твърде шумна. Когато се опитах да отключа горната ключалка, видях долната да се обръща от другата страна. Побягнах надолу по коридора, но чувайки стъпки да идват от тази посока, влязох в хола. Нямаше време да отворям прозорци, затова се хвърлих зад червените катифени завеси.

– Върнах се, – чух Зловещия да казва със плътния си румънски акцент – Магазина на Уексли ще има доставка утре, както обикновено. А сега отивам да си почина.

Никой не му отговори.

– Не можеш да ги накараш да млъкнат, когато са на три, но когато са на седемнадесет въобще не си отворят устите, – чух го да си мърмори, докато минаваше покрай главното стълбище.

– Винаги оставят вратите отворени, – чух Зловещия да казва и да затваря една врата, явно онази на мазето.

Излязох иззад завесите, побягнах, отключих ключалките на вратите за рекордно време. Бях готова за бягство, когато усетих нещо познато – някакво присъствие, отново. Обърнах се и той седеше там, пред мен. Готическото момче. Той не показваше никакви емоции.

Когато протегна ръка към мен, за да ме убеди, че не бива да се страхувам, видях аксесоара му – носеше онзи пръстен с паяк, който дадох на Зловещия на Хелюин!

Чаках момент като този през целия си живот. Да видя, да се запозная с някой, да бъда приятелка с някой, който е различен от всички останали, и то точно като мен. Внезапно реалността ме повали.

Бях хваната.

Побягнах покрай имението, изкачвайки се на върха на портата. Когато праметнах краката си през върха, погледнах назад и видях далечна фигура, застанала на прага, гледаща ме. Колебаех се, сякаш нещо ме дърпаше назад към Имението. Гледах го един дълъг момент, преди да се прехвърля от другата страна.

Бях намерила това, което търсех.

Глава 14. Горещо преследване

След като се обадох на Беки и ѝ разказах за приключението ми в сензационни детайли, страдах от голямо безсъние. Не беше свечеряването, това което ме държеше будна, а момче със най-дълбоките, тъмните, нереални очи, което някога бях виждала. Сърцето ми биеше толкова силно, колкото се въртеше главата ми. Беше красив. Косата му, лицето му, устните му. Напълно невероятно беше гледката на протегнатата му ръка – носеше пръстена ми! Защо не се опита да се обади на полицията? Защо носеше пръстена ми? Беше ли наистина вампир? Кога щях да го видя отново? Готическото момче вече ми липсваше.

Люлеех се на следващата сутрин в Евънс Парк, чакайки Беки, главата ми беше замаяна от вчерашната среща. Завлачих крака по земята, за да спра люлката, когато тя най-после пристигна и ѝ разказах цялата невероятна история отново.

– Късметлиика си, че не те е убил!

– Шегуваш ли се? Беше великолепен! Бих чакала вечно, за да се запозная с някой наполовина готин колкото него.

– Сега вярваш ли на слуховете?

– Знам, че звучи налудничаво, но мисля, че може да вярно. Има толкова много знаци. Рисунката на Дракула, свещите, слънчевите очила, закритите огледала, родословното дърво.

– Алергията на майката към чесън и фактът, че семейство Стерлинг са виждани само вечер. – Добави Беки.

– Ами пръстта? Вампирите винаги носят прах от родната им държава.

– Ще се обадиш ли на CNN? – подразни ме тя.

– Не още. Трябват ми повече доказателства.

– Няма да се опиташ да ме замъкнеш до тази врата отново, нали?

Започнах да се люлея, спомняйки си Ан Райс, Брам Стоукър, Бела Лугоши, Гладът, Изгубените момчета, и всички Носферату, които бяха удостоили света със невероятните си усмивки и гладки, лъскави, черни коси.

– Не! Не си замесена в това изобщо! – най-накрая ѝ отговорих.

Тя издиша облекчено.

– Има само един начин да го докажем, нали? И тогава най-после ще

можем да кажем на всички клюкари да спрат да пускат слухове завинаги. Тогава тези Готически ангели ще могат да спят на спокойствие, през което и време на денонощието да го правят! – пошегувах се.

– И какво мислиш да правиш, да гледаш дали ще се превърне в прилеп?

– Не. Ще гледам дали аз ще се!

– Не можеш да се превърнеш в прилеп гледайки го.

– Трябва да направя нещо повече от това да го гледам. Има само един начин да разбера дали наистина е вампир.

– Да?

– Ухапването му! – изкрещях радостно...

– Ще го накараш да те ухапе? Луда ли си?

– Налудничаво луда.

– Но какво ще стане ако е? Ще се превърнеш във вампир! И тогава какво ще правя?

– Тогава, – казах, усмихвайки се – Ще се обадя на CNN.

Влачех се по път за вкъщи от Евънс Парк мечтаейки си да видя моят принц на мрака, когато забелязах черен Мерцедес завиващ зад най-далечния завой на моята улица.

Затичах се след него, толкова бързо колкото можех, но военните обувки не можеха да се състезават с колелата и с ускорението на мотора, дори със Зловещо каране.

Вкъщи бях приветствана от ухилен Загубеняк.

– Имам нещо за теб! – заяде се.

– Не си играй с мен. Не съм в настроение.

– Изглежда, че вече доставят пощата в събота. И съботния пощальон е икономът от Хелюин от Имението!

– Какво?

– Той даде писмо за теб!

– Дай го!

– Ще ти струва!

– Ще ти струва главата, – вреснах, опитвайки се да скоча върху него.

Той започна да бяга и аз го последвах в горещото преследване.

– Ще го взема. Само въпрос на време е и ще си или жив или мъртъв когато го направя!

Само ако си бях останала вкъщи, Зловещият Човек щеше да даде

писмото на мен вместо на Загубеняка. Хубавото нещо беше, че родителите ми бяха излезли на обяд. Щяха да полудеят, ако видеха милион годишен възрастен мъж да дойде на вратата и да попита за мен.

Загубенякът размаха червения плик пред лицето ми, подигравайки ми се на всеки завой. Изведнъж изтича на горния етаж. Хванах крака му отзад и той падна. Изправих го пред мен, но плика беше в разтворената му ръка, прекалено далеч за да го взема.

Направих физиономия на акула, за го му покажа, че ще ухапя крака му, ако се наложи, нещо, което да направиш на брат си и да не отидеш в затвора. Обзе го паника, и използва свободния си крак за да избута ръцете ми от мършавия му, кокалест крак. Той тресна вратата на стаята му в лицето ми и врътна ключалката.

Удрях и удрях. Ръцете ме боляха, но щях да усетя болката по късно, сега бях прекалено ядосана.

– Скъпа Рейвън, – престори се че чете през вратата. – Обичам те и искам да бъдеш моята вещерска жена и да си имаме плашещи икономски бебета. С любов, Странният Иконом.

– Дай ми го! Сега! Не знаеш ли на какво съм способна? Попитай футболния отбор. Мога да направя живота ти жив ад!

– Ще го върна при едно условие.

– Колко?

– Не искам пари.

– Тогава какво?

– Това което обеща...

– Какво, за Бога?

– Обеща да спреш да ме наричаш Загубеняк!

Имаше тишина и от двете страни на вратата. Почувствах болка в сърцето. Вина? Предполагам, че не бях осъзнала как прякорите, които измислях го бяха наранявали толкова много през всичките тези години. Това, че вече бях направила живота му в истински ад.

– Тогава как да те наричам?

– Какво ще кажеш за името ми?

– Какво трябва да значи това? – попитах.

– Били.

– Ъм, е... добре. Даваш ми писмото и няма да те наричам Загубеняк за една година.

– Завинаги.

– Завинаги?

– Завинаги!

– Добре. За... винаги.

Той отвори вратата и метна плика навън. Вгледа се в мен с неговите дълбоки, кафяви бебешки очи.

– Ето. Не съм го отварял.

– Благодаря. Не трябваше да ме караш да те гоня. Имах дълъг ден!

– Само дванайсет часа е!

– Именно! – сега държах червения плик в ръцете си. – Благодаря, Загубеняк. – Не можех да се спра. Беше ми навик.

– Обеща! – викна той, тряскайки вратата.

Почуках отново. Този път усетих болката от миналите удряния.

– Какво, вещице? – викна той. – Всеки може да бъде Загубеняк в сравнение с теб! Остави ме намира и се връщай в пещерата си!

Намерих вратата отключена и влязох вътре. Бяха минали години откакто съм била в тази стая. Имаше снимки на Майкъл Джордан и Уейн Грецки на стената и 50 милиона компютърни игри закуп на пода и бюро при компютъра му. Загубенякът беше наистина интересен.

– Благодаря за писмото – казах.

Той просто се обърна към компютъра си, игнорирайки ме.

– Били! – изкрещях. Той бързо вдигна поглед шокиран. – Казах „благодаря“. Но не мога да те прегърна. Ще запазим това за телевизора.

Метнах се на леглото, черната ми възглавница беше в ръцете ми, и се вгледах в червения плик. Можеше да бъде всичко, като „Стой извън имуществото ни или ще осъдим теб и родителите ти“.

Но в края на краищата заплахата беше на сигурно в ръцете ми.

Внимателно отворих плика, страхувайки се от най-лошото.

Беше покана!

Господин Александър Стерлинг кани госпожица Рейвън Мадисън в дома си на първи декември в осем часа за вечеря.

От къде знаеше името ми? От къде знаеше къде живея? И това беше ли истинско? Нито едно седемнайсетгодишно момче в този град, щат, или държава не канеше момичета по този начин. Беше излязло сякаш от някой Мерчънт-Айвъри-Емма Томсън филм, където хората имаха педантичен британски акцент и бяха притиснати между корсети и никога не казваха „любов“. Беше толкова средновековно, старомодно, извън този свят. Беше толкова романтично, кожата ми изтръпна навсякъде. Вгледах се в плика за друго съобщение, но това беше всичко. Дори не пишеше „Моля, отговорете“ Колко нервирало!

Той очакваше, че ще отида, и беше прав. Бях чакала това през целия си живот.

Глава 15. Готически гост

Не можеш да кажеш на майка ми за мистериозната ми покана в Имението. Тя щеше да каже „Не, не можеш да отидеш!“ Аз щях да и отговоря: „Да, мога.“ После тя щеше да ме накаже, а аз да избягам. Щеше да е много драматично. Бях сигурна, че нищо не би могло да ме спре да отида, докато баща ми не хвърли бомбата сутринта на първи декември.

– Ще заведе майка ви до Лас Вегас довечера! – каза ми той, придръпвайки ме настрана. – Всичко е точно като за „идеалният момент“. Ще летим този следобед.

– Не е ли романтично? – сияеше майка ми, докато си взимаше чантата от тоалетката във фоайето. – Баща ти никога не е правил нещо подобно за никоя наша годишнина!

– Така че ти ще отговаряш за къщата и ще наглеждаш Били, – нареди ми баща ми.

– Да наглеждам Били? Та той е на единадесет! – изкрещях им аз и ги последвах в спалнята им.

– Ето как можеш да се свържеш с нас, ако възникне проблем, – отвърна той и ми подаде листче с написан телефонен номер. – Работата ти при Джанет ми доказва, че можеш да си отговорна, така че ще се видим утре, след вечеря.

– Но аз имам планове!

– Е, покани Беки къщи довечера, – и той хвърли една четка за коса в багажа си. – И без това винаги ходиш в нейната къща. Но избери филм, който всички биха харесали.

– Беки? Това ли е единствената приятелка, която си мислиш, че имам? Сякаш всичко което правя с живота си е да гледам телевизия?

– Пол, да взема ли това? – прекъсна ни майка ми, държейки червена рокля без презрамки.

– Аз съм на шестнадесет, татко. Искам да изляза в събота вечер!

– Знаем, миличка, – каза майка ми, докато слагаше чифт сандали на високи токчета в своята чанта. – Но не тази вечер. Баща ти току-що ми направи голяма изненада! Не е правил такова нещо, още от колежа. Само този път, Рейвън, и ще можеш да прекарваш всички останали съботи както желаш. – Тя ме целуна по челото, без дори да чака отговор.

– Ще се обади точно в полунощ, – предупреди ме баща ми, – за да се уверя, че Били и ти сте в добри отношения и че тенис ракетата ми е

все още в килера.

– Не се притеснявай. Няма да вдигна щуро парти, – казах аз.

– Добре, защото може да ми се наложи да заложа на Блекджек къщата.

Той отиде до гардероба и извади едно яке оттам. А аз се върнах в стаята си и почти изскубах косата си от корените. През всички тези седемнадесет години брачен живот, баща ми трябваше да избере точно тази вечер, за да изненада майка ми?

Беше седем и тридесет вечерта, когато аз съобщих новините на Загубеняка – или по точно, Били. Носех любимият си тоалет за събота вечер: малка черна рокля без ръкави, черно дантелено и леко прозрачно бюстие, черен чорапогашник, чисто нови и ненадраскани кубинки и обици от сребро и оникс.

– Ще излизам довечера.

– Но ти трябва да стоиш тук. – Той огледа облеклото ми като загрижен баща. – Имаш среща!

– Не нямам. Просто трябва да изляза.

– Не можеш! Няма да ти позволя! Ще те изкажа. – Били щеше да се зарадва да остане сам, но му харесваше и внезапно настъпилата му власт над мен.

– Беки ще наmine да постои с теб. Ти харесваш Беки.

– Да, ама тя дали ме харесва?

– Обожава те!

– Сериозно ли? – попита ме той с влюбени очи.

– Ще я попитам, когато пристигне. Беки, ти обичаш ли единадесетгодишния ми брат?

– Недей! Само да си посмяла!

– Тогава обещавай да се държиш прилично.

– Ще те изкажа! Ти ме зарязваш! Мога да вляза в Интернет и да срещна някаква психясала луда жена, която иска да се омъжи за мен.

– Не можеш да извадиш чак такъв късмет, – отговорих аз, докато гледах през прозореца за Беки.

– Ще попаднеш в голяма беда!

– Престани да бъдеш такова бебе! Покажи на Беки компютърните си игри. Ще полудее по онези работи за извънземни кораби.

– Ако тръгнеш, ще им се обадя във Vegas.

– Не и ако цениш живота си. Ако се наложи ще те завържа за стола!

– Тогава го направи, защото ще се обадя! – Той хукна към безжичния телефон.

– Били, моля те, – замолих се аз – Наистина трябва да отида. Някой ден ще разбереш. Моля те, Били!

Той спря с телефона в ръката си. Никога не ме беше чувал да му се моля за нещо, само да го заплашвам.

– Е добре, само гледай да си тук до полунощ. Нямам намерение да се преструвам, че си в банята.

Доколкото си спомням, това беше първият път, в който прегърнах брат си. И му дадох истинска прегръдка, една от онези, които наистина те карат да почувстваш топлината на другия.

– Къде е Беки! – извика той, вече от моя отбор. – Трябва да тръгваш!

Внезапно някой звънна на вратата и двамата прелетяхме надолу по стълбите.

– Къде беше? – попитах аз. Беки влезе с танцова стъпка и с пакет пуканки за микровълнова.

– Мислех, че каза в осем.

– Трябва да съм там в осем!

– По дяволите, а аз си мислех, че съм подранила. Взemi пикапа, – каза тя и ми подаде ключовете.

– Мерси. Как изглеждам? – попитах, показвайки тоалета си.

– Безбожно!

– Наистина ли? Благодаря!

– Изглеждаш като Ангел на Нощта, – добави малкото ми братче.

Бързо погледнах огледалото в коридора и се усмихнах. Може би беше последният път, в който виждах отражението си.

– Забавлявайте се, вие двамата. А ти се грижи за Били, става ли?

– Кой? – попита тя объркана.

– Били, брат ми.

Те се засмяха. Аз грабнах якето си и излетях от къщата като прилеп.

Някой противен гражданин на Дулсвил бе написал със спрей „ВЪРВЕТЕ СИ, ОТКАЧАЛКИ!“ на наронената тухлена стена до портата на Имението. Можеше и да е Тревър. Можеше да е всеки. Почувствах празнина в стомаха си.

Може би Стерлинг нямаха много посетители – нямаше звънец до

портата. Трябваше ли да чакам, или да я прескоча? После осъзнах, че бе отворена... за мен. Извървах дългата алея, гледайки покритото със завеса таванско прозорче, надявайки се, че най-сетне бих могла да видя стаята отвътре.

Всичко можеше да се случи тази вечер. Не знаех какво да очаквам. Какво ли щеше да има за вечеря? Какво всъщност ядат вампирите?

Леко почуках с чукалото на вратата.

Огромната врата се отвори бавно и Зловещият ме поздрави със своята уморена усмивка.

– Толкова се радвам, че успя да дойдеш, – каза той със своя плътен Европейски акцент, като изваден от черно-бял филм на ужасите. – Да взема ли палтото ти?

И той взе коженото ми яке и го отнесе нанякъде.

Застанах във фойето, оглеждайки се за нещо, което би могло да бъде опасно. Къде беше човекът, с когото щях да вечерям?

– Александър ще се присъедини след няколко минути, – каза Зловещият човек на връщане. – Бихте ли желала да посетите чакалнята, докато дойде?

– Разбира се, – съгласих се аз, и бях поведена към огромна стая, в съседство с хола. Там имаше само простичка украса: два алени викториански стола и едно дълго канапе.

Единственото нещо, което не изглеждаше прашасало и старо, бе голямото пиано в ъгъла. Зловещият човек отново ме напусна и аз използвах възможността да поогледам наоколо. Имаше чуждоезични книги, подвързани в кожа, прашни музикални партитури, и избелели карти, а това дори не бе библиотеката им.

Помилвах гладкото дъбово бюро. Какви ли тайни се криеха в чекмеджетата му? Тогава почувствах същото това недоловимо присъствие, както предния път, когато бях посетила Имението. Александър бе влязъл в стаята.

Стоеше, мистериозно красив. Косата му бе пригладена и носеше черна риза върху черните си дънки. Искях да видя дали още носи пръстена ми, но той бе скръстил ръце зад гърба си.

– Съжалявам, че закъснях. Чаках бавачката, – признах аз.

– Имаш дете?

– Не, брат!

– Разбира се, – каза той, смеейки се странно, а бледото му лице леко се оживи. Беше по-красив и от Тревър, но не бе толкова самоуверен, като ранена птица, нуждаеща се от помощ. Сякаш бе живял в тъмница

досега, и за пръв път виждаше друг човек. Не му беше удобно да разговаря и избираше внимателно думите си, сякаш веднъж изговорени, не можеха повече да се върнат.

– Съжалявам, че те накарах да чакаш, – започна той. – Бях навън, за да взема тези – и той плахо ми подаде пет диви цветя.

Цветя? Нямахше начин!

– За мен ли са? – бях напълно изумена. Сякаш всичко мърдаше, но на забавен кадър. Взех цветята, докосвайки леко ръката му. Пръстенът с паяк бе на ръката му.

– Никога не съм получавала цветя преди. А тези са най-красивите, които някога съм виждала.

– Сигурно си имала стотици гаджета, – каза, гледайки обувките си. – Не мога да повярвам, че никога не са ти подарявали цветя.

– Когато навърших 13 баба ми ми изпрати лалета в жълта пластмасова кофичка. – Колкото и тъпо да звучеше, бе по-добре от, „Никога не съм получавала цветя от стотиците ми гаджета, защото съм нямала и едно!“

– Цветята от бабите са много специални, – отговори той.

– Но защо пет?

– По едно за всеки път, в който съм те виждал!

– Нямах нищо общо със спрея...

Зловещият човек се появи.

– Вечерята е готова. Да ги натопя ли във вода, госпожице?

– Да, моля, – казах аз, макар че не исках да се разделям с тях.

– Благодаря ти, Джеймсън – каза Александър.

Той ме изчака първа да изляза през вратата, сякаш бяхме във филм на Кари Грант, но аз не бях сигурна коя посока да поема.

– Мислех, че ще знаеш пътя, – пошегува се той. – Би ли искала нещо за пиене?

– Да, каквото и да е. – Чакай малко... каквото и да е? Така че добавих: – Всъщност, вода ме устройва идеално!

Той се върна минута по-късно с две кристални чаши.

– Надявам се, че си гладна.

– Аз винаги съм гладна – магнах с ръка – А ти?

– Рядко съм гладен – каза той – Но винаги съм жаден!

Той ме поведе в осветената от свещи трапезария, в която почти цялото място беше заето от голяма дъбова маса с керамични чинии и сребърни съдове на нея. Той дръпна стола предназначен за мен и след това седна на огромно разстояние от мен, чак на другия край на масата. Пет

диви цветя, стоящи в кристална ваза, блокираха гледката ми.

Зловещият човек – имам предвид Джеймсън – докара една скърцаща количка и ми предложи кошничка със запарени ролца. После се върна с кристални купи, пълни със зеленикава супа. Вземайки предвид броя курсове, които Джеймсън направи и скоростта, с която ги правеше, а и отчитайки разстоянието, на което бяхме двамата с Александър, можехме да сме сигурни, че ще стоим тук с месеци. Но на мен не ми пукаше, аз не исках да съм където и да било другаде на света.

– Това е унгарска супа – започна да казва Александър, докато аз нервно разбърквах лепкавата супа. Нямах никаква идея какво – или кой – беше вътре и докато Александър и Джеймсън очакваха моята реакция осъзнах, че трябва да я опитам.

– Ммм! – възкликнах аз, сърбайки от наполовина пълната лъжица. Беше хиляди пъти по-вкусно от която и да било супа, която бях яла от някоя консерва, но хиляда пъти по-пикантна.

Езикът ми гореше и аз веднага си пресуших чашата с водата.

– Надявам се, че не е прекалено пикантна – каза Александър.

– Пикантна? – избоботих аз, а очите ми сълзяха. – Трябва да се шегуваш!

Александър направи знак на Джеймсън да донесе още вода. Това изглеждаше като цяла вечност, но след малко той се върна с една кана. Почти успях да си възвърна обратно въздуха. Не знаех какво точно да питам Александър, но исках да знам всичко за него.

Можех спокойно да кажа, че Александър има дори по-малко приятели и от мен. Той изглежда се чувстваше некомфортно в кожата си.

– Какво правиш по цял ден? – разпитвах аз, като някой репортер, опитващ се да разчупи леда.

– Аз исках да знам същото за теб – предложи той.

– Ходя на училище. Ти какво правиш?

– Спя.

– Спиш? – Това беше огромна новина! – Наистина ли? – попитах скептично аз.

– Има ли нещо нередно в това? – попита той, небрежно махайки косата от очите си.

– Ами, повечето хора спят през нощта.

– Аз не съм като повечето хора.

– Така е, да...

– А и ти не си – каза той, взирайки се в мен със своите, сякаш разкриващи душата му, очи. – Мога да кажа това, след като те видях на

Хелоуин, облечена като играч на тенис. Изглеждаше малко твърде голяма за тези игри. А и би трябвало да си различна, щом си смятала, че онава е костюм.

– Откъде намери информация за мен?

– Джеймсън трябваше да ти върне тенис ракетата, но вместо това я е дал на рус футболист, който е казал, че ти е гадже. Можеше и да се вържа на това, ако не бях видял как му чупиш ръката и се качваш в колата без него.

– Ами, да прав си, той не ми е гадже. Той е абсолютен кретен от училище.

– Да, но за щастие, той е казал на Джеймсън името и адреса ти, за да подкрепи историята си. Ето как разбрах къде да те открия. Не вярвах, че ще мога да те намеря отново да изследваш къщата.

Замечтаните му очи гледаха направо през мен.

– Ами... аз...

Смехът ни отекна из цялото Имение.

– Къде са родителите ти? – попитах аз.

– В Румъния.

– Румъния? Румъния не е ли, където Дракула е живял? – попитах аз отново давайки му жокер.

– Да.

Очите ми светнаха.

– Имаш ли роднинска връзка с Дракула? – попитах.

– Не е дошъл и на един семеен съвет, – той се пошегува с разстроено глас. – Ти си смахнато момиче. Придаваш живот на Дулсвил.

– Дулсвил? Няма начин! И аз го наричам така!

– Е, как да го наричаме? Няма нощен живот тук, нали? Не и за хора като теб и мен.

Нощен живот. Хора „като мен и теб“. Вампири, искаше ми се да кажа.

– Бих предпочел Лондон или Ню Йорк, – продължи. – Хващам се на бас, че има какво да се прави нощем. И хора на нощния живот – тогава Джеймсън влезе, за да отнесе гулаша и да донесе пържола.

– Надявам се, че не си вегетарианка, – каза той.

Наведох се към вечерята си. Пържолата бе средно изпечена, по-скоро слабо, а сосът беше разлят върху чинията имаше и картофеното пюре.

Беше толкова мистериозен, и по-забавен, отколкото в представите ми. Омагьосваше ме, докато го гледах през цветята.

– Сигурна съм, че е вкусно, – казах. Той ме гледаше, докато го опитвах. – Мм, и това е вкусно.

Внезапно той ме погледна с тъжните си очи.

– Имаш ли нещо против ако...

Той вдигна чинията си и се приближи към мен.

– Виждам само цветята, а все пак ти си много по-красива.

Той сложи чинията си до моята и придърпа дъбовия си стол по-близо до мен. Помислих, че ще припадна. Той се усмихваше, докато хапвахме, кракът му леко докосваше моя. През тялото ми сякаш преминаваше ток. Александър бе забавен, страхотен, и дори странен, но по един секси начин. Исках да знам историята на живота му. Без значение колко години бе живял, седемнадесет, или сто и седемдесет.

– Какво правиш през нощта? Къде другаде си живял? Защо не ходиш на училище? – забърборих внезапно аз.

– Намали малко.

– Ъм... Къде си роден?

– Румъния.

– Тогава къде е румънският ти акцент?

– В Румъния. Пътувахме непрекъснато.

– Ходил ли си изобщо някога на училище?

– Не, винаги съм имал частен учител.

– Кой е любимият ти цвят?

– Черния.

Спомних си мисис Пийвиш, замълчах за малко, и после попитах:

– Какъв искаш да станеш, когато пораснеш?

– Имаш предвид че не съм възрастен?

– Това е въпрос, а не отговор, – казах аз лигаво.

– Каква искаш да станеш ти?

Погледнах в дълбоките му, мистериозни очи и прошепнах:

– Вампир.

Той ме загледа любопитно и явно се притесни. А после се разсмя.

– Ама и ти си една!

После ме погледна остро.

– Рейвън, защо се промъкна в къщата?

Отклоних поглед, засрамена.

Джеймсън донесе сладкиши на един поднос. Той драсна една кибритена клечка и пламъците затанцуваха около десерта ни.

– Фламбе! – обяви той. Точно навреме.

Александър потуши огъня и каза на Джеймсън, че ще завършим

вечерята си навън.

– Надявам се, че не те е страх от тъмното, – каза той, докато ме водеше към разнебитената беседка.

– Да се страхувам? Аз живея за това!

– Аз също, – отвърна ми той с усмивка. – Това наистина е единствения начин, по който могат да се видят звездите. – Той запали една наполовина разтопена свещ на перваза на терасата.

– Всичките си гаджета ли водиш тук? – попитах аз, докато угасих пламъка с пръсти.

– Да, – разсмя се той. – И им чета на светлината на свещта. Какво би желала ти? – попита той, посочвайки ми купчина книги на земята. – „Функции и логаритми“ или „Културата на малцинството“?

Аз се засмях.

– Луната е толкова красива тази нощ, – каза той, докато гледаше към небето.

– Кара ме да си мисля за върколаци. Мислиш ли, че човек може да се превърне в животно?

– Ако е с точното момиче, – отвърна ми той през смях.

Приближих се по-близо до него. Лунната светлина меко осветяваше лицето му. Беше красив. „Целуни ме, Александър. Целуни ме сега!“, помислих си аз, затваряйки очи.

– Но ние имаме цяла вечност пред нас, – внезапно каза той. – Нека засега да се насладим на звездите.

Той остави купичката си с десерта на перваза и духна другата свещ, а аз бързо хванах ръката му. Не беше като тази на Тревър, или пък кокалеста, като на Момчето Били. Той имаше най-хубавата ръка в целия свят!

Лежахме на студената трева и се взирахме в звездите, държейки ръцете си.

Бяхме спокойни в тишината, ръцете ни се топлеха една друга. Можех да усетя острият краченца на пръстена-паяк.

Исках да го целуна. Но той просто лежеше и гледаше звездите.

– Кои са приятелите ти? – попитах аз, обръщайки се към него.

– Ще запазя отговора за себе си.

– На бас, че си се срещал с много готини момичета преди да се преместите тук.

– Готини е едно нещо. Но момичетата, които те приемат такъв какъвто си – съвсем друго. Бих искал нещо... трайно.

Трайно? За цяла вечност? Но не можех да попитам така.

– Искам връзка, в която да мога да „впия зъби“.

„Сериозно ли? Е, аз съм твоето момиче!“ – помислих си аз. Но той не се обърна към мен, вместо това се загледа в звездите.

– Значи нямаш никакви приятели тук? – попитах аз, опитвайки се да изкопча повече информация.

– Само един.

– Джеймсън?

– Някой, който носи черно червило.

И двамата се загледахме в луната мълчаливо. Направо греех заради комплимента му.

– С кого се движиш ти? – попита той най-накрая.

– Беки е единствената, която ме приема, а това се дължи главно на факта, че съм единствената, която не я пребива. – И двамата се изсмяхме. – Всички останали смятат че съм странна.

– Аз не смятам така.

– Сериозно? – Никой не ми бе казвал това през целия ми живот. Ама наистина никой.

– Доста приличаш на мен, – каза той. – Не ме зяпаш, сякаш съм някакъв изрод.

– И ще сритам всеки, който го направи.

– Мисля, че вече го стори. Или поне го смачка с помощта на една ракета за тенис.

Разсмяхме се на лунната светлина и аз сложих свободната си ръка на гърдите му и го прегърнах, докато Готическият ми приятел леко разтървяваше ръката ми.

– Възможно ли е това да са гарвани? – попитах аз, сочейки към маса черни крила, кръжейки високо над Имението.

– Това не са птици, а прилепи.

– Прилепи! Никога не бях виждала прилепи наоколо, докато ти не се нанесе!

– Да, намерихме няколко, които висяха в мазето. Джеймсън ги пусна на свобода. Надявам се, че не те плашат, те са удивителни създания.

– Трябва да си като тях, за да ги разбираш, нали? – намекнах му аз.

– Но не се притеснявай. Те никога не се спускат надолу и не се опитат в катранено-черни коси като твоята. Само в пригладените коси.

– Обичат лак за коса?

– Мразят го, знаят, че зализаните коси изглеждат ужасно!

Аз се разсмях, а той нежно прокара пръсти през косата ми. Докосването му ме успокои. Почувствах се така, сякаш щях да се разтопя на

земята.

Определено му трябваше повече време, отколкото на Тревър. Аз също помилвах неговите коси, които бяха коприноено меки, заради гела, който използваше.

– Прилепите обичат ли гел? – попитах аз.

– Обожават как стои със сребристойбял костюм на „Армани“, – пошегува се той.

Аз се претърколих върху него и притиснах ръцете му към земята. Той ме погледна учудено, но после се усмихна. Заचाках да ме целуне. Но той не помръдваше. Разбира се, че не помръдваше – аз го бях приковала към земята! Какво си въобразявах?

– Каж ми кое ти е любимото нещо за прилепите, Момиче-Прилеп, – попита той, а аз напрегнато се взрях в него.

– Могат да летят.

– Искаш да летиш?

Аз кимнах.

Той също се претърколи върху мен и прикова моите ръце към земята. Още веднъж, зачаках да ме целуне, но той не го направи. Просто се вираше в очите ми.

– Е, кое е твоето любимо качество на прилепите, Момче-Прилеп? – попитах аз.

– Бих казал – замисли се той, – вампирските им зъби.

Ахнах, но не заради репликата му. Един комар току-що ме бе ухапал по шията.

– Не се страхувай, – каза той, стискайки ръката ми. – Няма да те хапне... все още. – И той се разсмя на собствената си шега.

– Не ме е страх. Един комар ме ухапа! – обясних аз, чешейки се като полудяла.

Той огледа следата като лекар.

– Започва да се подува. По-добре да сложим лед.

– Ще се оправи. Постоянно получавам такива.

– Не искам да кажеш на родителите си, че съм те поканил на гости, и те е ухапал комар!

Аз исках да кажа на целия свят, че съм била ухапана, но глупавият комар бе развалил всичко.

Той ме заведе в кухнята и сложи лед на миниатюрната ми раничка. Заслушах се как старинният часовник удряше. Девет... Звън... Десет... Звън!... Не! Единадесет... Звън. Мамка му! Дванадесет. Не можеше да бъде!

– Трябва да тръгвам! – възкликнах.

– Толкова скоро? – попита той разочарован.

„Всеки момент баща ми ще се обади от Вегас и ако не съм там, за да отговоря, ще бъда наказана цяла вечност!“

Само ако можех да остана с Александър в таванската му стаичка, и Зловещият да ми сервира Дракулско мюсли...

– Благодаря ти за вечерята, цветята и звездите, – казах забързано от колата на Беки, докато ровех в чантата си за ключове.

– Благодаря, че дойде.

Изглеждаше замечтан и прекрасен, и някак самотен. Исках да ме целуне сега. Исках устните му да са на врата ми, а душите ни – слети.

– Рейвън? – каза той предпазливо.

– Да?

– Би ли искала да...

– Да, да?

– Би ли искала да те поканя отново, или предпочиташ да се промъкваш тук тайно?

– Страшно бих искала да ме поканиш, – отвърнах, чакайки. Ако ме целунеше сега, щяхме да бъдем свързани вечно.

– Чудесно. Ще ти се обадя – той ме целуна нежно по бузата. Бузата? Е, бе по-нежно и романтично от онзи път, когато Джак Петерсън ме целуна извън Имението, и по-романтично от това Тревър да ме притиска дърво. Колкото исках истинска целувка – вампирска целувка – той ме променяше. Превръщах се в едно губещо съзнание момиче с омекнали крака, немислещо, с зареян поглед, разнеждащо се момиче.

Още усещах прекрасните му пълни устни по пътя за вкъщи. Вълнение, копнеж, страст гъделичкаха тялото ми – тези чувства не бях изпитвала към момче преди. И докато чешех ухапването, което не Александър ми бе направил, можех само да се надявам, че няма да се превърна в комар, пиещ кръв.

– Татко обяснява на Беки как да играе Блекджек. – Били прошепна нервно, когато аз побягнах през вратата. – Той вече й разказа за всяко казино и историята на Зигфрид и Рой. Започва да му омръзва да говори само с нея.

Прошепнах, „Благодаря“ на Беки и бързо грабнах телефона.

– Беки обича да говори, – започна баща ми – Нямах си и на представа, че е толкова зашеметена от Лас Вегас. Следващия път ще я взема. Тя ми каза, че сте гледали вампирски филми цяла вечер.

– Мда...

- Отмъщението на Дракула за 50-ти път?
- Не. Филмът е нов, казва се „Вампирски целувки“.
- Добър ли е?
- Вдигам и двата си палеца за него!

Глава 16. Шоколадов и ванилов водовъртеж

Аз и Беки хапвахме сладолед – Кралски Шоколад и Ванилова Атака – пред сладкарницата на Шърли на следващия ден.

– Александър е мечта! Все още чувствам трептящите му устни срещу бузата ми! – казах аз. – Беки, за пръв път не искам да напусна този град, защото на върха на Хълма Бенсън живее моето готическо момче-мечта. Не мога да спра да мисля за него! Искам само да го срещнеш и тогава ще разбереш колко е поразителен!

Изведнъж червено Камаро спря.

– Миналата нощ Мат видя пикапа на Беки паркиран пред откачено-то Имение! – Тревър заяви със свадливия си тон като започна да се шляе. Той се взираше в лицето на Беки и попита. – Опитваше се да рисуваш върху стената, Игор?

– Не! – защитих Беки, усмихвайки и все още мислейки за снощи. Нямах да позволя на Тревър да развали хубавото ми настроение.

– Значи не си забърквала в някоя каша, Върколак? – попита Тревър, продължавайки да се взира в Беки.

– Да си вървим, Трев! – каза Мат.

– С удоволствие щяхме да си поговорим с любезните господа, но сме по средата на корпоративна среща – казах му аз. – За това ще трябва да оставите съобщение на секретарката ми.

– Дали Шърли слага Прозак¹ в сладоледа? – Тревър каза, смеейки се. – Не мисля, че щеше да разбереш дали е джентълмен, ако те ухапе по врата!

Продължих да ближа ръба на фунийката си.

– Или си била ти? – предположи Тревър. – Винаги се забъркваш в проблеми.

– Може би са били родителите на Беки – това е техния пикап. Не ти е нужен учен, за да го разбереш!

– Просто си помислих, че ти и Беки може би се срещате с семейство Озбърн! О, забравих, той просто отхапва главите на прилепите – не се превръща в тях.

– Мисля, че чух майка ти да те вика! – каза аз.

– Те са точно като теб, знаеш, ужасно бледи и изхвърлени от обществото. Все още не са опитали да се присъединят към кьнтри клуба.

---

1. Прозак – лекарство за депресии – Б.пр.

Но още веднъж – не приемаме вампири!

– Вампири? – засмях се смутено. – Кой го каза?

– Всички, глупачке! Вампирите Стерлинг! Пичът се разхожда в гробищата! Но аз мисля, че са избягали лунатици като теб! Те са пълни откачалки!

– Хайде, Трев, да си тръгваме вече! Чака ни практика! – каза Мат.

– Сега разбирам кой носи панталоните във връзката ви! – казах аз. –

Но забравих, те са навити на шкафчето ми!

Тревър грабна фунийката ми от ръцете.

– Хей, върни я! – извиках аз. Тревър все пак успя да развали щастливото ми настроение!

Той облиза голяма част от сладоледа!

– Страхотно, сега има отвратителни снобски микроби! Можеш да го задържиш! – казах аз.

– Скъпа, имаше микроби още от момента, в който го погледна!

– Да тръгваме, Беки! – казах аз, дърпайки я за ръката.

– Тръгвате си толкова рано?

– Мислих, че съм приключила с теб!

– Приключила? Все се опитваш да ми разбиеш сърцето, нали? Това означава ли, че с годежа ни се е разпаднал?

– Да тръгваме, Трев! – обади се Мат – Имаме неща за вършене.

– Знаеш, че обичам това, Чудовищно момиче! Ако не бях аз, никой нямаше да ти обръща внимание!

– И щях да бъда момичето с най-големия късмет в света!

– Ще се видим в колата! – нетърпеливо каза Мат на Тревър.

– Ще бъда точно тук! – отвърна Тревър, накланяйки се към мен. – Ако искаш да бъдеш най-щастливото момиче в света, ще дойдеш с мен на Снежния Бал!

Тревър ме канеше на танци? И от всички балове, на Снежния? Големият училищен бал, където пластмасови ледени висулки и снежинки висяха от гредите на физкултурния салон и изкуствен сняг по пода? Той щеше да се появи пред всичките си приятели с мен под ръка? Футболните загубеняци и момичета със прически за по хиляда долара? Това трябваше да е голяма шега. Щях да бъда прилежно облечена, чакайки пред къщата ми, а той щеше да ме изправи, или пък щеше да ми метне букет от червени сладникави рози като в „Кери“. Но дори и да говореше сериозно, дори и по някакво особено чудо Тревър наистина ме е харесал, не можех да ида на бала с него. Не сега, когато срещнах Александър Стерлинг.

– Ще бъде нощ, която никога няма да забравиш! – каза той съблазнително.

– Сигурна съм в това, но не искам да имам кошмари до края на живота си.

– Просто не можеш да се откъснеш от Ник в Нощта?

– Не! Аз наистина отивам!

Тревърър ми се присмя!

– С елен? Или надуваема кукла?

– Имам среща.

Беки ахна, но не само тя и Тревърър бяха учудени от необмислените ми думи.

– В мечтите ти! Просто те попитах от съжаление! Никой няма да се появи с теб, освен ако не е мъртъв!

– Е, ще видим това, нали?

– Аз си тръгвам! – Мат извика от колата. – Идваш ли?

– Благодаря за сладоледа, психоло! – каза Тревърър, качвайки се в колата. – Но за следващия път помни – предпочитам Каменистия Път!

Гледах как моята двойна Шоколадова атака се отдалечава.

– Бих ти предложила моя, но знам, че не обичаш чиста ванилия! – каза Беки.

– Благодаря, но имам по-големи неща, за които да се тревожа! Като да си уредя среща!

Всеки път, когато телефона започнеш да звъни, сърцето ми прескачаше. Беше ли Александър? А когато не беше той, сърцето ми щеше да се счупи на хиляди парченца. Минаха два твърде дълги дни, откакто видях моята готическа половинка. Бях толкова завладяна от Александър, мечтаех си за мига, когато отново ще бъдем заедно, нищо друго нямаше значение. Не измих мястото, където нежните му устни се притиснаха към плътта ми. Държах се сякаш бях излязла от филма „Gidget“. Какво се бе случило с мен? Губех си разсъдък! За пръв път в живота си бях уплашена. Страх да не го изгубя и да не бъда отхвърлена.

Ако поканех Александър на танците, той можеше и да откачи. Можеше да каже: „С теб?“ или пък „В никакъв случай, на училищни танци. Аз съм над това! И си мислех, че и ти си така!“

Бях над това, макар да знаех, че никога нямаше да ида на бала, за да бъда над тях! Нямаше да ходя на домашни партита или на абитуриентския бал, или на нито един от организираните балове през училищната

година. Щяха да сетя в къщи с Беки и да гледаме Чудовища по телевизията! Но поканата на Тревър ме предизвика да отвърна с оръжие, което не бе мое – Александър.

Чувството на неспособност да ям и да спя бе ново за мен. Да държа сърцето си при всеки звън на телефона, да крещя до изнемогване на Били да не натоварва линията с пристрастеността си към сърфирането в Интернет, да съм неспособна да гледам Носферату без плач, или да слушам глупавата, мекушава, сладникава, страдаща от любов песен на Селин Дион без да мисля, че я написала точно за мен – исках всичко да премине.

Мисля, че някои хора го наричат любов – аз го наричам АД!

И тогава се случи! След два дълги дни пълни с мъчение! Когато телефона иззвъня, си помислих, че е Момчето Били, а когато Били изрече името ми, си помислих, че е Беки. Бях готова да излея мъката си! Но преди да мога да проговоря, чух красивия му глас.

– Не можеш да чакам повече! – каза той.

– Моля? – казах учудено аз.

– Аз съм. Александър! Знам, че момчетата не са длъжни да звънят веднага. Но не можеш да чакам повече.

– Това е глупаво правило! Можеш аз да го направя!

– За два дни?

– Минали са само два дни?

Той се засмя.

– Струваше ми се година!

Коментара беше като любовно писмо право в сърцето ми.

Изчаках го да продължи, но имаше само тишина. Той не каза нищо повече. Това беше идеалният момент да го покана на Снежния Бал. Найлошото, което можеше да направи, е да затвори. Ръцете ми трепереха, а самоувереността ми излизаше заедно с потенето.

– Александър... ъ... Искам да те попитам нещо!

– Аз също.

– Е, първо ти.

– Не, първо дамите.

– Не, момчетата са длъжни да са първи в питането.

– Ти печелиш! – беше тихо. – Е... искаш ли да излезем? Утре вечер?

Усмихнах се с наслада.

– Да излезем? Да, ще бъде страхотно!

– А какво искаше да ме питаш?

Спрях за момент. Мога да го направя. Поех си дълбоко въздух!

– Ще...?

– Да?

– Ти...?

– Какво аз?

– Обичаш ли да танцуваш?

– Да, но не мисля, че в този град има суинг клубове! Знаеш ли
някой?

– Не... но когато намеря, ще ти кажа! – Бях такава глупачка!

– Страхотно! Тогава ще се видим пред нас, след залез!

– След залез?

– Ти каза, че живееш за тъмнината! Аз също!

– Запомнил си!

– Помня всичко! – каза той и затвори телефона!

Глава 17. Среща мечта

Първата ми среща! Беки каза, че първата ми среща е била вечеря в имението, но не се съгласих с нея. Тази вечер щяхме да излизаме навън – да гледаме филм, да играем мини-гольф, да си споделяме сода в „Shirley's“. Прекарах целия следобед говорейки с Беки, гадаейки къде ще ме заведе той, как ще бъде облечен и кога ли ще ме целуне.

Бях толкова развълнувана, че пробягах целия път до тях. Трябваше да се срещна с Александър пред желязната порта на дома му. Майка ми би полудяла, ако знаеше, че имам среща с момче, което живее в обитавана от духове къща. Главата ми не можеше да побере мисълта за това, как той идва до нас и баща ми го разпитва за тенис играчи и плановете му за колежа. Така че, трябваше да се срещна с моя Ромео на неговия балкон.

И ето го и него, носейки се към желязната порта, невероятно секси в черните си джинси и черното кожено яке, носещ раница.

– На екскурзия ли ще ходим? – попитах аз.

– Не, на пикник.

– По това време?

– Има ли по-добро време от това?

Поклатих глава, усмихвайки се.

Нямах никаква идея къде ще ме води Александър, но можех да си представя реакцията на милите хора от Дулсвил.

– Това не те ли притеснява? – питах, сочейки към графитите.

Александър сви рамене.

– Джеймсън искаше да мине отгоре с боя, но аз не му позволих. Графитите на някой, са поредния шедьовър.

Той хвана ръката ми и ме поведе надолу по улицата, без абсолютно никакъв жокер за плановете ни за тази вечер. И на мен изобщо не ми пукаше къде отиваме, стига да беше на милион километри от тук и той никога да не ме пусне.

Спряхме до гробището на Дулсвил.

– Ето ни и нас – каза той.

Никога не бях ходила на среща, още по-малко на среща в гробище. Гробището на Дулсвил съществуваше от ранните години на 18-ти век. Сигурна съм, че Дулсвил е бил много по-интересен по времето на първите му заселници – малки магазинчета за дрехи, кръчми, пазари, казина

и онези викториански ботуши с връзки, които са били много модерни.

– Всичките си срещи ли правиш тук? – попитах аз.

– Страх ли те е? – попита той.

– Като дете си играех тук. Но беше през деня.

– Това гробище е може би най-живото място в този град.

Слуховете се оказаха истина. Александър наистина е идвал на гробището през нощта.

Страховитата порта беше заключена, за да предотврати лесния достъп за вандалите от Дулсвил.

– Ще трябва да се покатерим – каза той. – Но знам как обичаш да се катериш по порти.

– Може да си имаме неприятности заради това – изтъкнах аз.

– Но е позволено да се промъкваш вкъщи, нали така? – пита той. – Не се притеснявай. Познавам един от хората.

Мъртъв? Жив? Някой труп? А може би някой братовчед на Джеймсън работеше нощна смяна в гробищата – буквално.

Александър се отдалечи, докато аз се мъчех да се покатеря, имах трудности заради тясната ми, обсипана с пайети рокля.

След като и двамата се изтупахме, той хвана ръката ми и ме поведе надолу по средната пътечка, където надгробните плочи се разпростираха на километри разстояние. Някои от плочите свидетелстваха за чума, поразила града някъде през 1800 година. Александър вървеше чевръсто, сякаш идеално знаеше точно къде отива. Къде ме водеше той? Кой познаваше тук? Тук ли спеше? Беше ли ме довел тук, за да ме целуне? И щях ли да стана вампир?

Забавих крачка. Наистина ли исках да стана вампир? И да наричам това мой дом? За вечни времена?

Препънах се в дръжката на една лопата и се катурнах напред. Започнах да падам в някакъв празен гроб. Александър ме хвана за ръката, на косъм преди да падна.

Увиснах над празния гроб, взирайки се надолу в тъмнината.

– Не се страхувай. Все пак не е написано твоето име на него – пошегува се Александър.

– Мисля, че би трябвало да съм си вкъщи – казах нервно, бършейки калта от дрехите си.

Но той ме поведе още по-навътре в гробището, държейки ме със своята силна ръка.

Изведнъж се озовахме на върха на един хълм, по средата на огромен величествен паметник.

Той извади няколко свежи жълти нарциса и внимателно ги замени с повехналите вече такива върху паметника на Баронеса Стърлинг.

– Бих искал да те запозная с някого – каза той, гледайки нежно първо към мен и след това към гроба. – Бабо, това е Рейвън.

Не знаех какво да кажа, гледайки към името на плочата. Никога не се бях срещала с мъртъв човек досега. Какво се предполагаше да кажа? „Тя изглежда досущ като теб?“

Но разбира се, той не очакваше да кажа нещо, сядайки на тревата и придърпвайки мен към себе си.

– Баба живееше тук, имам предвид в града. Тя ни завеща къщата и чак сега най-накрая я получихме след години легализация на завещанието. Винаги съм обичал Имението.

– Уау, Баронесата ти е била баба?

– Посещавам я, когато се чувствам самотен. Тя разбираше какво е да се чувстваш сам. И тя не се спогаждаше с частта Стърлинг от семейството ни. Дядо умря във войната. Тя винаги казваше, че ѝ напомням на него. – Той си пое дълбоко въздух и погледна към звездите. – Тук е красиво, не мислиш ли? – продължи той – Няма много светлини, които да блокират звездите. Сякаш вселената е едно огромно платно, с капчици светлина, които блещукат и искрят; като картина, която винаги е тук, чакаща само да бъде погледната. Но хората не я забелязват, защото са твърде заети. А това е най-великото произведение от всички. Е, почти...

За няколко минути останахме мълчаливи, загледани в небесата. Чувах само мекото му дишане и песента на шурците. Би трябвало всички първи срещи да са хубави като тази. Тя беше по-добра дори от касов филм.

– Значи баба ти е била жената, гледаща от про... – ъхх, исках да кажа, че, ох добре де...

– Тя беше невероятен художник. Научи ме да рисувам супергерои и чудовища. Много чудовища!

– Знам.

– Знаеш?

– Исках да кажа, че знам колко ти е тежко. Но и аз обичам вампирите! – подказах.

Той обаче явно мислеше за друго.

– Толкова много пътувах, а пък и взимах частни уроци въщи, така че никога нямах възможност да се впиша, където и да било.

Той изглеждаше толкова изгубен, толкова чувствителен, толкова самотен. Точно сега ми се искаше да ме целуне. Искаше ми се той да

разбере, че съм негова за вечни времена.

– Хайде да ядем – каза изведнъж той, изправяйки се на краката си.

Той постави пет черни свещи в украсените свещници и ги запали с някаква антична запалка. Той отвори една бутилка с някакъв искрящ сок, извади кракери и сирене и разстла черна дантелена покривка за маса върху студената трева.

– Бил ли си влюбен? – попитах го аз, след като напълни кристалната ми чаша.

Внезапно дочухме някакъв вой и вятър духна свещите.

– Какво беше това? – попитах аз.

– Мисля, че е куче.

– Звучеше повече като вълк!

– И в двата случая, е по-добре да тръгваме! – каза забързано той.

Започнах да пъхам всичко обратно в раницата му.

– Нямаме време за това! – каза той, грабвайки ръката ми.

Вятърът продължаваше да вие. Звукът се приближаваше.

Скрихме се зад паметника.

– Ако сте дошли, за да видите призраци – каза ни познат глас – единствените такива, които ще видите тази вечер са вашите.

След гласа се появи и човек с фенерче. Беше Стария Джим – пазачът, с Люк – неговото голямо датско куче.

Ако ме видеше тук, по това време, трябваше да го подкупвам с целогодишно купуване на кучешки бисквити, за да не каже на родителите ми.

Излязохме от скривалището си и можехме да видим как кучето ближе сок от земята.

– Дай ми това, Люк – каза Стария Джим и взе бутилката. После отпи една голяма глътка.

– Сега! – прошепна Александър. Той затегна обхвата си около ръката ми и побягнахме, прескачайки оградата.

Не мисля, че някакъв дух и куче фантом биха могли да ме уплашат повече от Стария Джим и неговото застаряващо куче Люк.

– Струва ми се, че в края на краищата май трябваше да те заведа на кино, въпреки всичко – каза Александър, след като вече си бяхме поели въздух. – Ще те изпратя до вас.

– А можем ли да отидем у вас? – замолих се аз – Исках да видя стаята ти!

– Не може да видиш стаята ми.

– Имаме време.

– Няма начин.

В гласа му се долавяше раздражение, което не бях долавяла досега.

– Какво има в стаята ти, Александър?

– Какво има в твоята стая, Рейвън? – каза той, зяпайки ме. – Нека се върнем във вас.

– Ами... аз такава... – Той беше прав. Не можех да го заведа въкъщи и да го представя на Били и на родителите си. Не и на нашата първа среща. – В стаята ми е пълна бъркотия.

– Е, в моята също – каза той.

– Да, но наистина не е нужно да си ходя въкъщи.

– Не искам да те забъркам в някакви неприятности.

– Аз винаги се забърквам в неприятности. Майка ми няма да ме разпознае, ако не се забъркам в нещо.

Но улиците, по които вървахме, хванати за ръце, водеха към нас и колкото и бавно да вървах, накрая без да осъзнавам се озовахме пред нас – казвайки си чао.

– Е... до... следващия път – каза той, лицето му осветено от лампата на верандата.

– Следващия път в моргата, какво ще кажеш?

– Мислех си, че може да гледаме филм у нас.

– Имате телевизор? – каза аз. – Той се охранява с електричество, нали знаеш?

– Модерно момиченце, ако искаш да знаеш имам филма на Бела Лугоси „Дракула“ на DVD-и, щом толкова харесваш вампири.

– Дракула? Супер!

– Тогава имаме среща. В 7 часа утре, става ли?

– Много ясно!

Уредихме си друга среща и вече не оставаше нищо друго, освен да си кажем чао. Идеалният момент за една сладка целувка. Той сложи ръка на рамото ми и се приближи до мен, очите му затворени, а устните му свити. Внезапно ключалката на вратата изщрака. Александър отстъпи от светлината и отиде в храстите.

– Стори ми се, че чух гласове – каза майка ми, отваряйки вратата. – Къде е Беки?

– Тя си е в тях. – Всъщност това си беше истина.

– Не ми харесва да излизаш, без да ми кажеш – смърти ме тя, оставайки вратата отворена за мен.

Копнеейки да върна онзи миг, че и още един, аз погледнах към Александър.

– Ходихте на кино ли? – каза тя, докато аз неохотно влизах вътре.

– Не, мамо, ходихме до гробищата.

– Поне един път ми се искаше да ми дадеш честен отговор!

Поне един път, наистина й давах честен отговор.

И докато гледах през рамо, за да зърна за последно моята мечтана готическа половинка, майка ми затвори вратата пред моята райска първа среща.

Глава 18. Киномания

Закъснявах за всичко – за вечеря, училище, дори за филмите – но тази вечер бях подранила, тъй като пристигнах в Имението в 6:45. Александър отвори вратата и ме целуна нежно по бузата. Бях шокирана колкото него от внезапния израз на обич.

– Това никога не се е случвало, когато Джеймсън отваря вратата! – казах.

– Ами, по-добре да ми кажеш, ако се случи. Имаме правило, нали знаеш. Аз не целувам неговите момичета и той не целува моите! – Александър грейна дори повече и от нощта, в която се бях промъкнала и бе протегнал ръката с пръстена с паяка. Самочувствието му растеше.

Той ме поведе нагоре по главното стълбище към хола. Беше изпълнен с творби от модерното изкуство – картини с цвета, картината от Анди Уорхол „Консерви супа“, скулптури на кукли Барби и ярки, пухкави черги. Имаше черен кожен диван, голям телевизор и стъклена маса с голяма купа пуканки, бонбонки Снокапс, Дотс, Сприйс, Гууд енд Пленти, както и две зелени чаши, пълни с газирани напитки.

– Исках да се чувстваш като на кино, – обясни той.

Той пусна DVD-то, изгаси лампите и се сгушихме в тъмнината. Взех си Снокапс, а той – пакетче Сприйс. Пуканките стояха между нас на дивана.

Дракула тъкмо се готвеше да захапне Луси, когато Александър нежно придърпа лицето ми встрани от екрана.

Той ме погледна с дълбоките си тъмни очи. Наведе се към мен. И ме целуна. Страстно. Той ме целуна! Най-накрая ме целуна! Точно пред Бела Лугоси!

Целуна ме сякаш ме изпиваше и изпълваше сърцето ми и вените ми с любов. Като си поех дъх, той започна да целува ушите ми и нежно да ги хапе. Изкисках се диво. Устните му и зъбите му тръгнаха надолу по врата ми, като устата му ме изпълваше с абсолютна страст. Лекото му ухапване по врата ми ме погъделичка. Бях толкова завладяна, че протегнах крака несръчно върху кафената масичка, разливайки чашата на Александър и след това събаряйки пуканките върху него. Стреснат, Александър впи зъби във врата ми така силно, че изпиших.

– О, не! Съжалявам! – извини се той.

Пуканките се бяха разпилели навсякъде и аз протегнах врата си,

който пулсираше сякаш сърцето ми бе там.

– Рейвън, добре ли си?

Кръвта нахлу в мозъка ми и стаята започна да се преобръща от една страна на друга и ми се догади. Направих това, което всяко превъзбудено и мекушаво момиче би направило. Припаднах.

Изглеждаше ми като часове, но бяха само секунди. Александър ме събуди, викайки името ми. Дракула все още беше в стаята на Луси. Единствената разлика бе, че сега лампите светеха.

– Рейвън? Рейвън?

– Какво стана?

– Ти припадна! Мислех, че това става само по старите филми! – Ето, изпий това, – той постави чаша до устните ми, сякаш бях бебе.

Обикновено бледото лице на Александър бе дори по-бледо. Той взе малко от леда, разпилял се по масата и го постави на врата ми. – Толкова съжалявам! Никога не съм мислел да...

– Хей, това е студено! – оплаках се аз.

– Съсипах всичко, – рече той, държейки хлъзгачия се по врата ми лед.

– Не говори така. Това се случва постоянно.

Той ме погледна скептично.

– Е, само с теб.

– Никога не съм искал да те нараня.

Усещах как пръстите му проследяват раната.

– Просто повърхностна рана. Не съм проникнал в кожата.

– Не си? – попитах, почти разочарована.

– Малко по-голяма е от ухапване от комар. Ще имаш нещо като по-голяма следа от ухапване.

– Бела би се гордял, – рекох, разчитайки на реакцията на Александър.

– Да, – рече той. – Предполагам.

– Искам да те питам нещо, – казах нервно, докато той ме изпращаше до вратата. Вече почти нямах възможности да го поканя на танците, затова осъзнах, че ако не го поканя сега, никога нямаше да го направя.

– Не искаш да излизаш повече? Слушай, Рейвън...

– Не, имам предвид... Просто исках да кажа...

– Да?

– Ъъм... намерих място за танци, – започнах аз.

– За танци? В този град?

– Да.

- Готино ли е?
– Не, но...
– Но ако ти отидеш там, тогава трябва да стане.
– Мястото е училището ми.
– Училище?
– Мислех, че ще решиш, че е адски глупаво. Не трябваше да го споменавам.
– Никога досега не съм бил на училищни танци.
– Така ли? Нито пък аз.
– Тогава и за двама ни ще е пръв път, – каза той със секси и внезапно уверена усмивка.
– Да, предполагам. Казват му Снежния бал. Мога да нося вълнен шал, за да закрия ухапването, – пошегувах се аз.
– Съжалявам, беше случайно.
– Беше най-хубавото случайно нещо, което някога ми се е случвало!
Той се наведе, за да ме целуне и внезапно спря.
– По-добре да не го правя.
– По-добре го направи!
Той се наведе отново и този път устните ни се сляха, силната му и нежна ръка придържаше брадичката ми.
– Докато се срещнем отново, – каза той, целувайки ме отново за последно. Изпрати ми последна въздушна целувка, когато стигна до колата.
Докоснах мястото, където ме бе ухапал. Знаех, че вече се променях. Но исках да погледна за по-сигурно в огледалото.

На следващия ден с Беки отидохме в Евънс парк веднага след училище. Отворихме раниците си зад мрачния ъгъл в празния кът за почивка. Фотоапаратът ми, дневникът ми и джобното огледалце лежаха пред нас. Най-накрая Беки постави и купата с капака, която съдържаше скилидки чесън и кръст, обвит в кожена кесия на пода.

- Готова ли си да видиш ухапването? – попитах.
– Голямо ли е?
– Това е моята любовна рана, – рекох и внимателно отмих черния шал, който носех цял ден.
– Уоу! Има голяма уста, – каза тя с разширени очи.
– Не е ли жестоко?

– Мога да различа белезите от зъбите. Няколко одрасквания, но не мисля, че е пробил кожата. Боли ли?

– Изобщо. Все едно да си пробиеш ушите – в началото боли леко, но болката бързо изчезва.

– Когато ти пробиха ушите също ли припадна?

– Не се прави на умна!

– И белегът също ще изчезне, нали?

– Тук сме, за да разберем точно това. Вземи фотоапарата.

Беки направи снимки на раната ми, отпред и отстрани. Оставихме полароидните снимки на цимента, докато се проявят.

– Излизаш, – заяви Беки.

– Добре. Сега огледалото, – казах аз.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Но ако си, нали знаеш, ако наистина си въз... това може да заболи.

– Беки, нямаме цял ден.

Свалих си очилата.

– Готова? – попита тя, държейки малкото огледалце.

– Готова.

Тя го отвори и го завря в носа ми.

– Ауч!

– О, не!

– Не трябва да ме удряш с него! Дай ми го, – грабнах огледалцето с треперещи ръце и зяпнах строго. Нищо, или по-скоро всичко. Все още имах отражение.

– Опитай с чесъна! – наредих, захвърляйки настрана огледалото.

Беки отвори купата с капака и срязва скилидката на две.

– Сега? – попита тя.

– Сега. Вече можех да усетя миризмата на чесъна. Тя задържа скилидката под носа ми. Поех си дълбоко въздух. И се закашлях бясно.

– Добре ли си?

– Леле, това е силно! Много! Махни го!

– Свеж е, ето затова.

– Махни го! – рекох.

– Харесва ми миризмата. Прочиства синусите ми.

– Е, не трябва да ме освобождава от запушения нос. Трябва да ми причини ужасна ярост.

– Остана ни само още една възможност.

Тя разтвори кожената кесия.

– Готова?

Поех дълбоко въздух.

– Давай!

Тя извади кръста със златната верижка.

– Уау, това е жестоко, – рекох аз. – Изглежда доста специален.

– Притеснява ли те някак?

– Да. Притеснява ме фактът, че съм толкова глупава.

Пристъпихме на слънцето – заслепяващо и за двете ни.

– Доста е блестящо след като стоиш на тъмно, – изкоментира Беки, слагайки си слънчеви очила. Погледна ме облекчена. – Не мисля, че си вампир.

– Какво си мислех? Александър е толкова специален. Защо се държа като Тревър?

И двете погледнахме към слънцето.

– Напълно се бях хванала на тази мълва. Точно както всички граждани на Дулсвил. Не съм по-добра от тях, нали? Носим различни дрехи, но аз съм точно толкова повърхностна, колкото са и те, – казах, разочарована от себе си.

– Но ти искаше той да е вампир, защото харесваш вампири!

– Благодаря. Може би трябва да минат 24 часа, – казах аз, докато тръгнахме към къщи.

Събудих се за нов слънчев ден. Не само, че слънцето не изгори кожата ми при контакта, ами и топлината му всъщност беше много приятна. Не само, че огледалата не се разбиваха, както ставаше за Гари Олдмън в „Дракула“ на Брам Стокър, ами и отражението ми изглеждаше като всеки ден – бледо момиче, цялото в черно. И единственото нещо, за което бях жадна, бе шоколадова сода от сладкарницата на Шърли.

Все пак сърцето ми задумка, когато майка ми сервира лингуини с чесън за вечеря. Всички ме гледаха, докато си играех с храната, подушвайки я и поемайки дълбоко дъх.

– Какво ти е? – попита Били. – Държиш се странно, повече от обикновено.

Набодох малко от пастата с вилицата си и я повдигнах бавно към устата си.

– Започва се, – казах.

Родителите ми ме изгледаха сякаш бях извънземно. Юфката

докосна езика ми и аз задъвках, задъвках и после преглътнах звучно.

– Започва се кое? – попита майка ми.

Поех си въздух. Очаквах гърлото ми да изгаря и кожата ми да се свлича. Очаквах да се задавя и да се задъхам от първата хапка с чесън. И после се случи. Нищо. Нищо – ето какво се случи.

– Започва се кое? – повтори майка ми.

– Започва се... с поредното ужасяващо вкусно ястие на Сара Мадисън!

Макар че не се топях от слънцето, не трошах огледала и не се превивах от болки при мириxa на чесън, усещах силата на Александър по различен начин. Сякаш вървах по облаци, сякаш летях като прилеп. Не можех да спя нощем, умът ми препускаше, сънувах го, как отвърщам на целувките му отново и отново. Драсках имената ни, ограждайки ги със сърчица във всичките си тетрадки по време на часовете. Исках да бъда с него всеки един момент, защото какъвто и да беше, той беше моят Александър. Моят забавен, интелигентен, грижовен, самотен, прекрасен, като от сънищата Александър. Той беше по-невероятен и изключителен, отколкото някога си бях представяла.

И аз бях щастлива, че се променях и то не по начина, по който бях фантазирала от толкова време. Бях щастлива да видя, че огледалата не се чупеха, защото сега виждах отражението на влюбено момиче, преливащо от радост. Защо трябваше да живея в гробище цяла вечност, когато можеше да е възможно да живея в таванската стая на Александър? Не исках и да се превивам от болка от слънчевата светлина, а да гледам Хавайския залез с него. Не исках да пия кръв, а да пия газирани напитки от зелените чаши на Александър. Исках да се наслаждавам на нещата, на които винаги съм се радвала – сладолед, хорър филми, разходки в тъмното – но сега исках да ги споделя с него.

– Чух, че излизаш с вампира, – каза Тревър в деня преди Снежния бал, когато аз и Беки минавахме през салона след обяда. Обяви за танците висяха от тавана и бяха залепени по стените. – Не е ли достатъчно, че ти си откачалка, а Беки е трол? Сега трябва и да излизаш с лунатик? Не знаеш ли, че Имението е обитавано от духове?

– Ти не знаеш нищо! Никога дори не си срещал Александър.

– Оу, Александър. Чудовището си има име. Мислех си, че просто го наричаш Франкенщайн. Ако наистина го срещна, ще го спускам от бой и ще го изгоня от града. Трябва да сме сигурни, че е безопасно да вървим

нощем по улиците!

– Аз ще те спукам от бой, ако изобщо някога го доближиш. Ако изобщо някога го погледнеш.

– Ако прилича на теб, ще ми трябва слънчеви очила, за да не ме заслепи грозотата му.

Директор Смит пристигна.

– Надявам се, че всичко е наред между вас двамата. Не сме получили финанси за нови шкафчета, – после постави ръката си около Кретена и рече: – Разбрах, че вчера си вкарал победния гол, Тревър.

Те тръгнаха, директор Смит подхвана спортен разговор с нежелаящия Тревър.

– Откъде знае, че се виждам с Александър? – попитах объркана Беки.

– Ъм, хората, предполагам... нали знаеш как говорят хората в града.

– Е, хората в този град са тъпи!

– Слушай, Рейвън, трябва да ти кажа нещо, – започна тя с нервен глас, който бе дори по-нервен от нормалния ѝ нервен глас.

Но бях разсеяна от обявите за танците – билетите се продаваха сега. Спестете 5 долара, ако купите билетите предварително.

– Билети? По дяволите! Не знаех, че ми трябва билет! Дали да ги взема от Тикет Мастър? Поръчка по телефона? – засмях се. – Ето така става, когато си в провинцията, нали знаеш...

– Наистина знам. Провинцията става все по-зле и по-зле с всеки изминал ден.

– Може би ще са продадени и ще се наложи да танцуваме на училищното игрище, – пошегувах се аз.

Но Беки не се смееше.

– Може би е най-добре ти и Александър да си направите нещо като частни танци в Имението.

– И да пропусна да видя лицето на Тревър, когато ни види с Александър?

– Тревър знае много, Рейвън, – каза тя странно.

– Хубаво, тогава ще влезе в хубав колеж. Какво ми пука?

– Страх ме е от Тревър. Баща му притежава половината ни ферма.

– Царевицата или захарта?

– Искам да призная нещо...

– Запази го за неделя. Забрави за Тревър. Той е просто един побойник.

– Не съм силна като теб. Никога не съм била. Ти си най-добрата ми приятелка, но Тревър има начин да накара хората да говорят неща, които не искат. Но, моля те, не отивай на танците, – каза тя, хващайки ръката ми.

Изведнъж звънецът би.

– Трябва да тръгвам. Не мога да си позволя пак да ме накажат или да ми забранят да ида на танците.

– Но, Рейвън...

– Не се плаши, момиче, ще те пазя от чудовищата.

Глава 19. Снежният Бал

Не можех да стоя мирно през останалите часове. Нито през алгебра, нито през история, нито през география или английски, който прекарах, стоейки под футболните скамейки, пишейки любовни писма на Александър. Притичах до вкъщи и танцувах в детската си. Опитах всяка дреха, която притежавах в милиони комбинации, докато не събрах перфектния костюм.

– Добре ли си? – попита Били, надничайки в спалнята ми.

– Просто подскачам наоколо и танцувам, мой много скъп братко, – сияех от щастие, и го гушнах силно и целунах по главата.

– Луда ли си?

Въздъгнах дълбоко.

– Някой ден ще ме разбереш. Ще срещнеш някой, който е свързан с душата ти. И тогава всичко ще бъде вълнуващо и спокойно едновременно.

– Имаш в предвид някой като Памела Андерсън?

– Не, като математико-компютърно момиче.

Били се взря в далечината.

– Предполагам, че това няма да е лошо, докато изглежда като Памела!

– Ще изглежда дори по-добре! – казах, разрошвайки косата му. – Сега изчезвай. Трябва да се явя на бал.

– Отиваш на танци?

– Да.

– Е... – можех да видя как съживява план за потушаване на голямата сестра. – Е... ще бъдеш най-красивата там.

– Сигурен ли си, че не взимаш наркотици?

– Ти ще бъдеш най-красивата там... с черно червило.

– Е, това вече си ти.

Най-после измарширувах в кухнята, носейки велурени ботуши до коляното с високи токове, черни мрежести чорапи, черен минижуп, копирено черно потниче, и металически черни гривни. Черен кашмирен шал скриваше смучката ми, а черни кожени ръкавици, без пръсти, разкриваха черния ми лак – блестящ като черен лед, придържаш се в темата за Снежният Бал.

– Къде си мислиш, че отиваш облечена така? – попита майка ми.

– На танци.

– С Беки?

– Не, с Александър.

– Кой е Александър?

– Любовта на живота ми!

– Какво, любов чувам аз? – попита баща ми, влизайки в кухнята. –

Рейвън, къде отиваш облечена така?

– Твърди, че отива на танци с любовта на живота си – отговори майка ми.

– Никъде няма да ходиш в това! И кой е любовта на живота ти?

Момче от училище?

– Александър Стърлинг – издекламирах.

– Като Стърлинг, които живеят в Имението? – попита той.

– Самият той!

– Не и момчето на Стърлинг! – изпищя майка ми, шокирана. – Чух ужасяващи истории за него! Разхожда се из гробищата и никога не е забелязван през деня, като вампир!

– Мислиш ли, че ще отида на танци с вампир?

И двамата ме изгледаха странно и не казаха нищо.

– Не бъдете като всички в този град! – изкрещях.

– Скъпа, чух историите навсякъде в града! – прошепна майка ми. –

Точно вчера, Натали Мичъл твърдеше...

– Мамо, на кого ще повярваш, на мен или Натали Мичъл? Тази нощ е много важна. Александър също ще ходи за пръв път на танци. Той е толкова прекрасен и интелигентен! Разбира от изкуство, култура и...

– Гробища? – попита баща ми.

– Той не е такъв, каквото го описват хората! Той е най-неземния човек в цялата вселена – освен теб, тате.

– Е, в такъв случай, забавлявайте се.

– Пол!

– Но не в този вид – бързо настоя баща ми. – Сара, радвам се, че тя ще ходи на танци. Всъщност Рейвън отива на училище, без да я принуждават. Това е най-нормалното нещо, което е правила напоследък.

Майка ми го погледна.

– Но не в този вид – повтори той.

– Тате, това се носи из цяла Европа!

– Но ние не сме в Европа. Намираме се в малък тих град, където перлените огърлици са на мода. Закопчани блузи, дълги ръкави и дълги поли.

– Няма начин! – сопнах се.

– Това момче не е излизало от стаята си с години, а ти ще го оставиш да съпроводи дъщеря ти просто така? – попита майка ми. – Пол, направи нещо!

Баща ми отиде до килера.

– Ето, облечи това – каза, подавайки ми едно от спортните му палта. – Черно е.

Зяпнах го невярващо.

– Това или черния ми халат – добави.

Неохотно грабнах палтото.

– А ние ще се запознаем с най-невероятното момче в целия свят, когато дойде да те вземе? – включи се майка ми.

– Шегуваш ли се? – бях потресена. – Разбира се, че не!

– Правилно е само това, че не знаехме, че се виждаш с него. Нямахме идея, че ще ходиш и на танци.

– Искате да се намесите и да го zlepоставите. Да не говорим за мен.

– Това са срещите. Ако кавалера ти успее да понесе въпросите и родителското zlepоставяне, то целият ще е твой – подразни ме баща ми.

– Не е честно! Да не би да искате да дойдете с нас сега?

– Да – отговориха в хор.

– Това е ужасно! Най-важната вечер в живота ми, а вие ще я съсипете!

Чух шума на отбиваща кола, на алеята.

– Той е тук! – изпищях, стрелвайки се към прозореца. – Вие трябва да сте спокойни! – казах, бягайки наоколо панически. – Припомнете си хипи дните заради мен, моля! Мислете си за любовни дрънкулки и Джоуни Мичъл. Мислете си за открити пъпове и ласкателства, не за голф панталони и китайски порцелан – примолех се. – И нищо относно гробищата!

Исках тази вечер да е перфектна, сякаш беше сватбата ми. Но се почувствах като булка, която внезапно желае да избяга.

Сега, когато родителите ми щяха да се запознаят с кавалера ми, ръцете ми започнаха да треперят. Надявах се да не се изплаши, седейки на тяхната весела и светла мебел.

Когато звънеца звънна, се стрелнах да го посрещна. Александър изглеждаше великолепно. Носеше изтупан, черен трипластен костюм и червена копринена вратовръзка. Изглеждаше като онези баскетболисти-милиардери, които виждах по телевизията. Държеше кутийка, опакована с цветна хартия.

– Уоу! – възкликна той, оглеждайки ме. Баща ми ми кимна да сложа спортното яке, изпод вежди. Вместо това го поставих на стол.

– Трябваше да сложа плетена шапка или снежни ботуши – каза неловко. – Не се придържам към темата.

– Забрави! Ще бъдеш най-красивото момче там – направих му комплимент, дърпайки го във всекидневната. – Това са родителите ми, Сара и Пол Мадисън.

– Радвам се да се запозная с вас – каза нервно Александър, протягайки ръката си.

– Слушали сме толкова много за теб – усмихна се майка ми, хващайки ръката му.

Хвърлих й свиреп поглед.

– Моля, седни – продължи тя. – Ще желаш ли нещо за пиене?

– Не, благодаря.

– Настанявай се удобно – добави баща ми, приближавайки се към канапето и сядайки на бежовата му облегалка.

О-оу. Никога не бях водила момче у нас преди. Можех да усета как баща ми се възползваше. Разговора с „целите“. Молех се да мине бързо.

– Е, Александър, какво мислиш за градчето ни?

– Стана чудесно, след като срещнах Рейвън – отговори учтиво и ми се усмихна.

– Е, как се запознахте, след като не ходиш на училище? Рейвън забрави да спомене тази част.

О, не! Започнах да нервнича в стола си.

– Е, предполагам просто се натъкнахме един на друг. Имам в предвид, беше нещо от онези неща, в правилното време на правилното място. Както казват, всичко е въпрос на време и късмет. И трябва да отбележа, че станах голям късметлия, след като срещнах дъщеря ви.

Баща ми го погледна.

– О, не, не това имах в предвид – добави Александър.

Той се обърна към мен, призракното му лице почервеня. Опитих се да не се разсмея.

– С какво точно се занимават родителите ти? Не се мяркат много в града, нали?

– Баща ми е търговец на картини. Има галерии в Румъния, Лондон и Ню Йорк.

– Това звучи много вълнуващо.

– Чудесно е, но той никога не си е у дома – каза Александър. – Постоянно лети нанякъде.

Майка ми и баща ми се спогледаха.

– Време е да тръгваме или ще закъснеем – намесих се.

– Почти забравих – отвърна Александър, изправяйки се неловко. – Рейвън, това е за теб.

Подаде ми цветната кутия.

– Мерси! – усмигнах се нетърпеливо и я отворих, разкривайки невероятна червена брошка с роза. – Прекрасно е! – показах го на майка ми и баща ми. – Виждате ли? Казах ви.

– Колко мило! – въздъхна майка.

Поставих брошката над сърцето ми, докато Александър се мъчеше да я забодее. Трепереше от притеснение.

– Ау!

– Убодох ли те? – попита.

– Набоде ми пръста, няма нищо.

Погледна напрегнато капката кръв на върха на пръста ми.

Майка застана между нас със кърпичка, която взе от масата.

– Няма нищо, мамо, само малко кръв. Добре съм – бързо поставих убодения пръст в устата си.

– По добре да тръгваме – казах.

– Пол! – проплака майка ми.

Но баща ми знаеше добре. Нямаше какво да направи.

– Не забравяй палтото – бе всичко, което каза.

Хванах връхната дреха и ръката на Александър и го издърпах през вратата, изплашена, че майка ми ще го изплаши като направи знак с формата на кръст.

Можахме да чуем музика от паркинга. Никъде нямаше червено Камаро. За сега бяхме в безопасност.

– Не си забравяй якето – напомни ми Александър, докато слизах от колата.

– Ще трябва да ме топлиш – намигнах му, оставяйки го на задната седалка.

Две мажоретки, облечени като за Северния полюс, ни зяпнаха с ужасени физиономии.

Дръпнах Александър и спряхме пред главния вход. Той беше като дете, настоятелно и нервно. Разглеждаше сградата с интерес, сякаш никога не бе виждал училище преди.

– Не е задължително да влизаме – предложих.

– Не, всичко е наред – каза той, стискайки пръстите ми.

Двама футболисти в коридора спряха да говорят в момента, в който

ни видяха и зяпнаха.

– Може да си вдигнете очите от пода, сега – казах, водейки Александър покрай тях.

Той разглеждаше всичко: плакатите за Снежния Бал, таблото с обявите, шкафа с трофеите. Прокара ръка през шкафчетата, докосвайки студения метал.

– Изглежда точно, както по телевизията!

– Никога ли не си ходил на училище? – полюбопитствах.

– Да.

– Боже! Ти си най-големият късметлия на света. Никога не ти се е наложило да ядеш училищен обяд. Червата ти трябва да са в перфектно състояние!

– Но ако ходех, щяхме да се срещнем по-рано.

Прегърнах го под същия банер със Снежния Бал, под който спорехме с Тревър миналия ден.

Моника Хейвърс и Джоди Картър ни подминаха и зяпнаха. Помислих, че очите им ще изскочат от кухите им глави.

Бях готова да се боря, ако кажат нещо. Но можех да се досетя, от напрежението на ръката ми, че Александър искаше да съм спокойна. Момичетата прошепнаха нещо и се изкикотиха за себе си и продължиха по клюкарския си път към салона.

– Тук не уча химия – казах, отваряйки отключена врата на кабинета по химия. – По принцип се налага да се промъквам навсякъде. Това е разнообразие.

– Между другото, винаги съм искал да разбера, защо се промъкна в...

– Виж това! – прекъснах го, сочейки към колбите на масата за експерименти. – Изобилие от мистериозно отвари и експлозивни, но това не би те притеснило, нали?

– Обичам го! – държеше епруветка, сякаш беше произведение на изкуството.

Избутах го на чин, а после написах името му на дъската.

– Някой знае ли символа на калий? Да вдигне ръка.

Той повдигна своята до тавана.

– Аз знам!

– Да, Александър?

– К.

– Правилно, издържа цялата година!

– Мис Мадисън? – каза той, вдигайки отново ръка.

– Да?

– Може ли да дойдете за момент? Мисля, че имам нужда от малко уроци. Мислите ли, че ще можете да ми помогнете?

– Но аз току-що ти писах отличен!

– По скоро се отнася към сферата на анатомията.

Аз се приближих. Той ме издърпа в скута си и ме целуна нежно по устните.

Чухме няколко кикотещи се момичета, минаващи покрай отворената врата.

– По-добре да тръгваме – предложи той.

– Не, всичко е наред.

– Не искам да те изключат. И без това имаме да се явяваме на танц – каза той, изправяйки ни и двамата.

Излязох навън, държейки за ръката момчето, с което имах най-голяма химия, а името му все още стоеше написано на дъската.

Когато доближихме салона, вече можех да усетя студените погледи. Всички зяпаха Александър сякаш падаше от друга планета, а мен гледаха както обикновено.

Мис Фей, скучната ми учителка по алгебра, събираше билетите на вратата.

– Виждам, че пристигна навреме за танците, Рейвън. Жалко, че не можеш да направиш същото и по алгебра. Никога не съм виждала този младеж в училище – добави, оглеждайки Александър.

– Това е защото той не идва тук – просто вземете билетите, госпожо! Прескочих представянията и дръпнах Александър вътре.

Влязохме в Снежния Бал. Не знаех дали е, защото съм с Александър, или защото е първият ми танц, но бялото никога не е изглеждало толкова прелестно. Пластмасови висулки и снежинки висяха от тавана, а пода бе покрит с сняг на прах. Изкуствен сняг бавно падаше от тавана. Всички бяха облечени в блестящи зимни рокли или панталони от кадифе и пуловери, ръкавици, шалове и шапки. Въздуха, идващ от климатика, ме накара да потръпна.

Дори и рок бандата, The Push-ups, се вписваха в темата с плетените им шапки и зимни ботуши. Напитките бяха поставени под таблото – сладоледи, сайдер и горещ шоколад.

Можех да чуя шептене, смях и въздишки докато минахме покрай скупчените студенти. И групата също гледаше към нас.

– Искаш ли да си вземем по един горещ шоколад преди някой гимназист да го развали? – попитах, мъчейки се да разсея Александър от

цялото внимание.

– Не съм жаден – отговори той, гледайки танцьорите.

– Мисля, че каза, че винаги си жаден.

Групата започна да изпълнява версия на китара на „Зимно Чудо“.

– Бихте ли танцували с мен? – попитах, предлагайки му ръката си.

Усмихнах се с наслада, когато минахме през снега към дансинга.

Бях в рая. Имах най-добрия кавалер на танците – нямаше някой по-великолепен от Александър, а той танцуваше като видение. Забравихме, че бяхме аутсайдери и се разкършихме като редовни посетители на клубове. Танцувахме песен след песен, без да спираме – „Студен като лед“, „Сладолед“, „Фрости, снежния човек“.

Бандата започна да пее, „Аз се топя с теб“. Салонът се въртеше, докато малки снежинки нежно падаха по нас. Александър и аз изпищяхме със смях, когато се спънахме в отвезан футболен сноб, строящ снежен човек на пода. Когато музиката спря, прегърнах Александър толкова силно като полудяла, сякаш това беше нашия частен танц. Но разбира се, ние не бяхме сами, както познат глас ми напомни.

– Лудницата знае ли, че си избягала? – попита Тревър, появявайки се до Александър.

Издърпах го към масата с напитките и взех два черешови сладоледа.

– Надзирателят знае ли, че си тук? – попита Тревър, преследвайки ни.

– Изчезвай, Тревър! – изръмжах, предпазвайки Александър с тялото си.

– Оу, да не би Булката на Франкенщайн да има ПМС?

– Достатъчно, Тревър! – не можех да видя реакцията на Александър, но можех да усетя ръцете му на раменете ми, теглейки ме назад.

– Но това е само началото, Рейвън, само началото! Нима не организират танци в тъмницата? Наистина трябва да дойдеш на училище, за да видиш танци – обърна се към Александър. – Но предполагам, в Ада няма правила.

– Млъквай! – изсъсках. – Нямах ли си дама? Или това е Мат? – попитах саркастично.

– Много добре. Умна е – каза на Александър. – Но не достатъчно. Не, дамата ми е ето там – добави той, сочейки към входа.

Погледнах по посока и видях Беки, стояща нервно на вратата, облечена в дълга, плисирана пола, бледо розов пуловер, и дълги бели чорапи с мокасина.

Сърцето ми падна на пода. Почувствах се ужасно.

– Преобразих я малко – заяде се Тревър. – И това не е всичко, скъпа.

– Ако я докоснеш, ще те убия! – изкрещях, посягайки към него.

– Не съм я докоснал все още. Но има време. Танците току-що започнаха.

– Какво става, Рейвън? – настоя Александър, обръщайки ме към него.

Тревър помахна на Беки да се присъедини към нас. Тя дори не ме погледна като наближи. Тревър хвана ръката ѝ и я целуна нежно по бузата. Потреперах и се почувствах отвратително.

– Махай се от нея! – хванах ръката ѝ и се опитах да я отделя.

– Рейвън, това ли е момчето, което те е притеснявало? – попита Александър.

– Искаш да кажеш, че не ме познава? Не знае за нас? – учуди се гордо Тревър.

– Няма „нас“! – опитах се да обясня. – Той е бесен, защото аз съм единственото момиче в училище, което не го мисли за готин! И не иска да ме остави на мира. Но Тревър, как смееш да замесваш в това Беки и Александър!

Беки стоеше, забила поглед в земята.

– Мисля, че е време да оставиш намира Рейвън, пич, – каза Александър.

– Пич? Сега да не би да съм дружката на изрода? Можем да излизаме и да играем футбол? Съжалявам, но си имам принципи. Никакви зъби и наметала. Връщай се на гробището.

– Достатъчно, Тревър! Ще те пребия още сега! – заплаших.

– Всичко е наред, Рейвън, – прекъсна ме Александър. – Нека да танцуваме.

– Беки, махни се от него! – изкрещях, непомирдвайки. – Беки, кажи нещо! Отговори ми най-после!

– Вече каза нещо – съобщи Тревър. – И то много. Интересно как хората в този град си развързват езиците, когато реколтата на баща им може да се запали от изпуснатата цигара – добави той, гледайки точно към мен.

Обърна се към Александър.

– Ще разбереш кои са клюкарите по-скоро от колкото очакваш!

Погледнах към Беки, която зяпаше мокасините си.

– Съжалявам, Рейвън. Опитвах се да те предупредя да не идваш

днес.

– За какво говори тя? – попита Александър.

– Да тръгваме – отсякох.

– Говоря за вампири! – издекламира Тревър.

– Вампири! – въздъхна Александър.

– Млъквай, Тревър!

– Говоря за клюки!

– Какви клюки? – попита Александър. – Дойдох тук, за да съм с гаджето си.

– Гадже? – учуди се Тревър. – Значи е официално. Да не би да прекратите цяла вечност заедно?

– Тихо! – наредих му.

– Кажу ми защо нахлу в къщата ми! Кажу ми какво видя!

– Махаме се от тук! – казах, започвайки да вървя. Но Александър не помръдна.

– Кажу ми защо ми се нахвърли – продължи Тревър.

– Не казвай друга дума, Тревър!

– Кажу ми защо отиде на гробището!

– Казах да млъкваш!

– И защо припадна.

– Замълчи!

– И защо се гледаш в огледалото постоянно!

– За какво говори той? – настоя Александър.

– И ми обясни за това – каза, показвайки ми снимката на следите от ухапване.

Александър я взе и я разгледа.

– Какво е това?

– Тя те използва – добави Тревър. – Започнах слух, който се разпространи. Накарах всички в града да повярват, че си вампир. Забавното е, че твоята скъпа, сладка Рейвън повярва на слуховете повече от всеки друг!

– Млъквай! – изкрещях и хвърлих топящия си сладолед в лицето му.

Той се засмя, докато черешовата смес се стичаше по бузите му. Александър зяпаще снимката.

– Какво става? – попита господин Харис, тичайки към нас.

Александър ме погледна с невярващ и объркан поглед. Огледа се наоколо безпомощно докато тълпата чакаше реакцията му. След това ядосано хвана ръката ми и ме издърпа навън. Напуснахме снега и се

озовахме на дъжда.

– Чакай! – изкрещя Беки, тичайки след нас.

– Какво става, Рейвън? – настоя Александър, игнорирайки я. – От къде знае, че си се промъкнала в къщата ми? От къде знае за гробището? От къде знае, че си припаднала? И какво е това? – попита, натиквайки снимката в ръцете ми.

– Александър, не разбираш.

– Никога не ми каза, защо се промъкна в къщата ми – каза.

Погледнах самотния му, дълбок, бездушен поглед. Невинността му. Чувството, че не принадлежи. Какво можех да му кажа? Не можех да излъжа. Затова не казах нищо, а просто го прегърнах колкото сила имах.

Снимката падна от ръката му. И той ме избута.

– Искам да го чуя от теб – настоя.

Сълзи започнаха да се стичат.

– Отидох там, да оспоря слуховете. Исках да сложа край! За да може да живеее в мир и спокойствие.

– Значи аз бях просто призрачна история, която искаше да провериш?

– Не! Не! Беки, кажи му, че греши!

– Грешиш! – обясни тя. – Тя говори за теб постоянно!

– Мислех, че си различна, Рейвън. Но ти ме използваш. Същата като останалите си.

Александър се обърна и аз хванах ръката му.

– Не си отивай! Александър! – помолих се. – Истина е, слуховете ме заинтригуваха, но когато те срещнах, разбрах. Никога не съм се чувствала така с друг. Точно за това не ти казах всичко!

– Мислех си, че ме харесваш заради това което съм – не заради това, за което ме смяташ. Или заради нещо, което исках да бъда.

Той избяга.

– Не си отивай! – проплаках. – Александър...

Но той ме игнорира. Нямах го, обратно в изгнание в стаята си.

Влятах в салона. Бандата беше в почивка, и всички ме изгледаха мълчаливо, докато преминавах през дансинга.

– Край – обяви Тревър и започна да пляска. – Край! И беше невероятна постановка, ако трябва да отбележа.

– Ти! – изкрещях. Господин Харис можеше да види, че искам кръв и ме хвана из отзад. – Ти си зъл демон, Тревър! – крещях и размятах ръце, опитвайки се да се измъкна от захвата на господина по физическо. – Тревър Мичъл, ти си чудовището! – огледах лицата около мен. – Не

виждате ли? Всички вие отблъснахте най-всеотдайния, любящ, нежен и интелигентен човек в този град, а приехте най-злия, отвратителен, най-лошото чудовище, само защото се облича като вас! Тревър е единствения, който разрушава животи! А вие просто го гледате как играе футбол и купонясвате с него, докато отлъчвате ангел, защото носи черно и учи у дома си.

Сълзи се стекоха по лицето ми, а аз избягах навън.

Беки побягна след мен.

– Съжалявам, Рейвън, наистина! – крещеше.

Игнорирах я и избягах към Имението, борейки се с хлъзгавата врата. Огромни молци се размърдаха около светлината на верандата, докато блъсках по вратата.

– Александър, отвори! Александър, отвори ми!

В последствие лампата загасна, а разочарованите молци отлетяха. Седнах на прага, плачейки. За пръв път в живота си не се чувствах добре в мрака.

Глава 20. Краят

Плаках цяла нощ и на следващия ден си останах у дома. Към обяд изтичах до Имението. Разтърсих оградата, докато не си помислих, че ще падне. Накрая я прескочих и ударих по вратата. Класическите завеси се размърдаха, но никой не отговори.

Когато се върнах в къщи, звъннах в имението и говорих с Джеймсън, който каза, че Александър спи.

– Ще му предам, че си звъняла – каза той.

– Моля те, кажи му, че съжалявам!

Страхувах се, че Джеймсън ме мрази също, колкото и Александър.

Звънях през час, всеки път Джеймсън и аз провеждахме един и същ разговор.

– Ще се обучавам у дома от сега нататък! – изкрещях на майка си, когато се опита да ме вдигне от леглото на следващата сутрин. Александър не приемаше обажданията ми, а аз – обажданията на Беки. – Никога няма да се върна в училище!

– Ще го преодолееш, скъпа!

– Ти превъзможна ли татко? Александър е единствения човек във Вселената, който може да ме разбере! А аз всичко оплесках!

– Не, Тревър Мичъл е оплескал нещата! Ти беше мила с младежа! Той е късметлия, че те има!

– Мислиш ли? – започнах да плача с крокодилски сълзи. – Мисля, че провалих живота му!

Майка ми седна на ръба на леглото ми!

– Мила, той те обожава! – тя ме успокояваше, прегръщайки ме сякаш плачех като Били. Можех да подуша кайсиите в току-що измитата кадифено-кестенява коса и сладкия мирис на парфюма ѝ. Имах нужда от майка си сега. Имах нужда да ми каже, че всичко ще се оправи. – Можех да видя колко много те обича, когато дойде тук – продължи тя. – Срамота е хората да говорят такива неща за него.

– Ти беше една от тях! – изстенах аз. – Може би и аз бях.

– Не, не беше. Ти го харесваше за това какъв бе наистина.

– Харесвах го – имам предвид, харесвам го. Наистина. Но сега е твърде късно.

– Никога не в твърде късно. Но като заговорихме за късно. Аз закъснявам! Трябва да откарам баща ти на летището!

– Обади се в училището! – извиках ѝ от вратата. – Кажи им, че съм болна от любов!

Покрих се през глава. Не можех да мръдна до вечерта. Трябваше да видя моя Александър, да събудя някакво чувство в бледото му тяло. Да моля за прошката му. Не мога да отида до Имението и не мога да вляза – той можеше да повика полицията. Имаше само едно място, където можеше да отида – място, където той можеше да бъде.

Изкачих се до Дулсвилските гробища с букет нарциси в раницата ми. Вървах бързо между надгробните плочи, опитвайки се да проследя стъпките, които някога извървахме заедно. Бях толкова развълнувана, колкото и нервна. Представих си как ме чака, тичайки към мен, прегръщайки ме силно и обсипвайки ме с целувки.

Но след това си помислих, „Ще ми прости ли? Беше ли това нашата първа караница? Или последната?“

Накрая намерих гроба на баба му, но той не беше там.

Оставих цветята на гроба. Стомаха ме болеше, сякаш се огъваше.

Сълзите бликнаха от очите ми.

– Бабо! – извиках силно, оглеждайки се. Но кой можеше да ме чуе? Можех да крещя, ако исках. – Бабо, оплесках нещата, оплесках всичко! На света няма някой, който да харесва сина ти повече от мен. Моля те, ще ми помогнеш ли? Липсва ми толкова много. Александър вярва, че го смятам за различен, и е така – но не от мен, а от другите. Обичам го. Ще ми помогнеш ли?

Огледах се, търсейки следа, нещо магическо, чудо – прилепи, летящи над главата ми или някакъв гръм. Нищо! Чувах се само звука на щурците. Може би отнема повече време за знак или чудо. Можех само да се надявам.

Ден, от както страдам от любов, се превърнаха в два, които се превърнаха в три и четири.

– Не можеш да ме накараш да ида на училище! – крещях всяка сутрин, след това се обръщах и заспивах отново.

Джеймсън продължи да ми казва, че Александър не може да дойде на телефона.

– Той има нужда от време! – предложи Джеймсън. – Бъди търпелива.

Търпелива? Как да бъда търпелива, когато всяка секунда от

раздялата ни бе като вечност.

Събота сутринта имах неканен гост.

– Предизвиквам те на дуел! – каза баща ми, хвърляйки тенис ракетата си на леглото ми. Той разтвори завесите и позволи на слънцето да ме заслепи.

– Махай се!

– Имаш нужда да се раздвижиш! – той метна бяла тениска и бяла пола на леглото ми. – На майка ти са. Не мисля, че ще намеря нещо бяло в гардероба ти! Хайде да тръгваме! Работното време започва в един и половина.

– Но не съм играла от години!

– Знам! За това взимам теб. Искам да спечеля днес – каза той и затвори вратата след себе си.

– Мислиш си, че ще спечелиш! – изкрещях към затворената врата.

Кънтри клуба на Дулсвил беше все същия, както го помня през всичките тези години – снобарски и скучен. Магазина за професионалисти беше пълен с дизайнерски поли и чорапи, неоновы топки и преоценени ракети. Имаше четири звезден ресторант, където чаша вода струваше пет долара. Почти се слях с мамините бели дрехи, освен черното червило. Но баща ми го прие. Мисля, че беше щастлив, защото бях в добра форма.

Тичах след ударите на баща ми с чувство за отмъщение, на всяка топка бе лицето на Тревър Мичъл. Удрях топките, колкото можех силно, и обикновено всяка се забиваше в мрежата или оградата.

– По-рано ме оставяше да спечеля! – казах му аз след като си поръчахме обяда.

– Как да те оставя да спечелиш като всеки път запращаше топката в мрежата? Поклащай се леко и следвай топката.

– Предполагам, че напоследък отпращам топката в грешната посока. Не трябваше да позволявам на Тревър да извлече най-доброто от мен. Не трябваше да вярвам на клюките или да искам да им повярвам. Толкова ми липсва Александър.

За обяд сервитьора ми донесе градинска салата и риба тон за татко. Взирах се в доматиите си, яйцата и марулята.

– Татко, мислиш ли, че някога ще срещна някой като Александър?

– Какво мислиш ти? – попита той, отхапвайки от сандвича си.

– Не мисля, че ще стане. Мисля, че това е той. Той е Единственият, който хората намират само в филмите или сантименталните любовни новели. Като Хийтклиф или Ромео.

Сълзите ми се напълниха със сълзи.

– Всичко е наред, скъпа! – каза той, подавайки салфетката си. – Когато срещнах майка ти, носех очила като на Джон Ленън и имах коса дълга до средата на гърба ми. Не знаех как изглеждат ножиците или самобръсначката. Баща ѝ не ме харесваше заради външния ми вид и възгледите ми. Но тя и аз виждахме света по един начин. А само това бе от значение. Беше сряда, когато за пръв път видях майка ти на университетската поляна с чарлстони и с бял потник, въртейки дългата си кафява коса, с втрещен поглед. Отидох до нея и я попитах какво гледа. „Тази майка-птица храни малките си. Не е ли красиво?“ каза тя. „Това е гарван!“ и тя цитира няколко реда от Едгар Алън По. Аз се засмях. „На какво се смееш?“ попита ме тя. А аз ѝ казах, че това е гарга, не гарван. „О, това получавам от цяла нощ купонясване!“ каза тя, смеейки се с мен. „Но те не са ли еднакви красиви?“. И аз ѝ казах точно там, точно тогава, че те са. Но тя бе по-красива!

– Ти си казал това?

– Не трябваше да ти го казвам. Особено частта с купонясването!

– Мама винаги ми е казвала, че така съм получила името си², но не е споменала купона!

Благодарях на вселената, че в онзи ден родителите ми са гледали гарван, а не катерица. Последствията щяха да бъдат катастрофални.

– Тате, какво да правя?

– Сама трябва да го разбереш! Но ако топката се приземи на полето ти, не я забивай в оградата. Просто отвори очи и я удари.

Взехме салатата ми за вкъщи, тъй като не можах да я изям, едновременно с тенис метафорите.

Бях напълно объркана. Не знаех какво да правя. Да ударя топката или да изчакам да дойде при мен? Баща ми си говореше с негов приятел, когато чух някой да казва: „Слабо играеш, Рейвън!“ обърнах се и видях Мат, облегнат на предното игрище.

– Аз не мога да играя! – отговорих изненадана. Огледах се за Тревър.

– Не говоря за тениса.

– Не разбирам!

---

2. Рейвън (анал.) – гарван – Б.пр.

– Говоря за училището, за Тревър. Не се притеснявай, няма го тук.

– Следователно се опитваш да направиш нещо с мен? – попитах, стискайки здраво ракетата си. – Тук, в клуба?

– Не, опитвам се да го приключа! Имам предвид какво прави на теб и Беки и на всички останали. Дори и на мен. А аз съм му най-добрият приятел. Но ти се лепваш за всеки. А дори не ни харесваш – засмя се той. – Ние се държим ужасно с теб и ти все пак приемаш Тревър за всички нас.

– Да не би Шпионската телевизия да е тук? – огледах се за скрити камери.

– Ти придаваш пикантност на този град с твоите плашещи дрехи и отношението ти. Не те интересува какво мислят хората за теб, а този град се крепи на това какво мислят хората.

– В магазина за подаръци ли се крие Тревър? – попитах, взирайки се.

– Снежният бал наистина промени мнението на много хора. Тревър използваше всички и накрая ги правеше на глупаци. Мисля, че това бе нашия момент да осъзнаем всичко.

Осъзнах, че няма скрити камери или Тревър. Мат не се шегуваше.

– Искаше ми се Александър да те чуе! – накрая казах. – Не съм го виждала и се страхувам, че никога няма да го видя. Тревър развали всичко! – казах аз, а очите ми започнаха пак да се насълзават.

– Майната му на Тревър.

Няколко хора се обърнаха сякаш не бе учтиво да се ругае в клуба, макар много от тях да го правеха, когато не улучеха.

– Трябва да тръгвам, Рейвън! Ще се видим – каза Мат и си тръгна.

– Хубаво е да срещнеш стар познат, Рейвън! – каза баща ми, приближавайки с красив мургав мъж след като Мат напусна.

– Хубаво е да те видя, Рейвън! Мина доста време. Изглеждаш толкова пораснала. Нямахте да те позная без червилото. Помниш ли ме?

Как да го забравя? Първия път, когато влязох в Имението, прозореца на мазето, червената шапка. Топлата целувка от красивото ново момче, което се опитваше да мине.

– Джек Патерсън! Разбира се, че те помня, но не мога да повярвам, че ме помниш!

– Винаги ще те помня!

– Вие от къде се познавате? – попита баща ми.

– От училището! – отговори Джек с блясък в очите.

– Е, какво става? – попита ме Джек. – Слуховете разправят, че тези

дни влизаш в Имението през вратата.

– Е, така беше, но...

– Джак скоро се премести пак в града и пое магазина на баща му! –
обясни баща ми.

– Да, минете някой ден – каза Джак. – Ще ви направя отстъпка!

– Продаваш ли кубинки и черна козметика?

Джак Патерсън се засмя.

– Предполагам, че някой неща не са се променили.

Мат внезапно се върна.

– Готов ли си, Мат? – попита Джак.

– Познаваш Мат? – попитах учудено аз.

– Братовчеди сме! Радвам се, че се върнах – имам няколко възражения относно групата, с която се движи.

Глава 21. Тъмнина и светлина

Беше събота вечер. Бях облечена с тениската The Cure и черни боксерки и гледах Дракула на забавен кадър. Спрях на частта, в която Бела се опира на спящата Хелън Чандлър и си припомнях онзи път, когато Александър ме целуна на кожата си диван. Гледах с копнеж екрана и си взех още кърпички.

Звънецът иззвъня, прекъсвайки самосъжалителния ми транс.

– Вие отворете! – извиках, забравяйки, че семейството ми са на кино.

Погледнах през шпионката, но там нямаше нищо. После погледнах отново и видях слабичката Беки да седи на прага.

– Какво искаш? – попитах, отваряйки вратата.

– Облечи се!

– Мислех, че си тук, за да се извиниш.

– Съжалявам, но се налага да ми повярваш! Трябва да дойдеш в Имението – веднага!

– Махай се!

– Рейвън, незабавно!

– Какво има?

– Моля те, Рейвън, побързай!

Побягнах нагоре по стълбите и набързо навлякох черни джинси и черна тениска.

– Бързо!

Върнах се надолу по стълбите. Тя ме хвана за ръката и ме издърпа през вратата.

Бомбардирах я с въпроси, като се качихме в пикапа на баща й, но тя отказваше да отговори.

Представях си Имението покрито с графити, с натрошени прозорци, Тревър и футболните му сноби бият Александър. И после една ужасна, но безмълвна картина в главата ми. Знак „ПРОДАВА СЕ“ в двора, без дори тъмните завеси на Александър в таванската стая.

Беки не паркира до Имението, а на пресечка от него.

– Какво става? – попитах. – Защо не паркираш по-близо?

Но когато изскочих от колата, видях доста коли, паркирани по бордюра на тротоара, водещ към Имението, необичайно за иначе пустата улица.

В далечината забелязах две жени, облечени в черно, сякаш отиваха на погребение. Но вървяха бързо и държаха светнати фенерчета.

Сърцето ми потъна.

– Няма да успеем! – Изкрещях.

По-лошо бе да видя и мъж, също облечен в черно и носещ светнато фенерче. Откачих. Всичко в мен спря. Беше като края на Франкенщайн – където гражданите се събраха да запалят замъка и да изгонят горкия Франки от дома му. Само че тук имаше по-малко хора. Не можех да повярвам, че се бе стигнало до това. Вече можех да помириша пушека.

– Не, не! – изкрещях, но мъжът бе вече завил на ъгъла, към портата.

И най-тъмните ми фантазии не ме бяха подготвили за гледката: малка тъпа гражданка на Дулсвил се бе струпала на земята около Имението. Консервативни граждани, облечени във вампирско черно? Всички бяха толкова тъмно облечени, все едно ги гледах през слънчеви очила, но сияещата Беки ме убеди, че виждах перфектната гледка. Оживени хора се разхождаха около иначе самотното Имение – като всички си подсвиркваха!

Не разбирах това, което виждаха очите ми. Събранието бе по-скоро като парти, но не виждах смисъл да е такова. Тогава бе още една шега? И тогава видях табелата на отворената порта и всичко ми се изясни: „ДОБРЕ ДОШЛИ В КВАРТАЛА.“

– По-добре късно, отколкото никога, – каза Беки.

От портата висяха и червени лентички, и фенерчета осветяваха хълма.

– Хей, момиче, не ни игнорирай! – някой извика, когато Беки и аз влязохме във земите на Имението.

Обърнах се. Беше Руби! Беше облечена в стегната черна рокля от винил, и високи до бедрото черни ботуши от винил.

– Вече получих покана за среща с този тоалет, Рейвън. Няма да повяваш – беше от иконома!

Тя направи гримаса на срамежлива ухилена ученичка, и придаде пухкав вид на боядисаната си в черно коса, докато се оглеждаше в огледалцето си.

– Старичък е, но е доста сладък!

Според вида на Руби, все едно бе взета от парижко модно ревю. Дори белия й пудел носеше прикована черна каишка и черен кучешки пуловер.

– Разпозна ли ме? – беше Джанис със черна мини пола и кубинки. – Моя цвят ли е? – тя каза, показвайки черния лак на ноктите си.

– Всеки нюанс на черно би ти отивал! – казах.

– Опитвах се да ти кажа да не ходиш на Снежния бал, – започна Беки бързо, когато тръгнахме по шосето. – Но Тревър ме изнудва. Ти винаги си била до мен, когато съм имала нужда, а аз не бях до теб. Ще ми простиш ли?

– Бях толкова увлечена, не слушах предупрежденията ти. А и ти си тук до мен сега – хванах ръката ѝ. Радвам се, че вече не си омагьосана от Тревър.

Когато аз и Беки вървахме през тъпата от отиващите към партито, се натъкнахме на Джек Патерсън, облечен в черно поло и джинси.

– През всички тези години чаках подходящия момент да ти се отплатя, – призна. – Облякох всички на партито. Вече няма нищо черно в магазина!

Сега, след всички тези години, бе мой ред да му върна благодарната целувка по бузата.

– Невероятно!

– Не беше моя идея да са облечени в черно, – каза Джек, сочещ момче в Док Мартинс, черна тениска и загладена назад коса.

– Хей, момиче! – беше Мат. – Страхувах се, че няма да дойдеш. Трябваше да изпратим Беки да те вземе. Не можехме да не посрещнем Александър както трябва в града, след всичкото това време! – очите ми заблестяха. – Александър те търси цяла вечер.

Оглеждах се наоколо обезумяла, без думи. В този момент исках да прегръщам всички. Но къде бе Александър?

– Мисля, че ще го намериш вътре, – подсказа Мат.

– Не мога да повярвам, че го направи! – мисълта да видя Александър отново ме връхлетя. Прегърнах Мат, стискайки го в стил Руби. Мисля, че бе толкова сепнат от обичта ми, колкото и аз самата бях.

– По-добре да се качиш там... преди слънцето да изгрее, – каза той.

Спрях, спомняйки си, че не видях един гражданин на Дулсвил.

– Той няма да се крие в сенките, нали?

– Кой?

– Знаеш кой!

– Тревър? Той не е поканен.

– Благодаря, Мат. Благодаря ти толкова много – казах, повдигайки палеца си.

– Ти го направи, наистина. Беше хубаво да заставам на дивата страна.

Беки хвана ръката ми и ме поведе към Имението. До вратата имаше

маса с напитки. Сокове и близалки, чипс и SnoCaps, Sprees, Good & Plenty, и Dots. Всичко, което Александър бе приготвил онази нощ, когато двамата гледахме телевизия.

– Няма начин! – възкликнах. Загледах се в Беки. – Казала съм ти и за SnoCaps? – разбрах.

– Ако бях пазила това в тайна, нямаше да имаме маса за освежаване – Беки добави.

Тя се приготви да ме види ядосана, но вместо това се усмихнах и казах:

– Радвам се, че имаш добра памет. Чия идея е това парти? – зачудих се.

Беки отпрати поглед към стъпалата пред входа.

С периферното си зрение видях двама младоженци да си държат ръцете.

– О, ето я, – чух модерния мъж да казва.

Бяха родителите ми! Майка ми носеше черни чарлстони, черни сандали с платформи, и черна копринена блузка, с гердан от червени любовни мъниста около врата си.

Баща ми носеше очила в стил Джон Ленън с черна рамка, и бе натъпкал тялото си в черни дънки Леви'с и копринена черна риза, наполовина разкопчана.

– Дрогиран ли си? – зачудих се на глас, удивена.

– Здравей, миличка, – каза майка ми. – Трябваше да направим нещо, за да те измъкнем от леглото.

Баща ми се засмя и две деца, облечени като Дракула, ни подминаха жужейки. Едното разгърна наметалото си с ръце, опитвайки се да полети към мен.

– Дойдох да изпия кръвта ти, – беше Били.

– Изглеждаш божествено! Ти си най-сладурският вампир, когото съм виждала – казах...

– Наистина? Тогава ще нося костюма на училище в понеделник.

– Не, няма, – скара се баща ми. – Един радикален в семейството е повече от това, което мога да понеса.

Баща ми погледна към майка ми, търсейки помощ. Били ми намигна и отлетя.

Джеймсън излез от Имението, държейки черно яке.

– Ето палтото Ви, г-н Мадисън, – каза, подавайки якето на баща ми. – Момчето не искаше да го пусне. Нещо, свързано с парфюма на дъщеря ви.

Бях много засрамена, но се топах отвътре.

– Хубаво е да Ви видя, мис Рейвън.

Исках да видя Александър. Исках да го видя още сега. Исках да видя лицето му, косата му, очите му. Исках да видя дали си беше същият, дали още усещаше силната ни любовна връзка. Или е помислил, че всичко е било лъжа.

Сякаш бе прочел мислите ми, Джеймсън каза:

– Няма ли да влезеш?

Влязох, благодарна, че срещата – или кръвопролитие – щеше да бъде лично. Беше тихо, музиката не пулсираше от таванската стая, и тъмно, със само няколко свещи, осветяващи пътя. Проверих хола, трапезарията, кухнята и коридора. Изкачих се по величественото стълбище.

– Александър? – прошепнах. – Александър?

Сърцето ми се блъскаше в гърдите, умът ми бе френетичен. Надникнах в баните, библиотеката, голямата спалня.

Чух гласове в стаята с телевизора.

Ренфилд доносничеше на доктора за Граф Дракула. Беше сцената, на която Александър ме бе целунал и аз изгубих съзнание. Седнах на дивана и гледах нетърпеливо телевизора цяла минута, чакайки го да се върне. Но станах нервна и се върнах в коридора.

– Александър?

Погледнах стълбището с избелял червен килим, водещ към таванската стаичка. Неговото стълбище!

Вратата над скърцащите стълби бе затворена. Неговата врата. Неговата стая. Стаята, която не би ми позволил да видя. Нежно почуках на вратата.

Останах без отговор.

– Александър? – почуках отново. – Аз съм, Рейвън. Александър?

Зад тази врата бе светът му. Светът, който никога нямаше да видя. Светът, в който се криеха отговорите на всички негови мистерии – как прекарва дните си, как прекарва нощите си. Завъртях дръжката, вратата изскърца и леко се отвори. Не беше заключено. Не исках нищо друго, освен да я отворя. Да надничам. Но после се замислих. Така започна всичко: с моето надничане. Нищо ли не бях научила? Затова поех дълбоко дъх и реагирах срещу импулса си. Затворих вратата и забързах надолу по скърцащото му стълбище, а после по главното, с нова увереност. Спрях на отворената предна врата, и чувствайки отново някакво присъствие, се обърнах.

Там стоеше той, като Рицар на Нощта, гледащ право в мен с тези

тъмни, дълбоки, прекрасни, успокояващи, самотни, очарователни, интелигентни, замечтани, емоционални очи.

– Никога не съм искала да те нараня, – изтърсих. – Не съм това, което Тревър каза. Винаги съм те харесвала заради самия теб!

Александър не проговори.

– Бях толкова глупава. Ти си най-интересното нещо, случвало се някога в Дулсвил.

Сигурно си мислиш, че съм такова дете.

Той отново не каза и дума.

– Кажй нещо. Кажй, че се държах детински. Кажй, че ме мразиш.

– Знам, че си приличаме повече, отколкото се различаваме.

– Наистина ли? – попитах изненадана.

– Баба ми ми каза.

– Тя говори с теб? – казах, чувствайки внезапен полъх на хлад.

– Не, тя е мъртва, глупаче! Видях цветята.

Той протегна ръка, за да хване моята.

– Искам да ти покажа нещо, – той каза мистериозно.

– Стаята ти? – попитах, сграбчвайки ръката му.

– Да, и нещо в стаята. Най-после е готово.

– То? – Въображението ми полудя. Какво правеше Александър горе в стаята си? Беше ли „то“ живо, или пък мъртво?

Той ме поведе по голямото стълбище, а после по скърцащите стълби. Неговите стълби.

– Сега знаеш тайните ми, – каза той, отваряйки вратата. – Или поне почти всички.

Беше тъмно, като изключим лунната светлина, които преминаваше през малкото прозорче. Удобен стол и двоен матрак стояха на пода. Черен юрган откриваше червените чаршафи. Легло като на всеки друг тий-нейджър. Не ковчег. После забелязах картините. Биг Бен с прилепи, летящи около часовника, замък на хълм, Айфеловата кула на обратно. Имаше тъмен портрет на възрастна двойка с готически дрехи, заобиколена от голямо червено сърце. Там бе и гробището на Дулсвил, а баба му се усмихваше над надгробния си камък. Картина, гледана от малкото му прозорче, като навсякъде имаше деца, облечени с костюми за Хелуин.

– Тези са от тъмния ми период, – пошегува се той.

– Поразителни са, – казах, приближавайки се.

Имаше боя навсякъде, дори и на един куп на пода.

– Ти си страхотен!

– Не бях сигурен, че ще ти харесат.

– Невероятни са!

Забелязах едно платно, покрито с чаршаф, върху един статив в ъгъла.

– Не се страхувай, няма да те ухапе.

Спрях пред него, чудейки се какво крие чаршафа. И още веднъж въображението ми ме предаде. Взех ъгълчето на чаршафа и бавно го магнах, точно както бях направила с плата върху огледалата в мазето на Александър. Бях зашеметена.

Гледах себе си, облечена за Снежния Бал, с брошка с червена роза, закачена на роклята ми. Но носех кош с формата на тиква над рамото си, Сникърс в едната ръка и пръстен с паяк в другата. Отгоре блещукаха звезди, сняг се сипеше около мен. Усмивах се невероятно самодоволно през блещукащи фалшиви вампирски зъби.

– Изглежда точно като мен! Не знаех, че си художник! Е, знаех за онези рисунки в мазето, и после боята по пътя... Нямах и идея.

– Това беше ти? – той попита, мислейки.

– Защо седеше наред пътя?

– Отивах в гробището да рисувам онази картина с надгробната плоча на баба ми.

– Не носят ли повечето художници малки тубички?

– Аз си правя мои собствени.

– Нямах си и представа. Ти си художник. Сега всичко се нарежда.

– Радвам се, че ти харесва, – каза той облекчено. – По-добре да се върнем на партито, преди да им дадем повод за клюки.

– Сигурно си прав. Знаеш как се разпространяват слуховете в този град.

– Не е ли странно? – попита той, подавайки ми сода, отново на поляната, след като се бяхме смесили с облечените в черно граждани на Дулсвил. – Тази вечер не сме аутсайдери.

– Нека се наслаждаваме сега. Утре всичко ще си дойде по старому.

Хората на партито се усмихваха и се забавляваха.

После забелязах фигура в далечината, която бягаше по шосето.

– Тревър! – казах с въздишка. – Какво прави той тук?

– Той е чудовище! – той изкрещя, приближавайки партито. – Цялото му семейство.

– Не отново! – казах.

Всички гледаха Тревър.

– Александър, влез вътре, – настоях. Но той не помръдна.

– Той се мотае в гробището с откачена цел! – Каза Тревър, сочейки моя готически приятел. – Нямахме прилепи в този град, преди идването му! – извика той.

– Преди ти да дойдеш, нямаше загубенци в града! – казах.

– Рейвън, успокой се, – баща ми ме смърти непреклонно.

– Спрете това! – каза Мат, пробивайки си път напред, а Джак Патерсън бе зад него.

– Виж! Атакуваха ме! – Тревър възкликна, сочейки драскотина на врата си. – Прилеп ме атакува! Ще хвана бяс!

– Стига, Тревър, – каза Мат изморено.

– Стана, когато идвах насам. Потърсих те у вас и майка ти каза, че си на парти в откаченото Имение. Как така? Трябваше да се мотаеш с мен!

– Ти си причини това, – отговори Мат. – Писна ми да те карам на разни места из града, за да разпространяваш глупави слухове. Доста дълго си игра с мен, Трев.

– Но бях прав! Те са вампири! – извика Тревър.

– А аз бях прав да не те покая, – каза Мат.

– Вие сте луди. Правите парти с откачалки! – оспори Тревър, зяпайки ни всички.

– Добре, Тревър, това е достатъчно, – каза баща ми, пристъпвайки към него.

– Нямам нищо общо с това, – каза обърканият Александър.

– Това вече го знаем, – потвърдих.

– Но... – Започна Тревър, а в ядосаните му очи си личеше, че иска кръв.

– Бих предпочел да не се обаждам на баща ти, – каза баща ми, слагайки ръката си на рамото на Тревър.

Тревър беше бесен, но парата му свършваше. Нямахме никой, който би се вързал на шегите му, който би застанал на неговата страна, който мислеше, че е прекрасен, само защото е вкарал печеливш гол. Нямахме смеещи се момичета, които искаха да ходят на срещи с футболен сноб, или да се мотаят с него, защото е популярен. Нищо друго не му оставаше, освен да напусне.

– Само почакай – баща ми притежава целия град! – каза той, изчезвайки като буря. Беше единственото, което можеше да каже.

– Не забравяй да сложиш лед, – посъветва го майка ми, сякаш бе Флорънс Найтингейл.

„Трябва ми пистолет, не лед, Мамо.“

Всички гледахме, докато Тревър достигна портата и излезе най-сетне навън.

– Е, трябваше да е пееща телеграма, но са объркали инструкциите, – пошегува се баща ми. Тълпата се разсмя облекчено.

Александър и аз удобно се облегнахме един на друг. Децата започнаха да тичат наоколо, преструващи се, че са вампири.

По-късно, след като Александър каза „довиждане“ на всички съседни, Беки ме намери да почиствам масата за освежаване.

– Съжалявам, – каза тя.

– Ще продължиш ли да се извиняваш до края на живота си?

Прегърнах я в стил „Руби“.

– Ще се видим утре, – каза Беки. Очите ѝ бяха уморени.

– Мислех, че родителите ти вече са си тръгнали.

– Придържат се към живота във фермата, знаеш. Ранно лягане и ранно ставане.

– Тогава с кого се возим? – попитах объркана.

– Мат.

– Мат!

Тя се усмихна с усмивката, която казваше „Влюбена съм“.

– Не е такъв сноб, какъвто изглежда.

– Знаем. Кой би помислил?

– Никога не е карал трактор, – каза Беки. – Мислиш ли, че го казва на всяко момиче?

– Не, Беки. Мисля, че наистина го мисли.

– Хайде, Беки – извика Мат, както преди бе викал Тревър.

– Ще ви настигна след минута, – казах аз.

Помагах на Джеймсън с последните боклуци от партито, когато Александър се спусна по стълбите, носещ наметало, със зализана назад коса и фалшиви вампирски зъби.

– Моят вампир-мечта – казах.

Той ме придърпа близо до себе си в коридора.

– Опити се да ме спасиш тази вечер, – каза той. – Ще ти бъда вечно благодарен.

– Вечно, – казах със самодоволна усмивка.

– Да се надяваме, че някой ден ще ти върна услугата.

Хилех се, докато той ме хапеше по врата.

– Не искам да си тръгвам, – изхленчих. – Но Беки ме чака. Да се

видим утре? – попитах. – Някое прилеп-време? Някой прилеп-канал?

Той ме изпрати до вратата и игриво ме ухапа по врата с изкуствени-те си зъби.

Засмях се и се опитах да издърпам фалшивите зъби от устата му.

– Ау, – оплака се той.

– Не трябваше да ги закрепяш със Суперлепило!

– Рейвън, нали вече не вярваш във вампири? – попита той.

– Ти ме излекува от това, – отговорих. – Но ще задържа черното червило.

Той ме дари с дълга, ангелска целувка за лека нощ.

Когато се обърнах, за да тръгна, забелязах гравираното огледало на Руби на земята и го взех. Отворих го, за да махна червилото си. Видях в него отражението на вратата на Имението.

– Сладки сънища, – чух Александър да ми казва.

Но той не се бе появил в огледалото.

Обърнах се. Ясно го виждах как седи на прага.

Но когато проверих огледалото, него го нямаше!

Когато отново се обърнах, видях пред лицето си само дръжката на вратата с форма на змия. Отчаяно се хванах за нея.

– Александър! Александър!

Отдръпнах се от вратата, не вярвайки. Бавно отстъпих и се загледах в прозорчето на таванската стаичка. Прозорчето светна.

– Александър! – повиках го.

Той се подаде иззад набръчканите завеси, моето Готическо момче, моят Готически приятел, моят Готически принц, моят Рицар на нощта. Гледащ надолу към мен с копнеж. Той докосна с длан стъклото. Аз стоях, без да показвам емоции. Когато се приближих, той се отдръпна от завесата, а светлината внезапно угасна.

Глава 22. Краен срок

Детската ми мечта се бе сбъднала, но бе по-голям кошмар, отколкото си бях представяла. Лежах будна цяла нощ, опитвайки се да проумея всичко.

Наистина ли беше момчето, в което бях влюбена вампир? Щях ли да прекарам вечността като готин безсмъртен?

Не реагирах на това развитие, както винаги бях мечтала. Не вдигнах телефона, за да се обадя на CNN. Всъщност, през целия път към къщи с Беки, не казах и дума, само гледах през прозореца в отрицание, докато тя флиртуваше с Мат.

Вкъщи се заключих в моята стая. Прегледах вампирските си книги за отговори, но не открих никакви. Упражнявах се да казвам, че го обичам без значение кой или какво е той. Че тайната му бе на сигурно при мен. Но бях ли готова да оставя всичко, което познавах? Да сменя света си с неговия? Да напусна родителите си? Беки? Дори и Момчето Били? Загледах се в отражението си в огледалото все едно го правех за последен път.

Прекарах следващия ден на гробището, пред надгробната плоча на баронесата. Веднага след като слънцето се скри, тръгнах към Имението.

Когато стигнах до хълма, забелязах че портата е заключена. До оградата намерих Имението дори по-празно и самотно от обичайното. Мерцедеса го нямаше и светлините бяха угасени. Звънях на звънеца отново и отново. Почуках с чукалото. Никой не отговори. Погледнах през прозореца на хола. Бели чаршафи бяха покрили мебелите. Изтичах вътре и притиснах носа си в прозореца на мазето. Не можех да дишам. Сандъците с пръст вече ги нямаше!

Сърцето ми се сви. Не можех да преглътна.

Посегнах към разклатената дъска, както преди когато се промъквах вътре. Но когато я издърпах, плик с моето има на него падна от там.

Изтичах до входната врата и задържах писмото на светлината.

Ясно видях името си.

Издърпах черната картичка. С кърваво червени букви бяха изписани три прости думи:

ЗАЩОТО ТЕ ОБИЧАМ.

Проследих буквите с пръсти и задържах писмото до сърцето си. Сълзи се стичаха по лицето ми, докато се свличах срещу портата на Имението.

Кол бе забит в сърцето ми.

Птиците издаваха звуци над главата ми и погледнах нагоре, за да ги видя кръжачи около дърветата. Една се сниши надолу и се приземи над мен върху желязната порта.

Беше прилеп.

Крилете му останаха разперени, а погледът му бе втрещен в мен. Сянката му се виждаше на паважа, дъхът му бе едновременно с моя. Прилепите са слепи, но този изглежда се бе вгледал право в душата ми.

Бавно се протегнах към него.

– Александър?

И тогава той отлетя.

КРАЙ

© 2003 Елън Шрайбер
© 2009 Любители, превод от английски

Ellen Schreiber
Vampire Kisses, 2003

Превод от английски: MimzZz, reallovr, Prophecy_girL, ki6i, zara
Редакция: ki6i и Prophecy_girL
SFB редакция: maskara, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12529>]